Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2016 Εὐσιγνίου Μάρτυρος, Καττιδίου, Καττιδιανοῦ Μαρτύρων, Νόννας Ἁγίας, Σόλεβ Μάρτυρος, Φαβίου Ἱερομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2128

Ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας - Πολιτείας ὁδηγεῖ εἰς τήν «Κοσσοβοποίησιν» τῆς Θράκης

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς μετὰ τὰς ἐξαγγελίας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ διὰ τὸ ἑτοιμαζόμενον νέον πλαίσιον σχέσεων Ἐκκλησίας - Πολιτείας ἐξέδωσε τὴν 26ην Ἰουλίου ἀνακοινωθὲν, μέρος τοῦ ὁποίου παραθέτομεν ἀκολούθως:

Πρέπει νά γίνει σαφές ὅτι οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας ἀφοροῦν σέ ἤδη διακριτούς ρόλους, ὅπως **ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας** στό βιβλίο του «Ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος/Ὑπό τό πρίσμα τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐμπειρίας», ἐκδ. Α.Α. Λιβάνη, Ἀθήνα 2010, σελ. 65 ἐπ. ἔχει ὑποστηρίξει. «Οἱ διακριτοί ρόλοι προκύπτουν ἀπό τήν συγκρότηση τοῦ περιγράμματος τοῦ κράτους δικαίου δηλ. ἀπό τήν συνταγματική καί ἔννομη τάξη καί εὑρίσκονται στά ὅρια ἐκκοσμικεύσεως τῶν σχέσεων Κράτους καί Ἐκκλησίας ὑφισταμένου τοῦ πολυθρύλητου διαχωρισμοῦ» (Π. Μηλιαράκη-Συνταγματολόγου, ΕΠΙΚΑΙΡΑ 24-6-2016). Καί ναί μέν στό πλαίσιο τῶν ρυθμιστικῶν κανόνων πού ἰσχύουν

Τοῦ ***Σεβ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ***

διατηροῦνται οἱ «εἰδικές σχέσεις» Κράτους καί Ἐκκλησίας, ὅπως τό ἑορτολόγιο καί οἱ ἐπίσημες τελετές, συναρτῶνται μέ τό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις αὐτές οἱ «εἰδικές σχέσεις» δέν ἀναιροῦν τήν διάκρισι μεταξύ Κράτους καί Ἐκκλησίας, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ ἐρήμην ἤ καί ἐναντίον τοῦ δόγματος καί τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τά ψηφισθέντα νομοθετικά πλαίσια γιά τόν πολιτικό γάμο, τήν καύση τῶν νεκρῶν, τό αὐτόματο διαζύγιο, τήν ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, τή νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων, τό σύμφωνο συμβίωσης ἑτεροφύλων καί ὁμοφυλοφίλων κλπ.

Συνεπῶς ἀπό τό γεγονός αὐτό ἀποδεικνύεται ὅτι **οἱ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας εἶναι ἀπολύτως διακριτοί καί βρίσκονται στά ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης.** Ἑπομένως ἡ ἰδεοληψία περί δῆθεν θεοκρατίας πηγάζει μόνο ἀπό σκοτεινή ἐμπάθεια καί νομική ἄγνοια ἤ μίσθαρνη στράτευση.

Στό σύγχρονο Εὐρωπαϊκό πολιτισμό δέν εἶναι μόνο ἡ Ἑλλάδα πού ἀναγνωρίζει ἐπισήμως συγκεκριμένη θρησκευτική κοινωνία, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. **Καί ἄλλες χῶρες** πολιτισμοῦ ὅπως ἡ Μ. Βρετανία, ἡ Δανία καί ἡ Νορβηγία ἀναγνωρίζουν θρησκευτικές κοινωνίες καί μάλιστα στή Μ. Βρετανία ὁ ἀνώτατος ἄρχων εἶναι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Οἱ σύγχρονοι πολιτικοί διέψευσαν τά ὁράματα τῶν μεγάλων ἡγετῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ ΜΕ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΕΝΔΥΜΑ

«Ἡ ἰδεολογική ταυτολογία τῶν πολιτικῶν μας κομμάτων, θεμελιωμένη στήν κοινή πηγή τῶν ἀρχῶν τους, φανερώνεται ἰδιαίτερα στό χῶρο τῆς Ἐκπαίδευσης. Εἴθε νά μᾶς λυπηθεῖ ὁ Θεός καί στή σημερινή ἀναβίωση τῆς Τουρκοκρατίας, μέσα στήν Ἑνωμένη Εὐρώπη, καί νά ἐπανεύρουμε τόν ἐθνικό βηματισμό μας».

Γράφει ὁ ***πρωτοπρ. π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός***

Τό γένος μας ἐλευθερώθηκε μετά ἀπό δουλεία αἰώνων σέ βαρβάρους ὄχι μόνο τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά καί τῆς Δύσης, πού ἐργάζονταν καί αὐτοί γιά τόν πνευματικό θάνατο τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν ἀποσύνδεσή του ἀπό τήν Ὀρθοδοξία. Δυναμογόνος πηγή τοῦ Ἐθνικοῦ μας ἀγώνα ὑπῆρξε ἡ ἄσβεστη συνείδηση ὀτι «εὔδαιμον τό ἐλεύθερον»[1]. Ὁ Ἑλληνισμός δέν ἐπαυσε, καί στήν μακρόσυρτη περίοδο τῆς δουλείας, νά εἶναι φορέας καί συνεχιστής ἑνός παγκόσμιας ἐμβέλειας πολιτισμοῦ, πού δέν ἐσβησε οὔτε καί στήν πολυώνυμη δουλεία του: ἀραβοκρατία, φραγκοκρατία, ἐνετοκρατία, τουρκοκρατία καί ἀγγλοκρατία.

Ἡ πολιτιστική ταυτότητα τοῦ Ἔθνους μας εἶναι προϊόν τῆς συζεύξεως Ἑλληνικότητας καί Ὀρθοδοξίας, σέ μία ἕνωση θεανθρώπινη, στήν ὁποία θεῖο στοιχεῖο εἶναι ἡ ἐνσαρκη Ὀρθοδοξία-Ἰησοῦς Χριστός καί ἀνθρώπινο ὁ Ἑλληνισμός, ὡς ἱστορική σάρκα αὐτῆς τῆς «ἀσύγχυτης καί ἀδιαίρετης» ἕνωσης. Ἡ πραγμάτωσή της ὁδήγησε στήν ἐκ θεμελίων ἀναδόμηση καί μεταμόρφωση ἑνός πολιτισμοῦ, πού ὑπῆρξε ἡ κορύφωση τῆς ἀνθρωπίνης προόδου ἀπό τήν πτώση μέχρι τήν Σάρκωση. Ἀναζητώντας τήν καθολική Ἀλήθεια ἡ ἑλληνική θεοκεντρικότητα, ψηλαφοῦσε τήν θεία παρουσία στόν κόσμο, προσανατολίζοντας Χριστοκεντρικά τήν πορεία του πρός τό Ὄσιο, τό Ἀληθές, τό Ὡραῖο καί τό Δίκαιο, καί ἀνεπίγνωστα πρός τήν πηγή κάθε τελειότητας τόν Τρισυπόστατο Θεό. Ὁ Χριστιανισμός ὡς Ὀρθοδοξία, θά καταξιώσει καί ἐξαγιάσει τήν γνήσια «ζήτηση»[2] τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου.

Ὁ Ἑλληνισμός «ὁλοκληρώθηκε μέσα στήν Ὀρθοδοξία» καί μέ τή νέα ταυτότητά του δοξάσθηκε καί μεγαλούργησε στήν κατοπινή του πορεία, ὡς «αἰώνια κατηγορία τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως», κατά τόν ἀείμνηστο π. Γεώργιο Φλωρόβσκυ[3]. Τήν αὐθεντική ἕνωση Ὀρθοδοξίας καί Ἑλληνικότητας σώζουν στούς αἰῶνες οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅπως οἱ Μεγάλοι Τρεῖς Ἱεράρχες. Μέσω αὐτῶν σφραγίσθηκε εὐεργετικά ἡ πορεία ὄχι μόνο τῆς ἑλληνικῆς, ἀλλά καί τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἐφ' ὅσον βέβαια ἡ πίστη τῶν Ἁγίων Πατέρων λειτουργεῖ ὡς αὐθεντική χριστιανικότητα καί ὄχι ὡς παραχάραξή της. Ὁ προσληφθείς ἀπό τήν Ὀρθοδοξία Ἑλληνισμός, μέ τά στοιχεῖα του ἐκεῖνα πού ἦταν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ θεολογικὸς διάλογος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ μὲ τὸ Ἰσλάμ

Εἰσήγησις τοῦ **κ. Δημητρίου Ἰ. Τσελεγγίδη,** Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπ. Θεσσαλονίκης εἰς τό Ἀντιαιρετικόν Σεμινάριον τῆς Ἱ. Μ. Γλυφάδας, Ε.Β.Β. & Β., τήν 30ήν Μαΐου 2016.

Ο ΑΓΙΟΣ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς εἶναι ἕνας ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων καί μεγαλυτέρων Πατέρων ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων τῶν αἰώνων. Εἶναι ὅμως καί ὁ πλέον ἐπίκαιρος, ὡς πρός τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἀνά τήν οἰκουμένη. Τό σημαντικότερο ἀπό αὐτά τά προβλήματα, πού συνιστᾶ καί τήν πρωτογενῆ αἰτία ὅλων τῶν ἄλλων, εἶναι ὁ ἀνθρωποκεντρισμός τῆς ἐποχῆς μας, μέ τήν συνεπαγόμενη ἐκκοσμίκευση τοῦ φρονήματος μεγάλου μέρους τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα, τόν ΙΔ΄ αἰῶνα ἐπεχειρεῖτο συστηματικά, ἀπό τήν πρό πολλοῦ ἐκκοσμικευμένη Χριστιανική Δύση, νά ἐπιβληθεῖ ὁ ἀνθρωποκεντρισμός καί στήν θεανθρωποκεντρική καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν ἐκπρόσωπος τοῦ Ὀρθοδόξου δόγματος καί τῆς ἁγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας, πρόβαλε τότε, λίαν ἐπιτυχῶς, τήν ἡσυχαστική ἐμπειρία ὡς ἀνυπέρβλητο πνευματικό ἀνάχωμα ἔναντι τῆς αἱρετικῆς Χριστιανικῆς Δύσεως, ἀνάγοντας τήν ἡσυχαστική ἐμπειρία σέ φανέρωση βιουμένου δόγ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

«Δὲν εἴμαστε στὴ φάση τοῦ relocation». Εἰσβολὴ λαθρομεταναστῶν (Ἑλλάδα - Γερμανία)*

Γράφει ***ὁ Δρ. Χρῆστος Ταγαράκης***

"Δὲν εἴμαστε στὴ φάση τοῦ relocation." [!]
ἀναπληρωτὴς ὑπουργὸς Μεταναστευτικῆς Πολιτικῆς Γιάννης Μουζάλας(1)

Μήπως κατάλαβε κανεὶς τί σημαίνει αὐτό; Εἰς τὰ **ΕΛΛΗΝΙΚΑ:**
Οἱ λαθρομετανάστες δὲν θὰ μετακινοῦνται (relocation), ἀλλὰ θὰ παραμείνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ ἀπὸ ὅσα περνάει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς (οἰκονομικὴ κρίση, πολιτική, κοινωνικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξαθλίωση), ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ μάθει καὶ English (Ἀγγλικά), for use in the everyday life (γιὰ χρήση στὴν καθημερινὴ ζωή). Καὶ μάλιστα ἀπὸ ἕνα "ἀριστερὸ" καὶ "προοδευτικὸ" Ἕλληνα (;) ἀναπληρωτὴ ὑπουργὸ !

Μετὰ τὰ "hot spots" (ἐπὶ λέξει: καυτὰ σημεῖα – μεταφορικά: κεντρικὰ σημεῖα – στὴν πραγματικότητα ὅμως κέντρα συσσώρευσης λαθρομεταναστῶν), ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ μάθουμε καὶ τὸ **(no) "relocation"** (μὴ μετακίνηση) τῶν λαθρομεταναστῶν.

Ἀλήθεια, δὲν εἶχε ὁ κ. ἀναπληρωτὴς ὑπουργός, τὸ θάρρος, τὴν ἐντιμό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

«Ἀλήθεια δὲν ξέρετε κ. Ὑπουργὲ τί φταίει»;

Τοῦ Σεβασμιωτάτου ***Μητροπολίτου Πατρῶν κ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ***

«Μιλώντας σὲ ἐκδήλωση στὴν Καλλιθέα ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Φίλης καὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ Φιλόλογο Καθηγήτρια περὶ τοῦ μαθήματος τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «...Γιατί τὰ παιδιά μας δὲν μιλᾶνε καλὰ σήμερα Ἑλληνικά; Κάτι φταίει. Δὲν ξέρω τί...». Ναὶ κ. Ὑπουργέ, ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ ποὺ εἴπατε. Ἔχετε δίκαιο. Κάτι φταίει ὄντως ποὺ τὰ παιδιὰ σήμερα ὄχι ἁπλῶς δὲν μιλᾶνε καλὰ τὰ Ἑλληνικά, ἀλλὰ δὲν ξέρουν Ἑλληνικά. Ὅμως δὲν συμφωνοῦμε μὲ τό, « δὲν ξέρω τί φταίει». Πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς ξέρετε καὶ ὅλοι μας. Ἴσως τὰ παρακάτω που, μὲ συνείδηση εὐθύνης, σημειώνομε βοηθήσουν νὰ θυμηθοῦμε κάποια πράγματα ἢ μᾶλλον νὰ παραδεχθοῦμε κάποιες ἀλήθειες μήπως καὶ συμβάλλουμε θετικὰ στὴν πνευματικὴ ἀνόρθωση αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ἔγιναν ἐγκληματικὰ λάθη

Ὄχι μόνο δὲν γνωρίζουν τὰ παιδιά, νὰ μιλᾶνε Ἑλληνικά, ἀλλὰ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν οὐσία καὶ τὰ νοήματα ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὰ κείμενα, ἀφοῦ ἔνεκα τῆς ἀγνοίας τῶν λέξεων, οὐδὲν ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Μεταρρύθμισις ἢ ἀπορρύθμισις τῆς ἐκπαιδεύσεως;

Τοῦ ***κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη,*** *Θεολόγου*

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ χώρα μας δοκιμάζεται σκληρά. Διέρχεται τὴν πιὸ μεγάλη κρίση τῆς ἱστορίας. Μπήκαμε σὲ δύσκολες καὶ σκοτεινὲς ἀτραπούς. Σὲ ἐπικίνδυνα μονοπάτια.

Δὲν εἶναι μόνο ἡ οἰκονομικὴ κρίση ποὺ μᾶς μαστίζει καὶ μᾶς ἔχει ἐγκλωβίσει στὴ σκληρὴ δημοσιονομικὴ πολιτικὴ τῶν μνημονίων. Σὲ ἕνα λάθος πρόγραμμα κατὰ τὴν ὁμολογία καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν δανειστῶν, ποὺ ὅμως δὲν τὸ ἀλλάζουν. Γιατί ἄραγε;

Εἰσήλθαμε σὲ ἕνα τοῦνελ, χωρὶς ἀκτῖνα φωτὸς στὸ βάθος του. Ἀντιμετωπίζουμε τραγικὲς καταστάσεις. Στρατιὲς οἱ ἄνεργοι, μεγάλη ἡ ἔνδεια. Πολλοὶ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ὅριο τῆς φτώχειας.

Ἔντονο τὸ δημογραφικό μας πρόβλημα. Γηράζει ὁ πληθυσμός μας. Οἱ θάνατοι ξεπερνοῦν τις γεννήσεις. Πᾶμε νὰ σβήσουμε ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς ἱστορίας. Κι ὅμως δὲν λαβαίνουμε μέτρα ἐνίσχυσης τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας καὶ αὔξησης τοῦ πληθυσμοῦ μας. Ἀλλὰ ἐνεργοῦμε ὅλως ἀντιθέτως μὲ τὶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Οἱ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουν τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς μὲ ὑπερβολικὸ τρόπο, χωρὶς αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀναφορὰ στὸ Θεό. Προσπαθοῦν μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις νὰ ἀμυνθοῦν. Κάποτε παίρνουν καὶ τὶς συμβουλὲς τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, στοὺς ὁποίους ἔχουν ἐμπιστοσύνη, τουλάχιστον στὴν ἀρχή. Ἀρνοῦνται ὅμως πεισματικὰ νὰ δεχτοῦν τὶς συμβουλὲς τῶν πιστῶν, γιατὶ δὲν τοὺς ἔχουν σὲ καμιὰ ὑπόληψη. Μὲ τὴν ἀντιμετώπιση αὐτὴ τῶν δοκιμασιῶν τους ἐπιδεινώνεται ἡ κατάστασή τους. Ἀγριεύουν, ἐκδηλώνονται μὲ τραχύτητα στοὺς συνανθρώπους τους, κλείνονται στὸν ἑαυτό τους καὶ σιγάσιγά παγώνουν ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση. Δὲν βλέπουν τίποτα τὸ θετικὸ γύρω τους, οὔτε περιμένουν ὅτι αὔριο κάτι καλύτερο θὰ ἐμφανιστεῖ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παρόλο ποὺ ἔχουν σκληρὴ συμπεριφορά, εἶναι ἄξιοι ἰδιαίτερης προσοχῆς, ἔστω καὶ ἀπὸ μακριά. Ἰδιαίτερα οἱ συνειδητοί χριστιανοὶ πρέπει νὰ τοὺς βλέπουν μὲ συμπάθεια καὶ νὰ προσεύχονται γι' αὐτούς.

Οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ θλίψεις δὲν ἐμφανίζονται μόνο στοὺς κοσμικούς. Συχνότατα καὶ χριστιανοὶ καλοῦνται νὰ ἀντιμετωπίσουν παρόμοιες καταστάσεις. Ὅμως ὁ τρόπος ποὺ τὶς δέχονται καὶ τὶς ἀντιμετωπίζουν εἶναι ἐντελῶς διαφορετικός. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ἀρχίζει τὴν ἐπιστολή του μὲ ἀναφορὰ στὶς δοκιμασίες ποὺ ἔρχονται στὴ ζωή τους καὶ ὑποδεικνύει τὸν τρόπο ἀντιμετώπισής τους. Γράφει σχετικά: «Ἀδελφοί μου, νὰ χαίρεστε ὅταν δοκιμάζεστε ἀπὸ πολλοὺς καὶ διαφόρους πειρασμούς· γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι μέσα ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῆς πίστεώς σας γεννιέται ἡ ὑπομονή. Ἡ ὑπομονή σας ὅμως πρέπει νὰ κρατήσει ὥς τὸ τέλος, γιὰ νὰ γίνετε τέλειοι καὶ ὁλοκληρωμένοι καὶ νὰ μὴ ὑστερεῖτε σὲ τίποτε» (α΄ 2-4).

Ὁ ἀββᾶς Ἡσαΐας ἀναφέρει ὅτι ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ τὰ δεινά, γιὰ νὰ συνεφέρει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσει κοντά του. Λέει: «Ἂν θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσει μιὰ ψυχὴ καὶ αὐτὴ τοῦ ξεφεύγει καὶ δὲν στέκεται, κάνοντας τὸ δικό της θέλημα, ἐπιτρέπει νὰ τὴ βροῦν ἀνεπιθύμητα δεινά, ὥστε ἐξαιτίας τῶν θλίψεων νὰ τὸν ἀποζητήσει». Ἐπίσης ἡ ἀμμᾶς Θεοδώρα λέει: «Ἂς ἀγωνιζόμαστε νὰ εἰσέλθουμε ἀπὸ τὴ στενὴ πύλη. Ὅπως τὰ δέντρα, ἂν δὲν τὰ συναπαντήσουν κακοκαιρίες καὶ βροχές, δὲν μποροῦν νὰ καρποφορήσουν, ἔτσι καὶ ἐμεῖς. Αὐτὴ ἐδῶ ἡ ζωὴ εἶναι περίοδος κακοκαιρίας. Χωρὶς πολλὲς θλίψεις καὶ πειρασμούς, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ γίνουμε κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν».

Οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὶς δοκιμασίες, ποὺ ἀντιμετωπίζουν, γιατὶ γνωρίζουν νὰ τὶς ἀξιοποιοῦν πνευματικὰ καὶ βρίσκουν ἀνάπαυση μέσα στὴ θλίψη! Ἐντυπωσιάζει ἐκεῖνο ποὺ διαβάζουμε στὸ Γεροντικό: «Ὁ ἀββᾶς Ἰσαὰκ ἔπεσε σὲ σοβαρὴ ἀρρώστια καὶ χρόνισε σ' αὐτή. Τοῦ ἔφτιαξε δὲ ἀδελφὸς λίγη κουρκούτη καὶ τῆς πρόσθεσε καὶ μερικὰ δαμάσκηνα. Ἀλλὰ ὁ γέρων δὲν ἤθελε νὰ γευθεῖ. Καὶ ὁ ἀδελφὸς τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἄρνησις Παραλαβῆς τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη.** Σελ. 2
- **Ἡ εὐθανασία ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λογικῆς καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.** Τοῦ **κ. Παύλου Παλούκα.** Σελ. 3
- **Ἡ προσωποποίησις τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης.** Τοῦ **κ. Γ. Παναγιώτου.** Σελ. 4
- **Προσπάθειαι τοῦ Παπισμοῦ, ὅπως στηριχθῆ... ἐπὶ τῆς Ὀρθοδοξίας!** Τοῦ **ἀειμνήστου καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Μουρατίδου.** Σελ. 4
- **Πρὸς Ἱεραρχίαν Κρήτης: «Ὑπηκούσατε εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον».** Σελ.8
- **Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.** Σελ.8
- **Κοσμήτωρ Θεολογίας: «ἡ οἰκουμενικὴ ἰδέα ἦταν μία ἑνωμένη ἐκκλησία... οἰκοδομή μιᾶς παγκόσμιας κοινότητας».** Σελ.8
- **Πολιτικὸν συμφέρον ἥνωσε Παπικοὺς καὶ Προτεστάντας.** Σελ.8
- **Τρεῖς Πάπαι ὑποστηρίζουν τὴν Οὐνίαν εἰς Ἀθήνας.** Σελ.8

Ἡ μεροληψία τῆς ΕΡΤ

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Ν. Παπαθανασοπούλου***

«Ἡ δημοσιογραφικὴ κάλυψη τῆς Συνόδου τῶν δέκα τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴν Κρήτη στὸν κοσμικὸ τύπο εἰς μὲν τὴν Ἑλλάδα ἦταν μικρή, εἰς δὲ τὸν διεθνῆ Τύπο ἐλάχιστη… Τηλεοπτικὰ στὴν Ἑλλάδα μόνο τὸ κρατικὸ κανάλι εἶχε ἐπαρκῆ κάλυψη τῆς Συνόδου, μονόπλευρη πάντως ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ Φαναρίου, κυρίως στὸν σχολιασμό. Τὰ ὑπόλοιπα, ἰδιωτικά, κανάλια ἀγνόησαν τὸ γεγονός… Μία καλὴ ἀνάλυση τῆς Συνόδου ἔκαμε ὁ Victor Gaetan στὸ Πρακτορεῖο National Catholic Register (NCR), στὶς 29 Ἰουνίου 2016… Ὁ Γκαετὰν ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐπεστράτευσε γιὰ τὶς δημόσιες σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου τὸν Οὐκρανικῆς καταγωγῆς πρώην φυσικὸ καὶ σήμερα ἐγκρατῆ Ὀρθόδοξο θεολόγο Πὸλ Γκάβριλιουκ καὶ τὸν π. Ἰωάννη Χρυσαυγῆ. Οἱ δύο τους μὲ τὶς δηλώσεις τους στὶς ΗΠΑ μεγάλωσαν τὸ χάσμα μεταξὺ Φαναρίου καὶ Μόσχας. Στὸ θρησκευτικὸ περιοδικὸ μεγάλης ἐπιρροῆς First Things οἱ συγκεκριμένοι δύο ἐκπρόσωποι τοῦ Φαναρίου ὑποστήριξαν ὅτι «ὑπάρχει μία μειονοψηφία (Ἐκκλησιῶν) ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν ἐθνική τους ἀπομόνωση»... Καὶ ὁ π. Χρυσαυγῆς σὲ δημόσια διάλεξή του, πρὶν ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης, τὴν 1η Φεβρουαρίου 2016, στὸ ρωσικῆς κουλτούρας θεολογικὸ σεμινάριο τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, στὶς ΗΠΑ, κατέκρινε τὴ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ «παράνοια», «ἐπαρχιωτισμὸ» καὶ «ἐθνοκεντρισμό». Προφανῶς τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας πληροφορήθηκε τὰ ὅσα εἶπε ὁ π. Χρυσαυγῆς, ποὺ ἦταν ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης...»
(Πηγή: ΑΚΤΙΝΕΣ 14.07.2016).

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

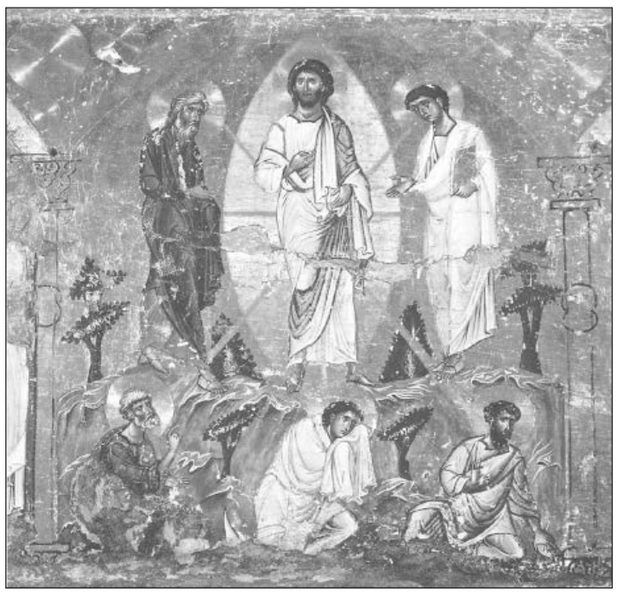

Τὴν 6ην Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκών ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινᾶ, 12ου αἰῶνος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἀΐδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Κοντάκιον, Ἦχος βαρύς. Αὐτόμελον.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἑκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος ἢ τῆς στρατηγικῆς τῆς Ἐκκλησίας;

Τὴν ἑπομένην τῆς ἐπετείου ἀποκαταστάσεως τῆς Δημοκρατίας ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀπεφάσισε νὰ προβῆ εἰς ἀνακοίνωσιν τῶν ἐπισήμων δέσεών του διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος. Ἕνας ἐκ τῶν πέντε ἀξόνων τῆς ἀναθεωρήσεως ἀφορᾶ τὴν σχέσιν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ συγκεκριμένως τὴν ἐπιβολὴν τοῦ πολιτικοῦ ὅρκου ὡς ὑποχρεωτικοῦ καὶ τὴν προσδήκην εἰς τὸ Σύνταγμα τῆς φράσεως ὅτι τὸ κράτος εἶναι «οὐδετερόθρησκον».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ὁ Μακαριώτατος ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς διακυβερνήσεως τῆς πατρίδος ἀπὸ τὸν κ. Ἀλ. Τσίπρα ἀπέφυγεν ὁποιανδήποτε σύγκρουσιν ἢ κριτικὴν ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἠρνήθη νὰ δώση θρησκευτικὸν ὅρκον! Ὡστόσον, ἀντελήφθη ποία δὰ ἦτο ἡ συνέχισις τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, διετήρησε χαμηλοὺς τόνους, προέβη εἰς συνταντήσεις μὲ τὸν Πρωθυπουργὸν μακριὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητος καὶ προετοίμαζε τὸ κλῖμα διὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἀρχὰς Ἰουλίου, πληροφορημένος διὰ τὰς ἐξελίξεις ὁλοκλήρωσε τὴν συγγραφὴν τοῦ βιβλίου του «Ἡ ἀπάντηση τῆς Ἐκκλησίας στὰ μυθεύματα τοῦ ἀντικληρικαλιστικοῦ λαϊκισμοῦ», τὸ ὁποῖον τὴν 6ην Ἰουλίου διένειμε πρὸς τοὺς Βουλευτάς. Εἰς αὐτὸ ἀντετάσσετο πρὸς τὴν ἐκσυγχρονιστικὴν μερίδα συνταγματολόγων, μικρὰν ἀλλὰ μὲ ἐπιρροὴν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ ἐξοβελισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωήν. Μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρας μετέβη εἰς τὴν Πανθρακικὴν Ἱερατικὴν Σύναξιν εἰς τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου συμφώνως πρὸς ἀνταπόκρισιν τ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Διαγρηγορήσαντες εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ»

ΣΤΙΣ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴν μεγάλη δεσποτικὴ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του, κατὰ τὸ ὁποῖο ἔδειξε μέρος τῆς θείας δόξας Του στοὺς τρεῖς στενούς Του μαθητές, Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, καθὼς ἐκεῖνοι «ἠδύναντο». Οἱ μαθητὲς Του ἀξιώθηκαν νὰ δοῦν μὲ τὰ σωματικά τους μάτια τὴν ἄκτιστη δόξα, τὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ὁδήγησε τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ κατανοήσουν ὅτι, ὁ ἀπόλυτα ἀκατάληπτος Θεὸς ὡς πρὸς τὴν οὐσία Του, γίνεται μεθεκτὸς διὰ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του. Εἶναι τὸ ὑπέρτατο δῶρο τοῦ Πλάστη μας, ἐμεῖς οἱ κτισοί, νὰ μετέχουμε τοῦ ἀκτίστου καὶ νὰ θεωνόμαστε κατὰ χάριν. Ὅμως, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος θεολόγος, «ἡ αἱρετικὴ σχολαστικὴ δυτικὴ διδασκαλία περὶ ταυτίσεως τῆς οὐσίας καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ συσσώρευσε ἀνυπέρβλητα προβλήματα στὶς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό. Τὸ φῶς τῆς θείας Μεταμορφώσεως ἐκλαμβάνεται ὡς φυσικὸ κτιστὸ φῶς, ὅπως κτιστὲς ἐκλαμβάνονται καὶ ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμο. Αὐτὸ πρακτικὰ σημαίνει πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲ μετέχει τοῦ Θεοῦ σὲ καμιὰ περίπτωση καὶ ἄρα εἶναι ὁλότελα ξένος Αὐτοῦ. Ἡ μόνη «μετοχὴ» τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεὸ εἶναι ἡ διὰ τοῦ νοῦ ἀναζήτησή Του. Αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία ὅλων τῶν συγχρόνων κακοδοξιῶν κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ. Οἱ τερατώδεις παπικὲς καὶ προτεσταντικὲς περὶ Θεοῦ ἀντιλήψεις δημιούργησαν ἕνα ἀπίθανο ψηφιδωτὸ ἀπαράδεκτων νοητικῶν εἰκόνων Του. Αὐτὸ ὅπως εἶναι γνωστό, ὁδήγησε στὴν ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἀκόμη στὴ φρικτὴ δογματικὴ θεώρηση τοῦ «θανάτου τοῦ Θεοῦ», ἀπὸ τὸν παράφρονα ἐκπρόσωπο τῆς εὐρωπαϊκῆς διανόησης Νίτσε!». Ἰδοὺ μία (ἀπὸ τὶς πάμπολλες) μεγάλη διαφορά μας μὲ τὸν αἱρετικὸ παπισμό, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ τερατούργημα τοῦ μεσαιωνικοῦ σχολαστικισμοῦ!

Πατρ. Ἀθηναγόρας: «Νὰ ἐπανιδρύσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν»!

ΑΚΟΥΜΕ καὶ διαβάζουμε οὐκ ὀλίγα «λιβανίσματα» γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὡς δῆθεν «μεγάλο Πατριάρχη», «ὁραματιστή», «κορυφαία προσωπικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας», καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπὸ τοὺς σύγχρονους οἰκουμενιστές. Ἀλλά, ἡ «παρακαταθήκη», ποὺ μᾶς κληροδότησε, ἀποδεικνύει πὼς ἐλάχιστα τὸν ἐνδιέφερε ἡ Ὀρθοδοξία! Δεῖτε μία ἀπίστευτη δήλωσή του, τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1967, γιὰ τὸ πῶς «ἔβλεπε» τὴν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν»: «Εἰς τὴν κίνησιν πρὸς ἕνωσιν, δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὅλαι ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρύσωμεν τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν συνυπάρξει εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, ὅπως ἐζῶμεν μέχρι τοῦ 1054, παρὰ καὶ τὰς τότε ὑφισταμένας θεολογικὰς διαφοράς»! Μάλιστα ὁ τραγικὸς καὶ μοιραῖος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ποὺ «ἡγεῖτο» τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν πίστευε στὴν Ὀρθοδοξία, οὔτε κἂν στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἐπιδίωκε τὴν ἐπανίδρυση τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁραματίστηκε καὶ ξεκίνησε τὶς διαδικασίες τῆς τωρινῆς «Μεγάλης Συνόδου», αὐτὸς ποὺ δὲν πίστευε στὴν Ὀρθοδοξία καὶ στὴν Ἐκκλησία! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε ὁρκισθεῖ, κατὰ τὴ χειροτονία του, πίστη στὴν Ἐκκλησία καὶ τήρηση τῆς Παρακαταθήκης, τὴν ὁποία ὅμως τσαλαπάτησε μὲ τὸν πλέον βάναυσο τρόπο! Εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβουμε πῶς «βλέπουν» οἱ σύγχρονοι «λιβανιστές» του τὴν Ἐκκλησία, προφανῶς ὅπως ἐκεῖνος καὶ γι' αὐτὸ φτάσαμε στὴν τραγικὴ κατάντια τῆς συνοδικῆς ἀναγνωρίσεως τῶν αἱρέσεων ὡς «ἐκκλησίες»!

Πατρ. Βαρθολομαῖος: «Ἡ Ἐκκλησία διεσπάσθη ἐν χρόνῳ»!

ΑΣ ΔΟΥΜΕ τώρα μία δήλωση τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀθηναγόρα, σημερινοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε τοὺς «παράλληλους βίους» τους: «Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν "ἀρχῇ Λόγου", τοῦ "ὄντος πρὸς τὸν Θεόν", καὶ "Θεοῦ ὄντος" Λόγου, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν τῆς ἀγάπης, δυστυχῶς κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς στρατείαν αὐτῆς, λόγῳ τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καὶ τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, διεσπάσθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καὶ ὁμάδες ποικίλαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἑκάστη διεκδικεῖ "αὐθεντίαν" καὶ "ἀλήθειαν". Ἡ Ἀλήθεια ὅμως εἶναι Μία, ὁ Χριστός, καὶ ἡ ἱδρυθεῖσα ὑπ' Αὐτοῦ Μία Ἐκκλησία». «Ἀτυχῶς, ὑπερίσχυσεν ὁ ἀνθρώπινος παράγων, καὶ διὰ τῆς συσσωρεύσεως προσθηκῶν "θεολογικῶν", "πρακτικῶν" καὶ "κοινωνικῶν" αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ὠδηγήθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν, ἐξελιχθεῖσαν ἐνίοτε εἰς ἐχθρικὴν πολεμικήν»! Δὲ χρειάζονται εἰδικὲς γνώσεις, γιὰ νὰ διαπιστώσει κανεὶς τὴν πληθώρα τῶν κακοδοξιῶν σὲ αὐτὴ τὴ δήλωση! Ἡ Ἐκκλησία «διεσπάσθη ἐν χρόνῳ»! Ἡ «συσσώρευση προσθηκῶν "θεολογικῶν", "πρακτικῶν" καὶ "κοινωνικῶν" αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ὠδηγήθησαν εἰς διάσπασιν»! Διαβάσατε πουθενὰ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εὐθύνεται γι' αὐτὴ τὴ «διάσπαση» καὶ πὼς Αὐτὴ εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία; Οὔτε καὶ ἐμεῖς!

Φραγκόπαπας δοκιμάζει τὸ ποδήλατόν του μέσα εἰς τὸν ναὸν ἐν ὥρᾳ "λειτουργίας"!

ΟΙ «ΔΙΚΟΙ» μας οἰκουμενιστὲς ἀρνοῦνται τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μας νὰ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ προσδίδουν ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἱρετικούς, μὲ πρώτους τοὺς παπικούς. Θεωροῦν τὸν παπισμὸ «ἐκκλησία», μὲ μυστήρια καὶ γνήσιους κληρικούς, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ δοκιμάζουν τὸ ποδήλατό τους μέσα στὸ ναό, ἐν ὥρᾳ θείας λειτουργίας! Δυστυχῶς τὸ εἴδαμε καὶ αὐτὸ στὴν παπικὴ «ἐκκλησία»! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ παπικὸς ἐπίσκοπος τοῦ Παλέρμο C. Lorefice δοκίμασε τὸ καινούργιο του ποδήλατο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ σὲ ὥρα Λειτουργίας» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Μάλιστα ἐν λόγῳ μεγαλοφραγκόπαπας φρόντισε νὰ φωτογραφηθεῖ δεόντως, σὲ πολλὲς πόζες, κατὰ τὴ διάρκεια ποὺ βολτάριζε εὐτυχισμένος μπροστὰ στὴν «ἁγία τράπεζα» καὶ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ποὺ τὸν ἐπευφημοῦσε γιὰ τὸ … κατόρθωμά του! Ἐπίσης ὁ ἐν λόγῳ παπικὸς φάδερ ἔδωσε στὴ δημοσιότητα φωτογραφίες του ἀπὸ συμπροσευχές του μὲ ἄλλους αἱρετικοὺς (καὶ ὀρθοδόξους) καὶ ἐπίσης νὰ παίζει «πρέφα» καὶ μπάλα, ἀφοῦ εἶναι καὶ φανατικὸς ποδοσφαιρόφιλος! Κοντολογίς: ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ πνευματικότητα, καὶ βέβαια ἡ σοβαρότητα, εἶναι ἔννοιες ἄγνωστες γι' αὐτόν! Ἀλλὰ μήπως εἶναι καλλίτεροι οἱ «συλλειτουργοί» του φραγκοπαπάδες; Κάθε ἄλλο, τὸ ἴδιο καὶ χειρότεροι, καθ' ὅτι στερημένοι τῆς Θείας Χάριτος! Αὐτοὺς θέλουν γιὰ κληρικούς μας οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές! Ἀνατριχιάζουμε στὴ σκέψη!

Ἀπίστευτος ἀποκάλυψις: Ὁ Ρ/Σ τῶν τζιχαντιστῶν ἐκπέμπει ἀπὸ ἀμερικανικὴν βάσιν!

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ πλέον σὲ ὅλους πὼς ἡ δημιουργία τοῦ διαβόητου καὶ δολοφονικοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» ὀφείλεται στὴ Δύση καὶ κύρια στὶς Η.Π.Α. Ὁ ὑποψήφιος γιὰ τὴν προεδρία τῆς Ἀμερικῆς Τράμπ, κατηγόρησε εὐθέως τὴν συνυποψηφία του Χίλλαρι Κλίντον ὅτι εὐθύνεται γιὰ τὴν δημιουργία του καὶ τὴν ἀρωγὴ πρὸς τοὺς «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ»! Ὅμως ἔρχεται μία εἴδηση ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς μουσουλμάνους ταλιμπὰν τοῦ Ἀφγανιστάν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ ISIS ἐκπέμπει μέσα ἀπὸ ἀμερικανικὴ βάση! Δεῖτε τὴν: «Ὅπως ἀναφέρουν τὰ μέλη τοῦ ἀφγανικοῦ κοινοβουλίου, τὸ ἰσλαμικὸ ραδιόφωνο "ἡ φωνὴ τῆς σαρίας" ἐκπέμπει ἀπὸ μία στρατιωτικὴ βάση τῶν ΗΠΑ, στὴν ἐπαρχία Ναγγαχάρ! Πρώτη εἴδηση στὰ ἀφγανικὰ μέσα ἐνημέρωσης, τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν πὼς τὸ ἰσλαμικὸ ραδιόφωνο ἀρχίζει ἐκπομπὲς κάθε μέρα στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα τοπικὴ ὥρα, μὲ ἰαχὲς καὶ προσκλητήρια τῶν μουλάδων γιὰ ἔνταξη στὸ ISIS!!! Οἱ ἀμερικανοὶ ἀρνοῦνται οἱ ἀφγανικὲς δυνάμεις ἀσφαλείας νὰ κάνουν ἔρευνα στὸν χῶρο τῆς στρατιωτικῆς βάσης, οὔτε στὸν πέριξ αὐτῆς χῶρο! Ἄλλο περίεργο εἶναι πὼς στὶς ἐκπομπές του τὸ ραδιόφωνο, δὲν ἔχει κάνει οὔτε μία ἀναφορὰ κατὰ τῶν ΗΠΑ, σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς συστηματικὲς ἀναφορὲς κατὰ τῶν Ταλιμπὰν καὶ τῆς Ρωσίας!!! Βασικὸς ἐχθρὸς τῶν ἀμερικανῶν στὸ Ἀφγανιστὰν εἶναι οἱ Ταλιμπάν, τοὺς ὁποίους προσπαθοῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν συνασπιζόμενοι μὲ τὸ ISIS, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν στὴν Συρία κατὰ τοῦ Ἄσαντ!» (Ἰστολ. dioptra-news)! Ἰδοὺ γιατί συνεχίζουν νὰ ἀντιστέκονται τὰ «καλόπαιδα τοῦ Ἀλλὰχ» στὶς ἐπιθέσεις τῆς Ρωσίας, γιατί σιγοντάρονται ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ «γεράκια»!

Νεοπαγανιστικὴ τελετουργία τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς!

ΤΕΛΙΚΑ ὁ πνευματικός μας ἀποπροσανατολισμὸς εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπ' ὅ,τι νομίζουμε! Τεκμήριο ἡ «ἄνθιση» τοῦ νεοπαγανισμοῦ, ἡ ὁποία τελευταῖα βρίσκεται σὲ ἰδιαίτερη ἔξαρση! Οἱ ἐν Ἑλλάδι νεοπαγανιστές, δὲν ἐχθρεύονται μόνο τὴν Ἐκκλησία μας, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειροῦν νὰ σφετεριστοῦν τὶς χριστιανικὲς ἑορτὲς καὶ πρακτικές. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἀνήμερα τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Δωδεκαθεϊστὲς προχώρησαν σὲ μία νέα πρόκληση γιορτάζοντας τὸ Θερινὸ Ἡλιοστάσιο καὶ πραγματοποιώντας ἀκόμη καὶ τελετὴ γάμου! Ἀναλυτικά: Στὰ πλαίσια τοῦ ἐτησίου ἑορταστικοῦ κύκλου τῆς αὐτοαποκαλούμενης "Ἑλληνικῆς Ἐθνικῆς Θρησκείας", τὸ λεγόμενο Ὕπατο Συμβούλιο τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν ἑόρτασε τὸ Θερινὸ Ἡλιοστάσιο στὸν "Ἱερὸ" Ποταμὸ Λάδωνα στὶς 19 Ἰουνίου. Μετὰ τὴν.... ἱεροπραξία, ἀκολούθησε καὶ τελετὴ γάμου. Τοπικὰ παραρτήματα καὶ πυρῆνες τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν ἑόρτασαν ἐπίσης ἢ θὰ ἑορτάσουν τὶς ἑπόμενες ἡμέρες μὲ ἱεροπραξίες στὴν Ρόδο, τὴν Ἐλασσώνα, τὶς Σέρρες, τὴν Νέα �studio, τὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὴν Κύπρο» (Ἰστολ. ekklisiaonline.gr)! Οἱ σύγχρονες νεοπαγανιστικὲς τελετουργίες, κατὰ μίμηση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ἱεροπραξιῶν, μᾶς θυμίζουν τὶς γελοῖες ἀντιγραφὲς τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτη (461-463), ὁ ὁποῖος θέλησε ἀνεπιτυχῶς νὰ νεκραναστήσει τὴν νεκρὴ εἰδωλολατρία καὶ νὰ συστήσει τὴν «παγανιστικὴ ἐκκλησία», μὲ βάση τὰ τελετουργικὰ καὶ τὴν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ ἱστορία δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ μαζί της οἱ φαιδρότητές της!

Ἄλλος ἕνας σταυρωμένος χριστιανὸς ἀπὸ τοὺς ἰσλαμιστάς!

ΔΕΙΤΕ γιὰ λογαριασμὸ ποίων οἱ «χριστιανοὶ» Ἀμερικανοὶ μεταδίδουν τὰ «θεάρεστα» μηνύματά τους μέσῳ τῶν ἐρτζιανῶν: τῶν δαιμονικῶν ἰσλαμιστῶν, οἱ ὁποῖοι δολοφονοῦν μὲ τὸν πλέον ἔχθιστο καὶ φρικτὸ τρόπο ἀθῷους ἀνθρώπους, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «Θεοῦ», γιὰ νὰ «πᾶνε στὸν παράδεισο»! Αὐτὸ ἔκαμαν καὶ κάποια «εὐσεβῆ» καλόπαιδα τοῦ Ἀλλάχ. Σταύρωσαν ἕνα ἀκόμα Χριστιανό! «Στὴ Λιβύη, ποὺ σπαράσσεται ἀπὸ τὴ ριζοσπαστικοποίηση ἰσλαμιστικοῦ τύπου μὲ τὴ δράση πολλῶν ἀνάλογων ὀργανώσεων ἕνας νεαρός, ποὺ θεωρεῖται ὅτι ἦταν χριστιανός, βρέθηκε σταυρωμένος. Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα ποὺ διαδίδονται τὸ νεαρὸ ἀπήγαγαν κάποιοι ἑξτρεμιστὲς ἰσλαμιστὲς νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν χτύπησαν ἀνελέητα σταύρωσαν ἀργότερα τὸ ἄψυχο σῶμα του σ' ἕνα δρόμο ὅπου ὁ κόσμος περνοῦσε καὶ τὸν διαπόμπευε. Ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ σταυρωμένος νεαρὸς γίνεται φρικτὸ θέαμα ἐνώπιον παιδιῶν ποὺ παρακολουθοῦν ἐμβρόντητα τὴ σκηνὴ αὐτὴ τῆς ἀπτύθμενης ἀγριότητας καὶ σεκταριστικοῦ μίσους. (Ἰστολ. pulse.ng)! Αὐτοὶ οἱ «ἱεροὶ» δολοφόνοι εἶναι «οἱ ἀδελφοί μας μουσουλμάνοι» κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, οἱ ὁποῖοι διαβάζουν τὸ (ξανὰ κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο) «ἅγιο Κοράνιο» καὶ πραγματοποιοῦν τὶς ἐντολές του, τὸ ὁποῖο τοὺς διαβεβαιώνει διδάσκοντάς τους ξεκάθαρα: «δὲν εἶστε ἐσεῖς ποὺ σκοτώνετε, ἀλλὰ ὁ Ἀλλάχ, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιεῖ τὰ χέρια σας»!

Φρικτόν: Ρίπτουν τοὺς νεκροὺς εἰς τοὺς ὑπονόμους!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ στὴν δυτικὴ κουλτούρα εἶναι μία φθηνὴ ὑπόθεση, πολὺ πιὸ φθηνὴ ἀπὸ ὅσο ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ ὁ «ἀνθρωποκεντρικὸς» οὐμανισμός! Στὴν δυτικὴ ἀτομοκρατικὴ κοινωνία ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου «μετράει» ὅσο παράγει καὶ ὅσο καταναλώνει. Ὅταν πάψει νὰ παράγει καὶ νὰ καταναλώνει θεωρεῖται πιὰ ἄχρηστος! Ἐπίσης ἀπόλυτα ἄχρηστος θεωρεῖται, ὅταν πεθάνει καὶ γι' αὐτὸ φροντίζουν νὰ τὸν «ξεφορτωθοῦν» οἱ δικοί του τὸ γρηγορότερο! Τελευταῖα ρίχνουν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν στοὺς ὑπονόμους! Δεῖτε τὴ φρικτὴ εἴδηση: «Τὸ γραφεῖο τελετῶν Hilton's Aqua Green Dispositions στὸ Ὀντάριο τοῦ Καναδᾶ εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ χρησιμοποιεῖ μία μέθοδο ἀποτέφρωσης νεκρῶν χωρὶς φλόγα, ἡ ὁποία δὲν ἐπιβαρύνει τὸ περιβάλλον, λειτουργώντας στὰ πλαίσια τῆς Ἀτζέντας 21 καὶ τῆς "προόδου" ποὺ θέτει θέμα καύσης τῶν νεκρῶν μπότ. Ὅπως λένε οἱ "εἰδικοί", σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς συμβατικὲς μεθόδους ἀποτέφρωσης νεκρῶν, δὲν ἀπελευθερώνεται διοξείδιο τοῦ ἄνθρακα ἢ ἄλλοι ρυπαντὲς στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἀντιθέτως χρησιμοποιεῖται ἕνα μεῖγμα νεροῦ, ἀλατιοῦ καὶ καυστικῆς ποτάσας (ὑδροξείδιο τοῦ καλίου), γιὰ νὰ διασπαστεῖ τὸ ὀργανικὸ ὑλικὸ σὲ μία λάσπη ποὺ στὴν συνέχεια φιλτράρεται καὶ ἀπομακρύνεται μὲ ἀσφάλεια στὸ δίκτυο ἀποχέτευσης» (Ἰστολ.liakonews.gr)! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄθεος οὐμανισμός, ὁ κατ' ἐπίφαση ἀνθρωπισμός, ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο προορίζει γιὰ τοὺς ὑπονόμους!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΕΥΣΙΓΝΙΟΣ

Στὶς 5 Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐσιγνίου. Ὁ ἅγιος Εὐσίγνιος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια καὶ ἔζησε στοὺς χρόνους τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορα Κωνσταντίου τοῦ Χλωροῦ, τοῦ πατέρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ἦταν στρατιώτης στὸ ἐπάγγελμα. Ἔζησε δέ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν ἑκατόν δέκα χρόνων, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης, ἐξασκόντας τό ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτη συνολικά ἑξῆντα χρόνια. Τότε παρουσιάσθηκε στόν Ἰουλιανό καί τόν ἔλεγξε γιά τήν ἀσέβειά του, ἀφοῦ εἶχε ἀρνηθῆ τήν πίστη στόν Χριστό καί εἶχε ἀσπασθῆ τήν θρησκεία τῶν ἐθνικῶν καί ἀπέδιδε τιμή στά ἄψυχα εἴδωλα καί ὄχι στόν ἀληθινό Θεό καί δημιουργό τοῦ παντός. Καί μάλιστα τοῦ ὑπενθύμισε τήν ἀρετή καί τήν εὐσέβεια τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καθώς ἐπίσης καί τό θαῦμα τῆς ἐμφάνισης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μέ τό ἔμβλημα τῆς νίκης, τό ἐν τούτῳ νίκα. Ὁ Ἰουλιανός τότε θύμωσε γιά τήν παρρησία του καί ἀφοῦ τόν διακωμώδησε δημόσια διέταξε νά τόν ἀποκεφαλίσουν καί ἔτσι ὁ ἀοίδιμος δοῦλος τοῦ Θεοῦ Εὐσίγνιος ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί ἀξιώθηκε τῆς οὐρανίου μακαριότητας.

Ἄρνησις Παραλαβῆς τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη

Ἀξιότιμε κ. Πρόεδρε τῆς Κυβέρνησης,

Ἀξιότιμοι κ.κ. Βουλευτές,

Μετά βαθείας θλίψεως καί μεγίστης ἐκπλήξεως πληροφορούμεθα τήν πρόθυμον καί ἐσπευσμένην πρόθεσιν τῆς Κυβερνήσεως νά ὐλοποιήσῃ τίς ἔξωθεν ἐντολές σκοτεινῶν κέντρων, διά τήν ἐπιβολήν τῆς «Κάρτας τοῦ Πολίτη». Πρός δημιουργίαν δέ συγχύσεως καί παραπλανήσεως τῆς ἀντιδρώσης συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, δρομολογεῖ καί τήν παράλληλον προώθησιν τῆς λεγομένης Ἀστυνομικῆς Ταυτότητος ὑψηλῆς ἀσφαλείας. Καί ὅλα αὐτά κάτω ἀπό ἕνα πέπλο μυστικότητος, ἀσάφειας καί διαχεομένων ἀντιφατικῶν πληροφοριῶν, ὅσον ἀφορᾶ τίς προδιαγραφές τους.

Θεωροῦμε τά ἀνωτέρω ὡς τά πλέον Ἀντίχριστα, ἀνθελληνικά, ἀντιλαϊκά, ἀντιδημοκρατικά (φασιστικά) καί ἀντισυνταγματικά νομοθετήματα ἐξ ὅλων ὅσα ἡ παροῦσα Κυβέρνησις, ἀλλά καί αἱ πρό αὐτῆς, ἔχουν νομοθετήσει, ἀποσκοποῦσαι στήν πνευματικήν καί σωματικήν ἐξόντωσιν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ μας.

Τήν ἔκπληξίν μας κορυφώνει τό γεγονός ὅτι μόλις πρό ἔτους τό ἐν λόγῳ νομοσχέδιον εἶχε δεχθῆ εἰς ποσοστόν 98% (!) ἀρνητικά σχόλια κατά τήν σχετικήν διαβούλευσιν, πού εἶχαν ἀναγκάσει τήν Κυβέρνησιν νά ἀποσύρῃ τίς ἐπίμαχες περί «Κάρτας τοῦ Πολίτη» διατάξεις!

Τήν δέ βεβαιότητά μας περί ὑποταγῆς ἄνευ ὅρων σέ ἔξωθεν ἐντολές ἐπισφραγίζει, ἀφ' ἑνός μέν, τό ὅτι ὁ νῦν Πρωθυπουργός κ. Τσίπρας –μόλις πρό ὀλίγων ἐτῶν (2010)– εἶχε ἐντόνως ἀντιδράσει, καταθέτοντας σχετικήν ἐπερώτησιν μεθ' ἱκανῆς ἐπιχειρηματολογίας, στήν προσπάθειαν ψηφίσεως τῆς ἐν λόγῳ «Κάρτας τοῦ Πολίτη», ὑπό τῆς τότε Κυβερνήσεως τοῦ Γ. Παπανδρέου, ἀφ' ἑτέρου δέ, τό ὅτι τό συγκυβερνῶν κόμμα, τό παρουσιαζόμενον πρός ψηφοθηρίαν ὡς Ὀρθόδοξον καί Πατριωτικόν, ἔχει ἐν προκειμένῳ κυριολεκτικῶς «καταπιεῖ τήν γλῶσσαν του».

Ἀκολουθώντας τίς θεόπνευστες διδασκαλίες τοῦ Ἁγίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παϊσίου –τοῦ πλέον λαοφιλοῦς συγχρόνου Ἁγίου μας, ὄχι μόνον πανελληνίως, ἀλλά καί παγκοσμίως– δηλοῦμεν ὅτι, χάριτι καί βοηθείᾳ Χριστοῦ, δέν πρόκειται –διά λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί προσωπικῆς ἐλευθερίας– νά παραλάβωμεν τήν «Κάρτα τοῦ Πολίτη» οὔτε οἱανδήποτε ἄλλην παρεμφερῆ ἠλεκτρονικήν ταυτότητα.

Σᾶς ἐνημερώνουμε δέ ὅτι μαζί μας ἀντιδροῦν ὄχι μόνον οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει συμμοναταί μας (βλ. ἐπανειλημμένας ἀνακοινώσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους στά συνημμένα), ὄχι μόνον ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (βλ. σχετικήν ἐγκύκλιόν της ὡς καί ἐτέραν ἀνακοίνωσίν της στά συνημμένα), ὄχι μόνον ὁ πιστός Ἑλληνικός λαός [ἤδη ἄνω τῶν 100.000 ἔχουν ἐνυπογράφως δηλώσει στό διαδίκτυο (βλέπε orthros.eu) ὅτι δέν θά παραλάβουν τήν «Κάρτα τοῦ Πολίτη»], ἀλλά καί ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἀδιαφόρων γιά λόγους πίστεως ἢ ἀκόμα καί δεδηλωμένων ἀθέων, πού ἀντιδροῦν διά τήν κατάφορον παραβίασιν τῆς προσωπικῆς τους ἐλευθερίας (ἐνδεικτική ἡ προαναφερθεῖσα πρόσφατος ἀρνητική διαβούλευσις σέ ποσοστόν 98%).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὅποιος ἐξ ὑμῶν ὑπερψηφίσῃ τά ἐν λόγῳ νομοθετήματα, εἶναι πασιφανές ὅτι ἔχει ἐξαναγκασθῆ νά ψηφίσῃ τήν πολιτικήν του αὐτοκτονίαν.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ εὐσπλαγχνία καί ἡ μακροθυμία τοῦ Παναγάθου Θεοῦ μας, δυσωπουμένη ἀπό τίς πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου –ἐφόρου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου– καί τῶν Ἁγίων μας, δέν ἐγκατέλειψε τήν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα μας –παρά τίς ἁμαρτίες μας– καί ὅτι σύντομα θά διασκορπίσῃ τίς ἐπιβουλές τῶν ἐχθρῶν της.

Πρός λεπτομερεστέραν καί διεξοδικωτέραν ἐνημέρωσίν σας, πέραν τῶν ἄλλων, σᾶς συναποστέλλομεν συνημμένως καί τά:

Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, «Ἀντίχριστος – 666 – Κάρτες – Ταυτότητες – Χάραγμα».

Ἀρχιμ. Σαράντη Σαράντου, «"Κάρτα τοῦ Πολίτη": Ἐπιστολή πρός τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο».

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Προηγουμένου Ἱ. Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, «Ἡ ἄρνηση τῆς Κάρτας τοῦ Πολίτη ὡς ὁμολογία πίστεως».

Δημ. Χιωτακάκου, Διδάκτορος Πληροφορικῆς Πανεπιστημίου Μάντσεστερ, «Κάρτα Πολίτη, Γνωμάτευση διά τήν Κυβέρνησιν».

Μίαν ἐκ τῶν Ἀνακοινώσεων τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Μίαν ἐκ τῶν Ἐγκυκλίων τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναμένοντας τίς ἐπι

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι...

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη,*** *γενικοῦ γραμματέως τῆς Π.Ε.Θ.*

1ον

Ἔωλα καὶ σαθρὰ τὰ ἐπιχειρήματα - προφάσεις τοῦ ἰδεολογικοῦ πολέμου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κατὰ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἂς ξεκαθαρίσουμε ὁρισμένες λανθασμένες ἑρμηνεῖες καὶ παρερμηνεῖες ποὺ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

1. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ ἀφοριστικὴ διατύπωση ὅτι τὸ παρὸν μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι «κατηχητικό».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶναι κατὰ βάση Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἀγωγὴ μὲ ἐπιπρόσθετες ἑνότητες καὶ στοιχεῖα ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ὁμολογίες καὶ τὶς θρησκεῖες σὲ κάθε βιβλίο κάθε σχολικῆς τάξης (στὴ Β΄ Λυκείου τὸ μάθημα εἶναι καθαρὰ θρησκειολογικό).

2. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ συμπερασματικὴ διαπίστωση ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ διδάσκεται τόσα χρόνια σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, δὲν ἔχει ἀποτελέσματα, ἐπειδὴ δὲν πετυχαίνει νὰ κάνει τοὺς μαθητὲς χριστιανούς, διότι ἡ ἀλήθεια **εἶναι ὅτι:**

α) Ὁ στόχος τοῦ μαθήματος εἶναι νὰ προσφέρει πνευματικοὺς προβληματισμοὺς ὡς πρὸς τὶς δυνατότητες ποὺ ἔχει ἡ χριστιανικὴ πίστη νὰ ἀνακαινίζει καὶ νὰ ἐντάσσει τὴ ζωή στὸ πλαίσιο τῆς ἀγάπης καὶ δι' αὐτῆς στὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητας. Ἂν κάποιοι (πολλοὶ ἢ λίγοι) μαθητὲς/τριες υἱοθετήσουν τὴν ἐν Χριστῷ ζωή, τώρα ἢ ἀργότερα, ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ μαθήματος.

β) Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶναι «κατηχητικὸ» μάθημα καὶ δὲν ἔχει στόχο νὰ ἐπιβάλει σὲ κανένα τίποτε, ἀπευθύνεται στὴν ἐλευθερία τοῦ μαθητῆ/τριας καὶ δὲν εἶναι δυνατό, ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄλλο μάθημα, νὰ ὑπολογίζει ἢ νὰ μετρᾶ κανεὶς τὰ ἀποτελέσματα, ἐξετάζοντας μὲ ἐντελῶς ἐξωτερικὰ καὶ ἠθικιστικὰ κριτήρια τὸ ἂν καὶ κατὰ πόσον γίνονται οἱ μαθητὲς χριστιανοί. Τὸ μάθημα ἔχει πνευματικὸ χαρακτῆρα, τὸ δὲ θέμα τῆς ὀντολογικῆς βελτίωσης τοῦ/τῆς μαθητῆ/τριας εἶναι ἐντελῶς πνευματικὸ καὶ ποιοτικὸ καὶ ἑπομένως δὲν χωρᾶνε ποσοτικὲς μεζοῦρες καὶ ἐπιφανειακὰ κριτήρια ἀποτελεσματικότητας, ὅπως αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν ὅσοι ἐπικαλοῦνται αὐτὴν τὴν αἰτιολογία, γιὰ νὰ δυσφημίσουν τὸ μάθημα.

γ) Ὡς ἕνα μάθημα τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πετυχαίνει ὅ,τι… καὶ τὰ ἄλλα μαθήματα (τὰ Ἀρχαῖα, ἡ Γλωσσικὴ διδασκαλία, ἡ Κοινωνιολογία, ἡ Ἀγωγὴ τοῦ Πολίτη, ἡ Ἱστορία, ἡ Γεωγραφία, κ.ἄ.)! Αὐτό, ἑπομένως, εἶναι ἕνα γενικότερο πρόβλημα ποὺ ἀφορᾶ τὸν τρόπο καὶ τὴ φιλοσοφία ποὺ μαθαίνουν στὸ σχολεῖο τὰ παιδιά. Μήπως, ἂν δὲν μαθαίνουν οἱ μαθητὲς/τριες ὀρθογραφία ἢ συντακτικὸ ἢ ἱστορία δὲν εὐθύνεται τὸ περιεχόμενο τῶν μαθημάτων αὐτῶν, ὅσο μᾶλλον ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ μεθοδολογία τους καὶ οἱ διδάσκοντές τους καὶ μήπως σὲ αὐτὴν τὴν κατεύθυνση θὰ ἔπρεπε νὰ ἐστιάσουμε τὴν προσοχή μας καὶ στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ὄχι στὸ περιεχόμενό του;

3. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ τοποθέτηση ὅτι τὸ παρὸν μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν πρέπει νὰ ἀλλάξει, διότι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία εἶναι πλέον κατὰ βάση πολυπολιτισμική.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ κοινωνία δὲν ἔχει γίνει οὔτε θὰ γίνει πολυπολιτισμική, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἐντός της κάποιοι μετανάστες. Αὐτὸς ὁ λανθασμένος ὁρισμὸς τῆς πολυπολιτισμικότητας ἀπέτυχε. Εἶναι ἐπίσης, ἀλήθεια ὅτι μέχρι στιγμῆς ἕνας καὶ μοναδικὸς καὶ κυρίαρχος πολιτισμὸς ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα, ὁ ἑλληνορθόδοξος (ἂς μᾶς ὑποδέξουν ὅσοι ἰσχυρίζονται τὸ ἀντίθετο, ποιοὺς ἄλλους πολιτισμοὺς συναντοῦν ἐκεῖνοι στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο). Εἶναι ἀλήθεια ἀκόμη, ὅτι σχεδὸν ὅλοι οἱ μετανάστες – λαθρομετανάστες – πρόσφυγες καὶ λοιποὶ ἀλλοεθνεῖς καὶ ἀλλόδοξοι μαθητὲς ποὺ ζοῦν στὴ Χώρα μας, δέχονται καὶ ἐπιζητοῦν, μὲ χαρὰ καὶ πραγματικὴ δίψα, νὰ σπουδάσουν τὸν πολιτισμός μας. Δὲν θὰ ἐπέλεγαν ἐξάλλου τὴ Χώρα μας μὲ τὸ συγκεκριμένο πολιτισμικό της ἐπίπεδο, ἂν εἶχαν κάτι καλύτερο νὰ διαλέξουν. Ἐπέλεξαν νὰ ἔρθουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ὄχι νὰ ἐγκατασταθοῦν γιὰ παράδειγμα στὶς ὁμόδοξές τους πλούσιες μάλιστα χῶρες τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου.

4. Εἶναι ἀπόλυτα λάθος ἡ συλλογιστικὴ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχει παγκοσμιοποιηθεῖ καί, συνεπῶς, ἔχει γίνει ἄθρησκη, λαϊκή, κοσμικὴ καὶ ἄθεη, ὁπότε, κατ' ἐπέκταση, καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν ἔχει χῶρο στὸ ἑλληνικὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, διότι **ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:**

α) Ἐνῷ πράγματι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ ἡ νεολαία της εἰδικότερα, ἔχει δεχθεῖ καὶ δέχεται μία ἀρκετὰ μεγάλης ἔκτασης ἐπίδραση ἀπὸ τὸν ἐξαμερικανοποιημένο - παγκοσμιοποιημένο τρόπο ζωῆς (ἐξαιτίας τοῦ διαδικτύου, τῶν πολυμέσων, τῶν ΜΜΕ καὶ γενικότερα τῆς εὐμάρειας ποὺ προσφέρει ἡ ἐποχή μας καὶ τῆς διευκόλυνσης τῶν ἐπικοινωνιῶν μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ λαῶν), τελικά, ὅμως ἡ ἐπίδραση αὐτὴ δὲν ἔχει καταφέρει νὰ ἀλλοιώσει καὶ νὰ ἀλλάξει τὸ DNA, τὸν ὑπαρκτικὸ πυρήνα τοῦ Ἕλληνα, οὔτε τὸν ἑλληνικὸ τρόπο ζωῆς, στοιχεῖα ποὺ συνεχίζουν νὰ εἶναι ἄρρηκτα δεμένα μὲ αὐτὸ ποὺ καλοῦμε ἑλληνορθόδοξη παράδοση, τὴν ὁποία τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὸ σχολεῖο, ἔρχεται γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξει καὶ νὰ τονίσει τὴν ἰδιαιτερότητα καὶ τὸ νόημά της γιὰ μία ἀληθινὴ ἀνθρώπινη καὶ θεανθρώπινη ζωή.

β) Ὑπάρχουν, βέβαια, ὅπως προαναφέραμε καὶ ἀλλόδοξοι καὶ ἄθεοι στὴ Χώρα μας, οἱ ὁποῖοι ὅμως, ὀφείλουν νὰ συμβιώσουν δημοκρατικὰ μὲ τὴ βούληση τῆς πλειονοψηφίας τῶν πολιτῶν τῆς Χώρας, ὅπου ἐπέλεξαν νὰ ζοῦν καὶ τελικὰ νὰ σέβονται τὶς συνταγματικὲς ἐπιταγὲς τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας, οἱ ὁποῖες ὑπάρχουν ἀκριβῶς, γιὰ νὰ ὁρίζουν τὶς συντεταγμένες διαβίωσης μιᾶς εὐνομούμενης κοινωνίας - πολιτείας καὶ ὄχι νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν αὐταρχικά, μὲ διάφορα ἀντιδημοκρατικὰ μέσα τὶς ἀρχές τους στὴ συντριπτικὴ πλειονοψηφία τῶν ὀρθοδόξων.

Οἱ αἱρετικοὶ δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησίαν

«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι... καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς» (Ματθ. κδ΄4, 5 καὶ 11). Δηλαδή: Προσέχετε μήπως τυχὸν σᾶς πλανήσῃ κανείς. Διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν μὲ τὸ δικό μου ὄνομα καὶ θὰ λέγουν· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστὸς καὶ θὰ παρασύρουν πολλοὺς στὸ δρόμο τῆς πλάνης. Ἀκόμη πολλοὶ ψευδοπροφῆτες θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς.

«Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τίτ. Δ, 10) τὸν αἱρετικὸ ἄνθρωπο μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ δεύτερη συμβουλή, παράτησέ τον. Καὶ συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος: Διότι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν διαστραφῆ καὶ ἁμαρτάνουν καὶ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν συνείδησή τους.

Ἔχουν κάνει μεγάλη ζημιὰ στὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι «λύκοι βαρεῖς». Λέγουν συνεχῶς ψέμματα. Εἶναι ψευδομάρτυρες. Εἶναι ἐπίορκοι.

Τὸ 325 μ.Χ. ὅταν ἡ πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κατεδίκασε τὸν αἱρετικὸ Ἄρειο αὐτὸς προσποιήθηκε ὅτι ἀπέπτυσε τὶς αἱρετικὲς διδασκαλίες του καὶ ὅτι εἶναι Ὀρθόδοξος καὶ μάλιστα ζητοῦσε νὰ γίνει δεκτὸς στὴν Ἐκκλησία. Πράγματι παρουσιάσθηκε στὸν Αὐτοκράτορα Μ. Κωνσταντῖνο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ ἐπιστρέψη στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος τὸν ρώτησε: «Ὀρκίζεσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀπέπτυσες κάθε βλασφημία κατὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν;». Ὁ Ἄρειος δέχθηκε τὸν ὅρκο καὶ εἶπε στὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἀπέπτυσε τὶς δοξασίες του καὶ ὅτι τώρα εἶναι Ὀρθόδοξος. Τότε τοῦ λέγει ὁ Μ. Κωνσταντῖνος:

«Εἰ ἡ πίστις σου ἀσεβὴς ἐστιν, ὁ Θεὸς τιμωρήσει τὸν ἐπίορκον».

Τότε ὁ Μ. Κωνσταντῖνος κάλεσε τὸν γέροντα Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Ἀλέξανδρο καὶ τὸν διέταξε νὰ δεχθῆ τὸν Ἄρειο νὰ συλλειτουργήσουν. Αὐτὸ στενοχώρησε βαθύτατα τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Προσευχήθηκε ὅλη τὴν νύκτα μὲ δάκρυα, διότι γνώριζε ὅτι ἐψεύδετο ὁ Ἄρειος. Ὅμως ἡ θεία Δίκη ἔκαμε τὸ ἔργον της. Ὅταν ὁ Ἄρειος πήγαινε νὰ συλλειτουργήση, περνῶντας ἀπὸ τὰ δημόσια ἀποχωρητήρια πέθανε μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους. Διότι ἔρρευσαν μαζὶ καὶ τὰ σωθικά του. Τι' αὐτὸ μέχρι σήμερα λέγουν τὴν κατάρα: «Νὰ ρέψης σὰν τὸν Ἄρειο». Τέτοιο φρικτὸ βάσανο δοκίμασε ὁ ἐπίορκος.

● Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς στὸ βιβλίο του «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός» τονίζει: «Ἡ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἱρετικῶν εἶναι ἡ ἑξῆς: αἱ αἱρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὔτε δύνανται νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται αὗται νὰ ἔχουν ἅγια Μυστήρια».

«Ἕνεκα τούτου, συμφώνως πρὸς τὸ φρόνημα τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ συμφώνως πρὸς ὁλόκληρον τὴν ὀρθόδοξον Παράδοσιν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παραδέχεται τὴν ὕπαρξιν ἄλλων μυστηρίων ἔξω ἀπ' αὐτήν, οὔτε θεωρεῖ αὐτὰ ὡς μυστήρια, ἕως ὅτου προσέλθη τις διὰ τῆς μετανοίας ἐκ τῆς αἱρετικῆς "ἐκκλησίας", δηλαδὴ ψευδοεκκλησίας, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μέχρις ὅτου δὲ μένει τις ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἡνωμένος μετ' αὐτῆς διὰ τῆς μετανοίας, μέχρι τότε εἶναι οὔτος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν αἱρετικὸς καὶ ἀναποφεύκτως εὑρίσκεται ἐκτὸς τῆς σωτηριώδους Κοινωνίας =Communio. Διότι "τὶς μετοχὴ δικαιοσύνη καὶ ἀνομία; τὶς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος" (Β΄ Κορ. στ. 14)».

● Κάποτε ἔστειλε ἕνα ὑποτακτικό του ὁ Μέγας Παΐσιος γιὰ δουλειὰ στὴν πόλη. Στὸ δρόμο ὁ ὑποτακτικὸς βρῆκε ἕνα Ἑβραῖο. Αὐτὸς βλέποντας ὅτι ὁ μοναχὸς εἶναι ἁπλοϊκὸς τοῦ λέγει: «Ἀγαπητέ μου, πιστεύεις σ' ἕνα ἁπλό, σταυρωμένο ἄνθρωπο, ἐνῶ Αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας; Κάποιος ἄλλος πρόκειται νὰ ἔρθη, ὄχι Αὐτός. Δὲν γεννήθηκε ἀκόμη, τὸν περιμένουμε». Καὶ ὁ ὑποτακτικὸς εἶπε: «Ἴσως αὐτὰ ποὺ λές, νὰ εἶναι σωστά».

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν ἔρημο, ὁ ὅσιος Παΐσιος δὲν τοῦ ἔλεγε κουβέντα. Τελικά, μετὰ ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε:

«Ποιὸς εἶσαι σύ; Δὲν σὲ ξέρω. Ὁ ὑποτακτικός μου ἦταν Χριστιανὸς καὶ εἶχε ἐπάνω του τὴ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ'ἐσὺ δὲν εἶσαι ἔτσι. Ἂν εἶσαι πραγματικὰ ὁ ὑποτακτικός μου, τότε ἡ χάρη τοῦ βαπτίσματος σ' ἔχει ἐγκαταλείψει καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστιανοῦ ἔχει ἀφαιρεθῆ».

Ὁ ὑποτακτικὸς διηγήθηκε μὲ δάκρυα τὴ συζήτησή του μὲ τὸν Ἑβραῖο, κι ὁ ἅγιος ἀπάντησε:

«Δυστυχισμένε! Τί μπορεῖ νὰ ἦταν χειρότερο καὶ πιὸ ἀνόητο ἀπὸ τέτοια λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπαρνήθηκες τὸ Χριστὸ καὶ τὸ δεῖο Του Βάπτισμα; Τώρα πήγαινε καὶ θρήνησε γιὰ τὸν ἑαυτό σου ὅπως θέλεις, γιατὶ δὲν ἔχεις θέση μαζί μου. Τὸ ὄνομά σου γράφτηκε μ'ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀρνηθῆ τὸ Χριστό, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς θὰ κριθῆς καὶ θὰ βασανιστῆς».

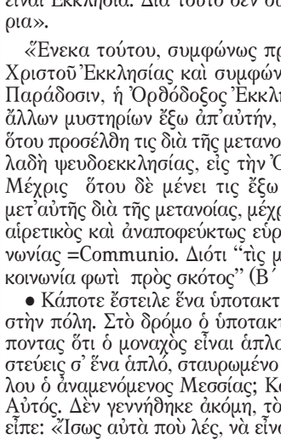

ΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ἐπίκαιρον βιβλίον ἀπαραίτητον διά τάς ἡμέρας τοῦ 15αυγούστου, ἀλλά καί δι' ὅλον τόν χρόνον. Τιμᾶται 0,60 λεπτά.

Βιβλιοπωλεῖον τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»
Ὁδός Κάνιγγος 10
(Α΄ ὅροφος) Ἀθῆναι 106 77,
Τηλ. 210–38.16.206
ΦΑΞ 210–38.28.518

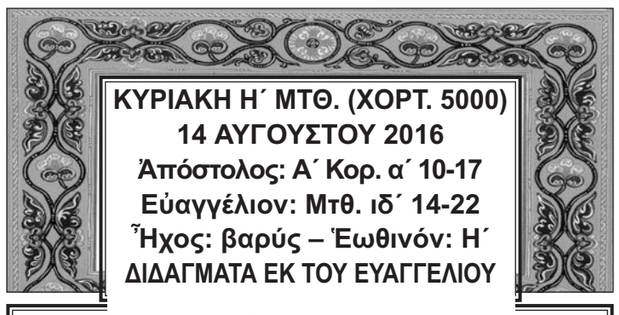

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΤΘ. (ΧΟΡΤ. 5000)
14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. α΄ 10-17
Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιδ΄ 14-22
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Η΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΝΑ ΠΟΘΟΥΜΕ ΤΟ ΞΕΔΙΨΑΣΜΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Στὸ σημερινὸ Ἀνάγνωσμα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου θαυμάζουμε τὴν δίψα ποὺ εἶχε ὁ λαὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιὰ τὴν ἀκρόασι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ θεϊκὰ χείλη τοῦ Θείου Διδασκάλου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀφοσίωσι μὲ τὴν ὁποία τὸν ἀκολουθοῦσε πεζοπορώντας καὶ διαθέτοντας ὧρες πολλές, γιὰ νὰ ἀκούση τὴν ἱερὴ διδασκαλία του καὶ γιὰ νὰ γιατρευθοῦν οἱ ἄρρωστοι καὶ ἀκόμη τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεανθρώπου γιὰ νὰ χορτάση ὄχι μόνο τὶς ψυχές τους μὲ τὴν πνευματικὴ τροφή, ἀλλὰ καὶ τὰ κουρασμένα σώματά τους, ποὺ ὁδοιπροοῦσαν πρόθυμα καὶ ἄκουγαν μὲ προσοχὴ καὶ ἐνδιαφέρον ἐπὶ πολλὲς ὧρες τὰ οὐράνια μηνύματά του.

Ἂς δοῦμε πῶς μᾶς μιλάει γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή.

«Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴν σύλληψι καὶ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἔφυγε μὲ καΐκι καὶ πῆγε σ' ἕνα ἔρημο τόπο μόνος του. Τὸ πληροφορήθηκε ὅμως τὸ πλῆθος καὶ τὸν ἀκολούθησαν πεζοπορώντας ἀπὸ τὶς διάφορες πόλεις. Ἔτσι ὅταν βγῆκε στὴν στεριά, εἶδε πολὺ κόσμο καὶ τοὺς σπλαγχνίσθηκε, καὶ γιάτρεψε τοὺς ἀρρώστους των.

»Ὅταν ἔπεσε τὸ δειλινό, τὸν πλησίασαν οἱ μαθητές του καὶ τοῦ εἶπαν: «Ὁ τόπος εἶναι ἐρημικός, καὶ ἡ ὥρα πιὰ περασμένη. Ἄφησε τὸν κόσμο νὰ πᾶνε στὰ χωριὰ γιὰ ν' ἀγοράσουν τρόφιμα νὰ φᾶνε. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε: «Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φύγουν, δῶστε τους ἐσεῖς νὰ φᾶνε». «Δὲν ἔχουμε ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια», τοῦ ἀπαντοῦν. «Φέρτε μου τα ἐδῶ», τοὺς λέγει. Κι ἀφοῦ πρόσταξε τὸν κόσμο νὰ καθίσει γιὰ φαγητὸ πάνω στὸ χορτάρι, πῆρε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανό, τὰ εὐλόγησε, ἔκοψε τὰ ψωμιὰ σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητές του, καὶ οἱ μαθητὲς στὸ πλῆθος. Ἔφαγαν ὅλοι καὶ χόρτασαν. Καὶ μάζεψαν τὰ περισσεύματα ἀπὸ τὰ κομμάτια δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα. Αὐτοὶ ποὺ ἔφαγαν ἦταν περίπου πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά».

Βλέπουμε, λοιπόν, ἐδῶ ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μαζὶ μὲ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία τοῦ λαοῦ, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο καὶ κύριο μέλημά Του, πρόσφερε καὶ τὴν εὐλογία τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τὴ σωματικὴ τροφή, ἀλλὰ καὶ τὴν θεραπεία τῶν ἀρρώστων, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ ψυχοσωματικὲς ἀσθένειες.

Ὁ Χριστὸς χαρίζει τὰ πάντα στὰ πλάσματά του, τοὺς ἀνθρώπους, προσφέροντάς τους τὶς εὐλογίες τῆς πνευματικῆς τραπέζης μὲ τὸ Ἱερὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ τὸν Θεῖο Λόγο Του, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑλικὰ δῶρα, τὴν ὑλικὴ τράπεζα μὲ τὰ βιοτικὰ ἀγαθά. Καὶ ἀκόμη, θεραπεύει τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τὶς ψυχοσωματικὲς ἀρρώστιες.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, παρ'ὅτι ἀπεσύρθη στὴν ἔρημο γιὰ νὰ ἡσυχάση μόνος, ὅταν εἶδε πολὺ λαὸ νὰ τὸν ἀκολουθῆ πεζοπορώντας ἀπὸ τὶς πόλεις βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ καταφύγιό του, τοὺς συμπάθησε πολὺ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους των.

Καὶ σχετικὰ μὲ τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενῶν παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Ἐδῶ ὁ Χριστὸς δὲν ζητάει σὰν προϋπόθεσι τοῦ θαύματος τὴν πίστι. Διότι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ νὰ ἀφήσουν τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά τους καὶ νὰ ἔλθουν κοντά του καὶ νὰ τὸν ἀναζητήσουν μὲ ἐπιμονὴ καὶ μὲ τὸ νὰ περιμένουν πλησίον του ἐπὶ πολλὲς ὧρες νηστικοὶ ἔδειχναν καθαρὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν πίστι τους».

Ὅσο γιὰ τὸ ἐκπληκτικὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἐχόρτασε τὶς πέντε χιλιάδες ἀνδρῶν, χωρὶς σ'αὐτὲς νὰ συνυπολογίζωνται οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ποὺ παρευρίσκονταν ἐκεῖ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει τὰ ἑξῆς: Οἱ μαθητὲς οὔτε κἂν ὑποπτευόντουσαν ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ διατραφοῦν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ μὲ θαῦμα... «Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἐφάνηκαν περισσότερο ἀτελεῖς. Διότι, ἂν καὶ μετὰ τὸ θαῦμα ξέχασαν τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ κουβάλημα τῶν καλαθιῶν μὲ τὰ περισσεύματα τῶν ψωμιῶν καὶ τῶν ψαριῶν ἐνόμιζαν ὅτι ὁ Χριστὸς μιλοῦσε γιὰ ψωμιά, ὅταν τοὺς ἔλεγε νὰ προσέχουν ἀπὸ τὸ ζυμάρι τῶν Φαρισαίων, δηλ. ἀπὸ τὴν ζημιογόνο διδασκαλία τους, πολὺ περισσότερο πρὶν ἀπὸ αὐτό, ποὺ δὲν εἶχαν ἰδῆ ἀκόμα τὸ θαῦμα, δὲν προσδοκοῦσαν νὰ γίνη κάτι τέτοιο».

Γι'αὐτὸ καὶ εἶπαν στὸν Θεῖο Διδάσκαλό τους οἱ μαθητές: «Εἶναι ἔρημος ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα πλέον ἐπέρασε. Δῶστε διαταγὴ νὰ διαλυθοῦν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, γιὰ νὰ πᾶνε στὰ χωριὰ καὶ νὰ ἀγοράσουν γιὰ τοὺς ἑαυτούς των φαγητά».

Ὁ Χριστός, ὅμως, τοὺς ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ πορευθοῦν γιὰ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα. Τοὺς προέτρεψε νὰ δώσουν αὐτοὶ οἱ μαθητὲς τροφές στὸ λαό. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἑρμηνευτὴς Ζιγαβηνὸς λέγει ὅτι: «Δὲν εἶπε στοὺς μαθητές του ὅτι ἐγὼ θὰ θρέψω τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ. Γιατὶ αὐτὸ θὰ φαινόταν ὡς αὐτοπροβολή. Ἀλλὰ παρακινεῖ τοὺς μαθητές νὰ δώσουν αὐτοὶ τρόφιμα, μὲ σκοπὸ ὅταν αὐτοὶ προβάλλουν ἀπορία καὶ ἀδυναμία, τότε λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης νὰ κάνη ὁ Χριστὸς τὸ θαυμαστό του σημεῖο». Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ δοκιμάση τὴν πίστι τῶν Ἀποστόλων του καὶ νὰ τοὺς προετοιμάση γιὰ τὸ θαῦμα.

Τὸ ψωμὶ καὶ τὰ ψάρια ἦταν τὰ κύρια εἴδη δίαιτας γιὰ τοὺς πτωχούς. Ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὸ πρόσταγμα νὰ φέρουν τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια, διδάσκοντάς τους ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ λίγα θὰ ἔπρεπε νὰ δώσουν σ'αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀνάγκη τροφῆς καὶ νὰ δείξουν τὴν συμπάθειά τους. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἄν καὶ ἦσαν πεινασμένοι καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ ὁ λαός, καὶ δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο, ὅμως χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρησι ὑπάκουσαν.

Καὶ ἀφοῦ ἐκάθισαν καθ'ὁμάδες οἱ ἄνθρωποι τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ εὐχαρίστησε καὶ ἐπικαλέσθηκε τὸν Οὐράνιο Πατέρα του καὶ ἀφοῦ ἔκοψε τὰ ψωμιά, τὰ ἔδωσε στοὺς μαθητὲς καὶ οἱ μαθητὲς του στὰ πλήθη τοῦ λαοῦ.

Ἕνας ἐκκλησιαστικὸς ἑρμηνευτὴς παρατηρεῖ ὅτι «ὁ Χριστὸς ὕψωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό γιὰ νὰ κατεβάση μὲ τὶς ἀκτῖνες τῶν ματιῶν τὴν θεία δύναμι ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ ὁποία θὰ ἐνώνονταν μὲ τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια». «Ἐσήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ τιμώντας τὸν οὐράνιο Πατέρα, λέγει ἄλλος ἑρμηνευτής. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διδάσκει ὅτι δὲν ἐγγίζουμε προηγουμένως τὴν ὑλικὴ τράπεζα, μέχρι ποὺ νὰ εὐχαριστήσωμε τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ὁ χορηγὸς τῆς τροφῆς καὶ ἂν προηγουμένως δὲν λάβωμε τὴν οὐράνια εὐλογία».

Εὐλόγησε τὴν τροφὴ ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἐτεμάχισε τοὺς ἄρτους. Οἱ λέξεις καὶ ἡ πρᾶξις εἶναι εὐχαριστιακὲς καὶ τὸ ἀγιογραφικὸ αὐτὸ χωρίο χρησιμοποιήθηκε στὶς ἀρχαῖες λειτουργίες. Ἡ ἴδια εὐχαριστιακὴ γλῶσσα ξαναβρίσκεται στὴν ἐξιστορούμενη διατροφὴ τῶν τετρακισχιλίων (Ματθ. 15, 36) καὶ στὸ δεῖπνο στοὺς

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

28ον

Τὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως

Στὴν συνέχεια ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht τροποποιεῖ τὶς διατάξεις, ποὺ ἀφοροῦν στὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Στὸ σημεῖο αὐτό, ἀξίζει νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς:

(α) Τὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἶναι θεσπισμένα ἀπὸ τὴν Συνθήκη τῆς Ρώμης, **δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1958,** κάτι ποὺ σημαίνει πὼς ἡ σημερινὴ δομὴ τῆς Ἑνώσεως **δὲν εἶναι φαινόμενο τῆς ἐποχῆς μας, ἀλλὰ ἡ ὑλοποίηση ἑνὸς μακρόχρονου σχεδίου!**

(β) Τὸ θεσμικὸ σύστημα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἶναι μοναδικὸ παγκοσμίως τόσο ὡς πρὸς τὴν σύσταση, ὅσο καὶ τὴν σύνθεσή του. Αὐτὸ ποὺ τὸ κάνει, ὡστόσο, νὰ ξεχωρίζει εἶναι τὸ ὅτι ἀπὸ τὰ ἑπτὰ (7) ὄργανα, ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, **τὰ ἕξη διορίζονται μὲ σχετικὰ ἀδιαφανεῖς διαδικασίες, ἐνῷ τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ αἱρετὸ θεσμικὸ ὄργανο,** τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, ἔχει **σημαντικὰ περιορισμένες ἁρμοδιότητες.**

Τὰ βασικὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἶναι:

● τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο,** ὅπου συνεδριάζουν οἱ διορισμένοι σὲ ἐθνικὸ καὶ σὲ Εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο. Ἡ βασικὴ ἁρμοδιότητα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου εἶναι τὸ νὰ θέτει τὶς γενικὲς προτεραιότητες τῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ δὲν ἔχει νομοθετικὴ ἐξουσία.

● τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο,** ὅπου –θεωρητικὰ– οἱ ἐκλεγμένοι Εὐρωβουλευτὲς ἐκπροσωποῦν τοὺς Εὐρωπαίους πολίτες.

● ἡ **Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή,** ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη ποὺ διορίζονται ἀπὸ τὶς ἐθνικὲς κυβερνήσεις. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος καὶ ἔχει ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ προωθεῖ τὰ συμφέροντα τῆς Ε.Ε.

● τὸ **Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως,** ὅπου οἱ κυβερνήσεις θεωρητικὰ μποροῦν νὰ προασπίσουν τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τῶν χωρῶν τους.

Νομοθετικὸν ἔργον

Τὸ **νομοθετικὸ ἔργο** τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως γίνεται ἀπὸ τὸ **Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο,** τὸ **Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης,** καί, τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή.**

Τὰ τρία αὐτὰ θεσμικὰ ὄργανα παράγουν ἀπὸ κοινοῦ, μέσῳ τῆς λεγόμενης "Συνήθους Νομοθετικῆς Διαδικασίας" (πρώην "διαδικασίας συναπόφασης"), **τὶς πολιτικὲς κατευθύνσεις καὶ τοὺς νόμους,** ποὺ τίθενται σὲ ἐφαρμογὴ σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση. Κατὰ κανόνα, ἡ Ἐπιτροπὴ προτείνει νέους νόμους, καὶ τὸ Κοινοβούλιο μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης τοὺς ἐγκρίνουν. Στὴ συνέχεια, οἱ νομοθετικὲς αὐτὲς πράξεις τίθενται σὲ ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὰ κράτη μέλη καὶ τὴν Ἐπιτροπή, ποὺ μεριμνᾶ καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων.

Θεωρητικὸ θεμέλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως εἶναι τὸ κράτος δικαίου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειές της βασίζονται στὶς Συνθῆκες, ποὺ ὅλα τὰ κράτη μέλη της **ἐνέκριναν ἑκούσια καὶ δημοκρατικά.** Ἡ πραγματικότητα ὡστόσο, ὅπως ἔχουμε δεῖ καὶ στὸ παρελθόν, εἶναι ἀρκετὰ διαφορετικὴ καθὼς δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ὅπου **ἡ λαϊκὴ βούληση ἀγνοεῖται ἢ παραμερίζεται,** ἰδιαίτερα ὅταν δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τὰ σχέδια τῆς Ἑνώσεως.

Μὲ τὴ **Συνθήκη τῆς Λισσαβώνας** αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν τομέων πολιτικῆς ὅπου χρησιμοποιεῖται ἡ "Συνήθης Νομοθετικὴ Διαδικασία". Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἀπέκτησε ἐπίσης μεγαλύτερη ἐξουσία, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὴν ἔγκριση μιᾶς πρότασης, ἐὰν διαφωνεῖ μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἑνώσεως.

Οἱ στόχοι, ποὺ ὁρίζονται στὶς συνθῆκες τῆς Ε.Ε., ἐπιτυγχάνονται μέσῳ διαφόρων νομοθετικῶν πράξεων. Οἱ νομοθετικὲς αὐτὲς πράξεις περιλαμβάνουν κανονισμούς, ὁδηγίες, συστάσεις καὶ γνῶμες. Μερικὲς ἔχουν δεσμευτικὸ χαρακτήρα, ἐνῷ ἄλλες ὄχι. Ὁρισμένες ἰσχύουν σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Ε.Ε., ἐνῷ ἄλλες μόνο σὲ μερικὲς ἀπὸ αὐτές.

Εὐρωπαϊκὸν Δίκαιον

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δίκαιο παρέχει δικαιώματα καὶ ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις **ὄχι μόνο στὰ κράτη μέλη** ἀλλὰ καὶ **στοὺς πολίτες καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις,** γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύουν ἄμεσα ὁρισμένοι κανόνες. Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δίκαιο ἀποτελεῖ **ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ νομικοῦ συστήματος τῶν κρατῶν μελῶν,** ποὺ εἶναι πρωτίστως ὑπεύθυνα γιὰ τὴν ἐνσωμάτωση τῶν ἐν λόγῳ κανόνων στὸ Ἐθνικὸ Νομοθετικὸ Σύστημα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἐφαρμογή τους.

Ἡ νομοθεσία τῆς Ε.Ε. περιλαμβάνει:

● Συνθῆκες γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης καὶ τὸν τρόπο λειτουργίας της.

● Κανονισμούς, ὁδηγίες καὶ ἀποφάσεις τῆς ΕΕ, ποὺ **ἐπηρεάζουν ἄμεσα ἢ ἔμμεσα τὰ κράτη μέλη της.**

Ἡ νομολογία τῆς Ε.Ε. ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, ποὺ ἑρμηνεύουν τὴν νομοθεσία της.

Σημαντικὸ ρόλο ἐδῶ ἔχουν καὶ δύο ἄλλα θεσμικὰ ὄργανα:

● τὸ **Δικαστήριο,** ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν τήρηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας,

● τὸ **Ἐλεγκτικὸ Συνέδριο,** ποὺ ἐλέγχει τὴν χρηματοδότηση τῶν δραστηριοτήτων τῆς Ἑνώσεως.

Οἱ ἐξουσίες καὶ τὰ καθήκοντα ὅλων αὐτῶν τῶν θεσμικῶν ὀργάνων καθορίζονται στὶς Συνθῆκες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν νομικὴ βάση γιὰ ὅλες τὶς ἐνέργειες τῆς Ε.Ε. Οἱ Συνθῆκες θεσπίζουν, ἐπίσης, τοὺς κανόνες καὶ τὶς διαδικασίες, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν τὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ἕνωσης. Οἱ Συνθῆκες ἐγκρίνονται ἀπὸ τοὺς προέδρους καὶ τοὺς πρωθυπουργοὺς ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Ε.Ε. καὶ στὴ συνέχεια ἐπικυρώνονται ἀπὸ τὰ κοινοβουλιά τους.

Τέλος, ἡ Ε.Ε. ἔχει ἐπίσης ὁρισμένα καὶ κάποια ἄλλα θεσμικὰ ὄργανα, καθὼς καὶ διοργανικοὺς φορεῖς μὲ εἰδικὸ ρόλο:

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα,** ποὺ εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ νομισματικὴ πολιτική,

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ὑπηρεσία Ἐξωτερικῆς Δράσης,** ποὺ συνεπικουρεῖ τὸν Ὕπατο Ἐκπρόσωπο τῆς Ἕνωσης σὲ Θέματα Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀσφαλείας. Ρόλος της εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς κοινῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ἀσφαλείας, ἐνῷ παράλληλα μεριμνᾶ γιὰ τὴ συνοχὴ καὶ τὸν συντονισμὸ τῆς ἐξωτερικῆς δράσης τῆς Ε.Ε.

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπή,** ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινωνία τῶν πολιτῶν, τοὺς ἐργοδότες καὶ τοὺς ἐργαζομένους,

● τὴν **Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν,** ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση καὶ τὴν Περιφερειακὴ Διοίκηση,

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Τράπεζα Ἐπενδύσεων,** ποὺ χρηματοδοτεῖ ἐπενδυτικὰ ἔργα τῆς Ἑνώσεως καὶ ἐνισχύει μικρὲς ἐπιχειρήσεις μέσῳ τοῦ **Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Ἐπενδύσεων,**

● τὸν **Εὐρωπαῖο Διαμεσολαβητή,** ποὺ ἐρευνᾶ τὶς καταγγελίες πολιτῶν κατὰ τῶν θεσμικῶν ὀργάνων ἢ ὀργανισμῶν τῆς Ε.Ε. γιὰ λόγους κακῆς διοίκησης,

● τὸν **Εὐρωπαῖο Ἐπόπτη Προστασίας Δεδομένων,** ποὺ διαφυλάττει τὸν ἀπόρρητο χαρακτήρα τῶν προσωπικῶν δεδομένων τῶν πολιτῶν,

● τὴν **Ὑπηρεσία Ἐκδόσεων,** ποὺ δημοσιεύει πληροφοριακὸ ὑλικὸ σχετικὰ μὲ τὴν Ε.Ε.,

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Ὑπηρεσία Ἐπιλογῆς Προσωπικοῦ,** ποὺ προσλαμβάνει προσωπικὸ γιὰ τὰ θεσμικὰ ὄργανα καὶ τοὺς ὀργανισμοὺς τῆς Ἕνωσης,

● τὴν **Εὐρωπαϊκὴ Σχολὴ Δημόσιας Διοίκησης,** ποὺ παρέχει ἐπιμόρφωση σχετικὰ μὲ συγκεκριμένους τομεῖς στὸ προσωπικὸ τῆς Ε.Ε., μία σειρὰ ἐξειδικευμένων ὀργανισμῶν καὶ ἀποκεντρωμένων φορέων, ποὺ ἔχουν διάφορα τεχνικά, ἐπιστημονικὰ καὶ διοικητικὰ καθήκοντα.

Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν ἕνα γραφειοκρατικὸ καὶ δαιδαλῶδες σχῆμα, ποὺ **δὲν προέκυψε ἐκ λάθους,** ἀλλὰ ἔχει **σαφῆ προορισμὸ** καὶ **πολὺ καλὸ σχεδιασμό.** Σὺν Θεῷ, στὴν συνέχεια θὰ δοῦμε λίγο πιὸ ἀναλυτικὰ τὶς ἀρμοδιότητες καὶ τὴν ἐξουσία τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Ἑνώσεως, ἔτσι **ὥστε νὰ καταλάβουμε τὴν ἔκταση τῆς ὑποδούλωσης τῶν κρατῶν μελῶν στοὺς ὑπηρέτες τῆς μιᾶς παγκοσμίου κυβερνήσεως!**

Μ. Β.

Ἡ εὐθανασία ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λογικῆς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

παρακάτω μέ κάθε δυνατή συντομία.

1. Ὁ πόνος εἶναι φυσικό κακό. Μερικές φορές ἡ Θεία Βούληση τόν ἐπιτρέπει ἀλλά καί τόν χρησιμοποιεῖ γιά ἀναδίπλωση καί σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου (λ.χ. ὁ Ἰώβ ἤ κάποιος ἀσθενής στό νοσοκομεῖο). Ἀφυπνίζεται ὁ ἁμαρτωλός καί μετανοεῖ, ζητεῖ τό θεῖο ἔλεος καί ἀκούει τήν θεία ἐπιβεβαίωση: «σήμερον... ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. κγ΄, 43). Ἐξάλλου ὑπάρχουν σύγχρονα ἀναλγητικά ἰδιοκατασκευάσματα πρός μείωσιν τοῦ πόνου.

2. Εἶναι ἤ μπορεῖ νά εἶναι τόσον ἐπισφαλής ὁ χαρακτηρισμός μιᾶς νόσου ὡς ἀνιάτου. Ἰατρικές αὐθεντίες διαψεύστηκαν ὡς πρός τή διάγνωση. Πλειάδα ἰατρῶν διεθνῶς καταδικάζουν τήν εὐθανασία. Ἡ Ἰατρική Ἐπιστήμη, αἰτία τῆς ποιοτικῆς διαφορᾶς τῶν ἰατρῶν, ἀλλ' ἰδιαιτέρως τῶν διατιθεμένων μέσων, διαφέρει ἀπό τόπου εἰς τόπον καί ὑστερεῖ ἔναντι τῆς Ἰατρικῆς τῶν προηγμένων χωρῶν.

3. Ἡ Ἰατρική Ἐπιστήμη δέν εἶναι στατική, ἀλλά ραγδαίως ἐξελισσόμενη. Μαζί καί ἡ φαρμακολογία.

4. Ἔχουμε καί τίς περιπτώσεις τῶν λεγομένων «κλινικῶς νεκρῶν» καί τῶν εὑρισκομένων σέ κωματώδη κατάσταση (τῶν «φυτῶν»). Μέ ποιά κριτήρια ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται πραγματικά νεκρός; Ὑπάρχει διχογνωμία ἀκόμη μεταξύ τῶν ἐπιστημόνων. Μποροῦμε νά εἴμαστε σίγουροι ὅτι ὁ ἀσθενής «φυτό» δέν θά ἀνανήψει; Ὄχι, διότι ἔχομε πολλές ἀνανήψεις καί μάλιστα μετά ἀπό πολύ χρόνο.

Γιατί νά ἐπεμβαίνουμε καί σ' αὐτές τίς περιπτώσεις ἀλόγιστα καί «ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ», γιά νά «τελειώνουμε» μέ τόν ἀσθενῆ, φονεύοντες αὐτόν; Μόνο ὁ Θεός ἔχει τό δικαίωμα νά τόν «πάρει κοντά Του» ἤ ὄχι.

5. Θά κλονιστεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν ἀρρώστων πρός τούς θεράποντες ἰατρούς, ἀλλά καί πρός τούς συγγενεῖς καί φίλους. Θά τούς βλέπουν μέ πνεῦμα καχυποψίας καί φόβου, μέ δυσάρεστα γιά ὅλους ψυχολογικά προβλήματα - ἀποτελέσματα.

6. Κανένας δέν μπορεῖ νά ἀποκλείσει καί τήν καταχρηστική ἐφαρμογή τῆς εὐθανασίας καί μάλιστα γιά ἱκανοποίηση ἀνόμων καί ἀνήθικων συμφερόντων, οἰκονομικῶν ἤ καί ἄλλων ἀνομολόγητων ἐνστίκτων.

Εἶχε δίκιο ὁ καθηγητής Rene' Gutmann, ὅταν ἔλεγε: «Ἡ εὐθανασία σήμερα... Ἡ γεροντοκτονία αὔριο!» (περιοδ. «ΖΩΗ» 11-1-2001). Ἀκόμη κι αὐτοί οἱ Ὁλλανδοί πού τήν νομιμοποίησαν (γράφτηκε σέ ἐφημερίδες τοῦ Σεπτεμβρίου 1995) «ἀνησυχοῦν ... γιά κατάχρηση τῆς εὐθανασίας».

7. Πολλές φορές, πάνω στόν πόνο του, τό ζητάει ὁ ἀσθενής: «Θέλω νά πεθάνω, δέν ἀντέχω ἄλλο, κάντε κάτι...!». Ἡ ἐπιθυμία αὐτή, πού διατυπώνεται μερικές φορές ἀπό τόν ἀσθενή νά πεθάνει τό γρηγορότερο, δέν εἶναι ἀπ' ἐκεῖνες πού πρέπει νά ἱκανοποιοῦνται. Διότι, ποιός μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἡ ἐπίκληση τοῦ θανάτου, ὡς λυτρωτή, ἐκ μέρους τοῦ πάσχοντος δέν εἶναι ἀποτέλεσμα πρόσκαιρης κάμψης ἤ προϊόν σύγχυσης φρενῶν; Ποιά δικαιολογία θά καθησυχάσει συνεπῶς τήν συνείδηση τοῦ συνεργοῦ (ἰατροῦ ἤ συγγενοῦς) ἀπό τήν συναίσθηση ὅτι διέπραξε ἔγκλημα; Τό ἐρώτημα ἀμείλικτο θά τούς βασανίζει.

Ἂν τό εἶπε ὁ ἴδιος ὅταν ἦταν ὑγιής ..., ὁ ἄνθρωπος δέν ἀλλάζει γνώμη;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ξεκάθαρος : «Οὐ φονεύσεις». Ἡ εὐθανασία εἶναι ἀνθρωποκτονία. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι εἰκόνα Θεοῦ, εἶναι πρόσωπο.

8. Δέν δόθηκε σέ κανένα τό δικαίωμα ἤ ἡ ἐξουσιοδότηση νά ρυθμίζει τή διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς δικῆς μας ἤ τοῦ ἄλλου.

«Ὁ γιατρός δέν πρέπει νά σκοτώνει τόν ἄρρωστο. Ἐπιτέλους κάποια στιγμή πρέπει νά συνέλθει», εἶχε δηλώσει ἰατρός, στέλεχος τῆς Ἕνωσης Ὁλλανδῶν Παθολόγων, τῆς ὁποίας τά (600) μέλη εἶναι κατά τῆς εὐθανασίας.

Ἡ ἀποστολή τοῦ γιατροῦ καί κατά τόν Ἱπποκράτη καί κατά τήν Ἁγ. Γραφή εἶναι νά θεραπεύει καί νά σώζει καί ὄχι νά σκοτώνει.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

• Ὁ Θεός (καί ἡ Ἱστορία) μόνο τόν φυσιολογικό θάνατο ἀναγνωρίζει καί συγχωρεῖ. Ὁ τυχαῖος θάνατος κάτω ἀπό ὁρισμένες προϋποθέσεις θεωρεῖται φυσιολογικός, ἐνῶ στίς περισσότερες περιπτώσεις καταλογίζονται βαρύτατες ἠθικές καί ποινικές εὐθύνες.

• Κανένα ἠθικό ἔρεισμα δέν στοιχειώνει τήν εὐθανασία. Καί ἐφόσον εἶναι πράξη ἀνήθικη, δέν ἐπιτρέπεται νά υἱοθετηθεῖ οὔτε ἰατρικὰ οὔτε ἠθικὰ οὔτε νομικά.

• Ὁ Χριστιανός καί ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος ὡς ἀντίδοτο τῆς εὐθανασίας ἔχει τήν περίθαλψη, τήν κατανόηση, τή συμπόνια, τήν ἔμπρακτη ἀγάπη, τήν ὁποία πρῶτος ἐφάρμοσε ὁ Κύριός μας μέ τή διδασκαλία, τό παράδειγμα καί τή Σταυρική Του θυσία.

Ὁ ἴδιος, ἀκόμη, ἀντιμετωπίζει ὅλα τά γεγονότα καί προβλήματα «ὑπό τό πρῖσμα τῆς σωτηρίας καί τῆς αἰωνιότητος».

Ἐνδεικτικὴ βιβλιογραφία:

ΑΒΡΑΜΙΔΗ ΑΘΑΝ., Εὐθανασία, ἐκδ. «Ἀκρίτας». ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΕΩΝ., Εὐθανασίας «Ἠθικά» στό «Materia Medica Greca» 44 (1976) 3-5. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠΥΡ., «Εὐθανασία», στό περιοδικό «Πειραϊκή Ἐκκλησία» Δεκέμβρ. 1996, σελ. 28-30. ΗΛΙΑΔΗ ΠΑΝΑΓ., Εὐθανασία καί συμμετοχή εἰς αὐτοκτονίαν, Πειραιεύς 1957. ΚΑΤΣΑ ΓΡΗΓ., Περί εὐθανασίας, στήν «Ἑλληνική Ἰατρική» 24 (1955) 657-669. ΚΟΥΤΣΕΛΙΝΗ ΑΝΤ., «Εὐθανασία», Ἡ Ἰατροδικαστική ἄποψη, στό «Materia Medica Greca» τόμ. 4, τεῦχ. 4, 385-387, ἔτος 1976. Μακαρ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, «Σκέψεις περί εὐθανασίας», στό περιοδ. «Ἐφημέριος», Ἰανουάριος 2001, σελ. 16-19. Τοῦ ἰδίου, «Αἱ θέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας διά τό θέμα τῆς εὐθανασίας», ἐφημερ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», 31-5-2002 καί 7-6-2002.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΤΘΙΑΣ

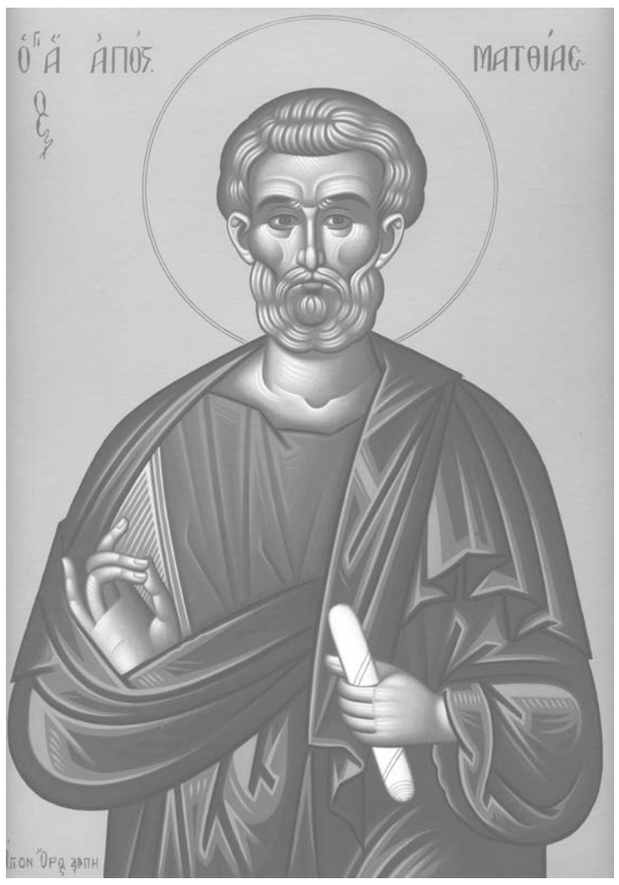

Τὴν 9ην Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ματθία.

Προσπάθειαι τοῦ Παπισμοῦ, ὅπως στηριχθῇ... ἐπὶ τῆς Ὀρθοδοξίας!*

Τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ ***Κωνσταντίνου Μουρατίδου***

Μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Παπικοῦ Κράτους διὰ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Ρώμην τῶν στρατευμάτων τοῦ Ἰταλοῦ βασιλέως κατὰ τὸ ἔτος 1870, ἤνῳ δηλ. συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τῆς Α΄ ἐν Βατικανῷ Συνόδου, καὶ τῆς συνάψεως τῆς συνθήκης τοῦ Λατερανοῦ μετὰ τοῦ φασιστικοῦ Κράτους τῆς Ἰταλίας τὸ 1929, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεγνωρίσθη τὸ ἄνευ... οὐσιαστικῶς ὑπηκόων καὶ ἐδάφους κακέκτυπον κρατίδιον τοῦ Βατικανοῦ, ὁ Παπισμὸς κατενόησεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πρὸς τὰ κράτη διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως παρομοίων πρὸς αὐτὰ μέσων εἶχε παρέλθει ἀνεπιστρεπτί!

Μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν παπικὴν διπλωματίαν, τὴν ἀρχαιοτέραν καὶ σπουδαιοτέραν τοῦ κόσμου, ἱκανότητα εὐχεροῦς προσαρμογῆς εἰς τὴν ἑκάστοτε δημιουργουμένην κατάστασιν καὶ μὲ ὑπέρτατον κριτήριον τὸ δόγμα τῶν Ἰησουϊτῶν «ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα», ἀπεφάσισεν ὁ Πάπας νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν διαμορφωθεῖσαν λίαν ἐπικίνδυνον διὰ τὸν Παπισμὸν πραγματικότητα διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως προεχόντως καθαρῶς «ἐκκλησιαστικῶν» μέσων.

Πράγματι, ὡς γενικῶς γίνεται δεκτὸν καὶ ὑπ' αὐτῶν εἰσέτι τῶν ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ Παπισμὸς διέρχεται τὴν σοβαρωτέραν ἴσως κρίσιν τῆς ἱστορίας του, μεγαλυτέραν καὶ ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκσπάσει ἡ λαΐλαψ τῆς Μεταρρυθμίσεως.

Σήμερον τίθεται εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καὶ ὑπὸ διακεκριμένων εἰσέτι ρωμαιοκαθολικῶν ἀξιωματούχων, ὡς καρδιναλίων, ἐπισκόπων, καθηγητῶν θεολογίας συγκλονιστικὰ ἐρωτήματα ὡς πρὸς τὸν παπικὸν θεσμόν. Φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ὀρθότητα τοῦ δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθήτου, τοῦ παπικοῦ πρωτείου κυριαρχίας καὶ ἐξουσίας ὡς καὶ τῆς ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ Πάπα κοσμικῆς ἐξουσίας. Εἶναι πλέον φανερόν, ὅτι παρὰ τὴν διατήρησιν εἰσέτι τῆς ἐξωτερικῆς Παπικῆς αἴγλης καὶ λάμψεως, ἡ δομὴ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ στηρίγματα τοῦ Παπισμοῦ κλονίζονται καὶ ἀπειλεῖται μὲ κατάρρευσιν τὸ νοσηρὸν καὶ νόθον ἐκκλησιαστικοπολιτικὸν οἰκοδόμημά του. Καὶ τὰ πράγματα καθίστανται διὰ τὸν Παπισμὸν πλέον ἐπικίνδυνα, διότι πλεῖστοι ρωμαιοκαθολικοὶ καθηγηταὶ τῆς θεολογίας ἤρχισαν ὄχι ἁπλῶς νὰ ἐπηρεάζωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερακοντίζουν εἰς φιλελευθερισμὸν καὶ αὐτοὺς τοὺς προτεστάντας, ὁμιλοῦντες καὶ αὐτοὶ περὶ τῆς θεολογίας τοῦ «Θανάτου τοῦ Θεοῦ» καὶ θεωροῦντες τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν προεχόντως ἐκ τῆς ὁριζοντίου αὐτῆς πλευρᾶς ὡς ἀνθρωποκεντρικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα.

Πρὸ τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς ὁ Παπισμὸς προέβη ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς στροφὴν 180°. Διησθάνθη ἑστω καὶ ἐὰν δὲν τὸ ὁμολογῇ, ὅτι μόνον εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν διεφυλάχθη ἀνόθευτος καὶ ἀμόλυντος ἡ παρακαταθήκη τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐδίδασκεν ὅτι μέτρον πάντων χρημάτων εἶναι ὁ Θεάνθρωπος καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος· ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ καὶ ὄχι Σωματεῖον καὶ ἔχει ὡς κεφαλὴν ὄχι Ἕνα θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεάνθρωπον. Ὅτι τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι εἶναι ὁ Χριστός. Ὅτι παντοῦ ὁ Θεὸς ἔχει τὴν πρώτην θέσιν καὶ ὁ ἄνθρωπος τὴν δευτέραν, ὁ Θεὸς ὁδηγεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀκολουθεῖ. Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος συνεργεῖ.

Τὰ πάντα ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὁποία δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῶς συνέχειαν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ταυτίζεται πλήρως πρὸς αὐτὴν ὁδηγοῦν ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐξ ἑνὸς ἐγκοσμίου μεσσιανισμοῦ πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἐξόχως χαρακτηριστικὰ ἐν προκειμένῳ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Willebrands εἰς τὸν γράφοντα κατὰ τὴν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Χίλτον» συνάντησίν των, τὴν 19.5.1971 παρουσίᾳ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Φειδᾶ καὶ τοῦ π. Dypré. Τὸν διεβεβαίωσεν εἰς σχετικὴν ἐρώτησίν του, ὅτι σκοπὸς τοῦ Βατικανοῦ δὲν εἶναι ἡ διάσπασις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ συνέχισε κατὰ λέξιν: «Ἔχομεν ἀνάγκην τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, διότι δὲν δυνάμεθα μὲ τὴν μονομέρειαν τῆς Δυτικῆς σκέψεως νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων μας».

Παρὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας δὲν ἀποκηρύττει τὰς αἱρετικὰς κακοδοξίας του, ἐφ' ὅσον ἐπιμένει νὰ ὑπηρετῇ δύο κυρίους Χριστὸν καὶ Βελίαλ, ὡς ἀνὴρ δίψυχος, θὰ εἶναι ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. Καὶ θὰ χρησιμοποιῇ τὰ πλέον ἀντιφατικὰ καὶ ἀλλοπρόσαλλα καὶ τραγελαφικὰ μέσα καὶ οὕτω θὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν παγκόσμιον χριστιανοσύνην.

Ἡ τοιαύτη τραγελαφικὴ πορεία τοῦ Παπισμοῦ ἐξαίρεται ἰδίως εἰς τὴν μεθόδευσιν τῆς οὕτω λεγομένης οἰκουμενικῆς κινήσεως πρὸς Ἕνωσιν τῶν «Ἐκκλησιῶν».

Ἀσπάζεται ὁ Πάπας τοὺς πόδας τοῦ Ὀρθοδόξου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὴν συγκλονιστικὴν αὐτὴν ἐκδήλωσιν ταπεινοσχημίας καλεῖ τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς πλήρη ὑποταγὴν εἰς τὸ δῆθεν παπικὸν πρωτεῖον κυριαρχίας καὶ ἐπιβολῆς.

Ἐκλύεται κυριολεκτικῶς εἰς λόγους ἀγάπης πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ γράφει πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν τελευταίαν φάσιν πρὸ τοῦ κοινοῦ ποτηρίου, ἐνῷ συγχρόνως περιφρονεῖ σκαιῶς τὴν παράκλησιν τῶν Ὀρθοδόξων, ὅπως σταματήσῃ ὁ ἀνέντιμος καὶ ἐπαίσχυντος ρόλος τῆς Οὐνίας, καὶ ἀποστέλλει οὐνίτην ἐπίσκοπον εἰς Ἀθήνας.

Διακηρύσσει, ὅτι διὰ τῆς ἀγάπης θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἕ

«Ἀλήθεια δὲν ξέρετε κ. Ὑπουργὲ τί φταίει»;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

(τὰ κείμενα) γιὰ τοὺς συγχρόνους νέους. Πῶς θὰ γνωρίζουν τὰ παιδιὰ νὰ μιλᾶνε σωστὰ τὰ Ἑλληνικά, ἀφοῦ τὸ Ἐκπαιδευτικὸ σύστημα πάσχει ἀπὸ τὴ βάση του; Δὲν γνωρίζετε κ. Φίλη, ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια, μᾶλλον τὶς τελευταῖες δεκαετίες, τὰ Ἐκπαιδευτικὰ συστήματα διεδέχοντο τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὡς νὰ ἦτο ὑποκάμισα; Καὶ τοῦτο γινόταν ἐρήμην τῶν ἀκαταλύτων καὶ παγκοσμίων κοινῶν καὶ παραδεδεγμένων παιδαγωγικῶν ἀξιῶν καὶ εἰς βάρος τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἐν γένει πνευματικῆς ταυτότητος τῆς πατρίδος μας. Τὰ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν Ἑλληνικά, ἀπὸ τότε ποὺ κάποιοι ἀνθέλληνες, ἡμέτεροι καὶ ξένοι κατέστρεφαν τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα, τὴν ἀπομείωσαν καὶ ἀπέκοψαν ἀπὸ τὶς ρίζες καὶ τὴν ἐτυμολογία της τοὺς Ἕλληνες. Τὰ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν νὰ μιλᾶνε Ἑλληνικά, ἀπὸ τότε ποὺ κατηργήθη ἡ ὀρθογραφία καὶ ἡ ἐκμάθησή της κατὰ τὸν σωστὸ τρόπο, ὡς καὶ τὸ συντακτικὸ στὴν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση, ὅπου τίθενται οἱ βάσεις καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν δευτεροβάθμια. Κάνετε κ. Ὑπουργὲ μία σύγκριση μὲ ἀνθρώπους παλαιοτέρας γενεᾶς, τῆς δίκης σας λ.χ. τῆς δικῆς μας, ἀφοῦ μᾶλλον εἴμαστε τῆς ἰδίας ἐποχῆς, μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ σήμερα, ὥστε νὰ διαπιστώσετε τὴν διαφορά, ὡς πρὸς τὴν γνώση καὶ τὴν χρήση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὴν ἐμβάθυνση στὰ νοήματα. Γιατί ἐσεῖς καὶ μεῖς κ. Ὑπουργέ, χρησιμοποιοῦμε σωστὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ τὰ παιδιά μας ὄχι; Μήπως ἐμεῖς διαθέτομε περισσότερο μυαλό, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους νέους; Νομίζω ὅτι ὁ δείκτης νοημοσύνης τῶν παιδιῶν μας, εἶναι ἀρκετὰ ἡ μᾶλλον πολὺ ὑψηλὸς σήμερα. Βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ κ. Ὑπουργέ, καὶ σεῖς καὶ ὅσοι πρὶν ἀπὸ σᾶς πέρασαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν θῶκο καὶ θὰ διαπιστώσετε ὅτι ἔγιναν ἐγκληματικὰ λάθη εἰς βάρος τῆς παιδείας γενικῶς, διότι ἐξυπερετήθησαν μέσα ἀπὸ τὴν παιδεία, (εὔκολος γὰρ στόχος πάντοτε) ποικίλα συμφέροντα, πολιτικά, ἰδεολογικὰ κ.ἄ. Πῶς θέλετε κ. Ὑπουργὲ νὰ γνωρίζουν τὰ παιδιά μας νὰ μιλᾶνε Ἑλληνικά, ἀφοῦ δὲν ἔμαθαν κἄν πόσα γράμματα ἔχει ἡ ἑλληνικὴ ἀλφάβητος;

Μᾶς ὡδήγησαν νὰ μισήσωμεν τὰς ρίζας μας

Καὶ ἐπειδὴ ἀνεφέρθητε καὶ στὸ μάθημα τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ἐπιτρέψατέ μας νὰ σημειώσωμε τὰ ἑξῆς. Πῶς προῆλθε ἡ νεοελληνικὴ γλώσσα; Ἔτσι προέκυψε ἀπὸ τὸ πουθενά; Πιστεύομε ὅτι γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἡ νεοελληνικὴ γλώσσα εἶναι συνέχεια τῆς ὅλης γλωσσικῆς πορείας τοῦ τόπου μας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα. Σημασία δὲν ἔχει μόνο πόσες ὧρες θὰ διδάσκωνται τὰ παιδιὰ τὸ ἓν λόγῳ μάθημα, ἀλλὰ τὸ πῶς, τὸ γιατί καὶ ἀπὸ ποιοὺς θὰ διδάσκεται τὸ μάθημα. Πῶς θέλετε νὰ γνωρίζουν τὰ παιδιὰ νὰ μιλᾶνε Ἑλληνικά, ἀφοῦ ἀγνοοῦν τὸ «ἔτυμον» τῶν λέξεων καὶ φτώχυνε τὸ λεξιλόγιό τους; Ἔχετε ἀκούσει κάτι γιὰ τὴν λεξιπενία τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων; Ποιὸς ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του, ἀπέναντι στὸ ἔγκλημα ποὺ συντελέστηκε κατὰ καιροὺς μὲ τὴν κατακρεούργηση τῆς γλώσσας μας, μάλιστα κατὰ τρόπο δόλιο καὶ ὑποχθόνιο (κατάργηση πνευμάτων, ὀρθογραφίας γενικῶς κ.λ.π.); Σᾶς παραπέμπω νὰ διαβάσετε τί ἔγινε στὴν Ἱσπανία, ὅταν κάποιοι «προοδευτικοὶ» ἐπεχείρησαν νὰ προτείνουν νὰ καταργηθῆ ἕνα σημαδάκι ἀπὸ τὴν γλώσσα τῆς χώρας. Ξεσηκώθηκε ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Κοινότητα, ἀντέδρασε ὅλος ὁ πνευματικὸς κόσμος, γιατί ἐκεῖνοι γνωρίζουν ὅτι ἡ γλώσσα εἶναι ὄχι παρελθόν, ἀλλὰ ζωντανὸ παρὸν καὶ ὁριοθετεῖ τὴν πορεία τοῦ μέλλοντος. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴν Γαλλία, σὲ παρόμοια περίπτωση. Εὔστοχα ὁ ἱστορικὸς καὶ συγγραφεὺς Σαράντος Καργάκος ἔχει ἀναφέρει: «Ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα πεθαίνει στὸ στόμα τῶν Ἑλλήνων». Χάνεται ἡ γλώσσα; Χάνεται ἡ ἐθνικὴ ἑνότης. Χάνεται ἡ γλώσσα; Χάνεται ὁ τρόπος σκέψεως, ὁ τρόπος ἔκφρασης, ὁ τρόπος πολιτικῆς στάσης, ὅπως τὰ ἔζησαν οἱ Ἕλληνες διαχρονικὰ μὲ τὴν ἰδιαιτερότητά τους καὶ τὴν ταυτότητά τους. Ξέρετε τί σημαίνει αὐτό; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μπαίνομε στὸ περιθώριο τῆς Ἱστορίας. Αὐτὸ ἤθελαν νὰ ἐπιτύχουν ὅσοι ἐμίσησαν καὶ μισοῦν τὴν Ἑλλάδα. Μᾶς ὁδήγησαν νὰ μισήσωμε τὴν «ψυχή μας», τὴν γλώσσα μας, τὴν ρίζα μας, τὸ αἷμα μας, τὴν ἱστορία μας. Γιὰ νὰ ἀνορθωθῆ ἡ «πεπτωκυία σκηνή».

Ἂς σώσωμεν ὅ,τι ἀπέμεινε

Κ. Ὑπουργέ, δὲν χρειάζονται εὐχολόγια, ἀνούσιες συζητήσεις κ.λ.π. Χρειάζεται τόλμη καὶ θυσία. Χρειάζεται κάποιος νὰ ἔχῃ τὴν παλληκαριὰ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ κακὸ ποὺ συντελέστηκε καὶ συντελεῖται τόσα χρόνια στὴν Πατρίδα μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑπάρξουν αὐτὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀγάπη γιὰ τὸν τόπο μας καὶ ὄχι ὑπακοὴ σὲ ξένες σειρῆνες ποὺ θέλουν μία Ἑλλάδα, χώρα ἀγραμμάτων, ὥστε νὰ ἐλέγχεται εὔκολα. Σὲ ποιὰ χώρα τοῦ κόσμου ἔχομε παραγωγὴ ἀγραμμάτων ἀπὸ τὰ σχολεῖα; Αὐτὸ δυστυχῶς συμβαίνει τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Πατρίδα μας. Γιατί ἀνθεῖ ἡ παραπαιδεία; Γιατί δὲν προσφέρεται στὰ σχολεῖα ἡ ἀληθινὴ παιδεία; Ἂν λειτουργεῖ ἔτσι τὸ σύστημα, σὲ τί χρειάζεται κ. Ὑπουργὲ ἡ δημόσια Ἐκπαίδευση; Ποιὸς ἄραγε θὰ ἔχῃ τὸ σθένος, μὲ ὁποιοδήποτε κόστος νὰ γυρίσῃ «πίσω», ὥστε νὰ καταδείξῃ ἐν τοῖς πράγμασι, τὴν ἀξία τῆς γλώσσης καὶ νὰ ἀφήσῃ στὴν ἱστορία τὸ στίγμα του ὡς ἀληθινὰ προοδευτικός; Καὶ κάτι ἄλλο κ. Ὑπουργέ. Συνέφερε διαχρονικὰ κάποιους σ' αὐτὸν τὸν τόπο νὰ μὴ γνωρίζουν τὰ παιδιὰ Ἑλληνικά, ὥστε νὰ ἀγνοοῦν ὄχι ἁπλῶς πῶς γράφεται, ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ λέξη «μητραλοίας» καὶ τόσες ἄλλες λέξεις... Ὅσοι περάσαμε ἀπὸ τὰ Σχολεῖα ὡς ἐκπαιδευτικοὶ δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμε ποιὸς σκότωσε τὴν μακροβιότερη γλώσσα στὸν κόσμο. Γνωρίζομε γιατί τὰ παιδιὰ χρησιμοποιοῦν τὴν λεγόμενη «ἀργκό». Γνωρίζομε γιατί τὰ παιδιὰ ἀδυνατοῦν νὰ ἐκφέρουν μία συγκεκριμένα σκέψη. Ὅλοι μας ἔχομε τεράστια εὐθύνη ἔναντι αὐτοῦ τοῦ θέματος καὶ πολλῶν ἄλλων. Φτωχύναμε ἠθελημένα καὶ ὡς πρὸς τὴν γλώσσα μας. Ἂς ζητήσωμε συγγνώμη ἀπὸ τὰ παιδιά μας καὶ ἂς ἐργαστοῦμε, μὲ σύστημα, μὲ εὐθύνη καὶ εὐσυνειδησία, γιὰ νὰ σώσωμε ὅ,τι ἀπέμεινε. Ἡ γλώσσα μας εἶναι ἐνιαία. Εἶναι ἕνα ρυάκι μὲ γάργαρο νερὸ ποὺ ἀπὸ τὴν πηγὴ ἔχει συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπο ροή. Ἂν κόψῃς τὴ ροὴ αὐτοῦ τοῦ ζωντανοῦ ὕδατος προκαλεῖται συμφορὰ καὶ καταστροφή. Ὅσο γιὰ τὰ ὅσα εἴπατε περὶ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν θὰ ἐπανέλθωμε. Ἤδη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνεφέρθη σχετικῶς στὸ Δελτίο Τύπου τῆς Συνεδρίας τῆς 2.6.2016».

(Πηγή: ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 05.06.2016)

Μεταρρύθμισις ἢ ἀπορρύθμισις τῆς ἐκπαιδεύσεως;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐκτρώσεις, τὴν αὔξηση τῶν διαζυγίων, τὸ κλονισμὸ τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας μὲ τὰ σύμφωνα συμβίωσης κ.ἄ. Ἀντὶ νὰ στηρίξουμε μὲ δραστικὰ μέτρα καὶ γενναῖες ἀποφάσεις τοὺς πολύτεκνους, ποὺ εἶναι οἱ αἱμοδότες τοῦ ἔθνους καὶ στηρίζουν τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα καὶ οἰκονομία, στὴν οὐσία τούς τιμωροῦμε μὲ τὰ διάφορα φορολογικὰ καὶ ἄλλα μέτρα.

Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι κυριαρχεῖ ἡ ἀντίληψη σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς κυβερνοῦν πὼς τὸ κενὸ ἀπὸ τὴν ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας θὰ καλυφθεῖ ἀπὸ τοὺς μετανάστες, ποὺ ἔχουν κατακλύσει ἀθρόως τὴ Χώρα μας. Ἰδίως μάλιστα τὸν τελευταῖο καιρό, ἀφοῦ γίναμε βολικοὶ στὴν εἰσοδό τους. Κάτι, ποὺ δὲν παρατηρεῖται, οὔτε στὶς τριποκοσμικὲς χῶρες. Ἔχουμε προσωπικὴ ἀντίληψη τοῦ θέματος, καθὼς «εἴδαμε καὶ πάθαμε» κατὰ τὴν κοινὴ ἔκφραση νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Κινσάσα, πρωτεύουσας τοῦ Κονγκό, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζαμε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνση διαμονῆς μας στὴν πόλη. Μᾶς κρατοῦσαν ἐκεῖ, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζαμε νὰ τοὺς δηλώσουμε γραπτῶς τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς Ὀρθοδόξου Μητροπόλεως Κονγκὸ καὶ οἰκίας τοῦ Μητροπολίτου της Ἰγνατίου.

Ἡ ἀθρόα καὶ ἀνεξέλεγκτη εἰσροὴ μεταναστῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ, παράνομο ἐποικισμό, ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὸ διεθνὲς δίκαιο, θὰ ἐπιβαρύνει κατὰ πολὺ οἰκονομικὰ τὴν ἤδη πτωχευμένη Χώρα μας, ποὺ ἀδυνατεῖ νὰ διαθρέψει τὸ λαό της. Καὶ θὰ ἀλλοιώσει ἐθνολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ τὴ σύσταση τοῦ πληθυσμοῦ μας, μὲ ὅποια δυσάρεστα ἐπακόλουθα αὐτὸ συνεπάγεται.

Στὸ μεταναστευτικὸ-προσφυγικὸ θέμα ὑπερτονίζεται συνήθως ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης ἡ ἀνθρωπιστικὴ πλευρά. Πέραν αὐτῆς ὅμως, ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ, φαίνεται πὼς ὑπάρχει σχέδιο ὀργανωμένο. Ὅπως εἰπώθηκε σὲ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου σύσκεψη τοῦ Ο.Η.Ε. «προβλέπεται μείωση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ 450 ἑκατομμύρια στὰ 310 ἑκατομμύρια, λόγω ὑπογεννητικότητας μέχρι τὸ 2050». Αὐτὴ θὰ δημιουργήσει προβλήματα στὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα. Γι' αὐτὸ τονίσθηκε ὅτι «ἡ Εὐρώπη χρειάζεται αὐτὸ τὸ προσφυγικὸ ρεῦμα». Καὶ μάλιστα ἐλέχθη πὼς «ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ συριακὴ κρίση, ἔπρεπε νὰ εἴχαμε δημιουργήσει μία παρόμοια»!

Λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσης καὶ τῶν σφαλμάτων μας οἱ Ἕλληνες χάσαμε τὴν ἐθνική μας κυριαρχία. Ξεπουλᾶμε λιμάνια, ἀεροδρόμια, τὴν κρατική μας περιουσία. Καὶ γίνεται λόγος πλέον γιὰ «ἐν ψυχρῷ ἐκτέλεση τῆς Ἑλλάδος». Τώρα δὲ ὁδηγούμαστε νὰ χάσουμε καὶ τὴν ἐθνική μας ταυτότητα καὶ ἰδιοπροσωπία. Τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτιστική μας φυσιογνωμία. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο. Λαοὶ ποὺ ἔχασαν τὴν ἱστορία, τὴν πίστη καὶ τὸν πολιτισμό τους, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς ἱστορίας. Ἀλλὰ ἐμεῖς «ὑπνώτουμε μακαρίως». «Καθεύδουμε ὑπὸ μανδραγόραν».

Ἔγιναν καὶ γίνονται ἀλλαγὲς στὴν ἐκπαίδευση. Ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐαίσθητους τομεῖς τοῦ ἔθνους. Ἔγιναν προσπάθειες νὰ ἀλλάξουν τὰ διδακτικὰ βιβλία, ἰδίως τῆς γλώσσας καὶ τῆς ἱστορίας. Ἐξαγγέλθηκαν μεταρρυθμίσεις στὴν ἐκπαίδευση. Καὶ τώρα ἐξαγγέλλεται νέα, ποὺ εἶναι μᾶλλον ἀπορρύθμιση τῆς ἐκπαίδευσης. Ἕνας φτηνὸς λαϊκισμός, ποὺ δὲν ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα καὶ δὲν προβάλλει θέσεις ἀντιμετώπισής τους. Μεταρρύθμιση τῆς ἐκπαίδευσης δὲν γίνεται μὲ τὴν αὔξηση τοῦ χρόνου τῶν διαλειμμάτων, τὴν κατάργηση τῶν παρελάσεων, τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ τῆς προσευχῆς στὰ σχολεῖα. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀστεῖα. Καὶ παραπέμπουν σὲ ἄλλες ἐποχές. Οὔτε ἀποτελεῖ μεταρρύθμιση τῆς ἐκπαίδευσης ἡ μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σὲ θρησκειολογία, ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ καταργήσουμε. Ἕνα μεταλλαγμένο θρησκευτικὸ μάθημα εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο, ὅσο καὶ τὰ μεταλλαγμένα προϊόντα.

Χρειάζεται σοβαρὴ καὶ σὲ βάθος θεώρηση τῶν προβλημάτων τῆς ἐκπαίδευσης. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ἡ ἀλήθεια πὼς ἂν ἡ ἐκπαίδευση δὲν παρέχει παιδεία, δὲν εἶναι μόνον ἄχρηστη, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη. Καὶ σκοπὸς τοῦ σχολείου δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ πληροφόρηση ἀλλὰ ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν νέων. Ὁ πολιτισμικός τους ἐγκλιματισμὸς καὶ ἡ ψυχοσωματική τους ὁλοκλήρωση. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τῆς παιδαγωγίας. Παίρνουμε δηλαδὴ τὸ παιδὶ καὶ τὸ ὁδηγοῦμε σὲ ἕνα σκοπό. Στὸν ἐξανθρωπισμό του. Καὶ αὐτὸς ὁ σκοπὸς δὲν πετυχαίνεται μὲ τὴν ὑποβάθμιση τῆς ὀρθοδόξου ἀγωγῆς, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς πίστης σὲ ἀξίες. Οὔτε μὲ τὴ μείωση τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν στὸ Γυμνάσιο. Καὶ μάλιστα ἐπιχειρεῖται αὐτὴ ἡ μείωση τῶν διδακτικῶν ὡρῶν τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἄγγλοι τὴν εἰσάγουν ἀπὸ τὸ Δημοτικό. Μποροῦν τὰ παιδιὰ τῆς Ἀγγλίας νὰ μαθαίνουν τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἀπὸ τὸ δημοτικὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴ μάθουν τὰ ἑλληνόπουλα ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο;

Ἀγωγὴ δὲν σημαίνει λαϊκισμὸ καὶ ρᾳστώνη καὶ χαρακτηρισμὸ τῆς ἀριστείας καὶ τῆς πρωτιᾶς ὡς …ρετσινιᾶς.

Φαίνεται πὼς μὲ τὴν ἐξαγγελθεῖσα μεταρρύθμιση ἐπιδιώκεται τὸ θρησκευτικὸ κομφούζιο καὶ ὁ ἑλληνορθόδοξος ἀποχριστιανισμὸς τοῦ σχολείου καὶ τῆς νεολαίας μας. Φαίνεται ὅτι ἐννοεῖται τὸ σύγχρονο σχολεῖο, ὄχι μὲ τὸν ἐκσυγχρονισμὸ τῶν μεθόδων καὶ τῶν μέσων ἐκπαίδευσης καὶ ἀγωγῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἰδεολογικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ἐκπαίδευσης. Ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὴν ἰσλαμο-ὀρθοδοξία καὶ στὴν νεοεποχίτικη παγκοσμιοποίηση καὶ πανθρησκεία.

Εἶναι νὰ θλίβεται κανεὶς μὲ τὸ κατάντημά μας.

Ἀμφισβήτησις τῶν χρυσοβούλων τῆς Πάτμου;

Εἴχομεν ἀπὸ καιρὸν προειδοποιήσει ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἱ. Μ. Βατοπαιδίου ἀνοίγει τὸν ἀσκὸν τοῦ Αἰόλου διὰ τὴν περιουσίαν Ἱ. Μονῶν ἀλλὰ καὶ τῶν Πατριαρχείων. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Δαμιανοῦ Ἀθανασίου εἰς τὴν dimokratiki.gr:

«Μία μεγάλη πληγὴ στὴν Πάτμο, ἄνοιξε ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Θράκης ποὺ ἀπέρριψε ὁλικὰ τὴν ἀγωγὴ τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου μὴν ἀναγνωρίζοντας τὴν ἐγκυρότητα χρυσόβουλων…

Σύμφωνα μὲ πληροφορίες τῆς «δημοκρατικῆς» ἤδη τὸ αὐτοτελὲς γραφεῖο τῆς Κτηματικῆς Ὑπηρεσίας, στὴ Ρόδο, ἐξετάζει τὶς παραμέτρους τῆς συγκεκριμένης ἀπόφασης τοῦ Ἐφετείου Θράκης, προκειμένου ἐντὸς τριμήνου, νὰ κινήσει τὶς διαδικασίες μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν, γιὰ τὴν ἄσκηση σχετικῶν ἀγωγῶν.

Ἡ ἀντιδικία γύρω ἀπὸ ἰδιοκτησίες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πάτμου μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ 2004, ἀσκήθηκαν στὴν πορεία ἐνστάσεις, ἐνῶ τὸ ἔτος 2018 λήγει ἡ προθεσμία ποὺ ἔχει τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο, γιὰ νὰ ἀσκήσει ἀγωγὲς γιὰ τὴν ἀκύρωση σχετικῶν κτηματολογικῶν ἐγγραφῶν ὑπὲρ τῆς Μονῆς, τοῦ Δήμου Πάτμου ὡς καὶ ἰδιωτῶν!!...

Θυμίζουμε ὅτι μὲ χρυσόβουλο λόγο τοῦ αὐτοκράτορα Ἀλεξίου Α΄ τοῦ Κομνηνοῦ (ἡ ἰσχὺς τοῦ ὁποίου ἐπικυρώθηκε καὶ ἀνανεώθηκε μὲ ὅμοιο τρόπο ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους Ἀνδρόνικο Β΄ καὶ Γ΄) παραχωρήθηκαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πάτμου ἡ νῆσος Πάτμος καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς νησίδια…

Σημειώνεται ὅτι ὑπῆρξαν κι ἄλλες περιπτώσεις ὅπου τὸ ἑλληνικὸ κράτος, μετὰ τὴ σύστασή του τὸ 1830, μὲ βάση τὰ χρυσόβουλα τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐπικύρωσε νομοθετικὰ τὴν κυριότητα μονῶν ἐπὶ διαφόρων μοναστηριακῶν ἐκτάσεων.

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα χρυσόβουλου, μὲ τὸ ὁποῖο παραχωρεῖται γῆ, καὶ μάλιστα ὁλόκληρο νησί, εἶναι πάντως αὐτὸ τῆς Πάτμου.

Σημειώνεται ὅτι μὲ ἀγωγὴ ποὺ κατέθεσε τὸ Ἑλληνικὸ δημόσιο, ἀμφισβητεῖ τὴν ἰδιοκτησία τῶν νησίδων Ἀρκιοὶ καὶ Μαράθι ποὺ μέχρι σήμερα ἀνήκουν στὴ Μονὴ καὶ τὰ θεωρεῖ δημόσιο χῶρο.

Μὲ ἔγγραφο τῆς Κτηματικῆς Ὑπηρεσίας Δωδ/σου στὶς 5.7.2001 ἀρ. Πρωτ. Δ.Κ. 1986 δὲν ἀναγνωρίζεται ἐξάλλου ἡ περιουσία – ἰδιοκτησία τῆς Μονῆς σὲ Ἀρκιούς, Μαράθι, Ἀγαθονήσι.

Στὸ ἔγγραφο τονίζεται ἰδιαίτερα, ὅτι τὰ χρυσόβουλα τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων δὲν ἔχουν καμία ἰσχύ, καὶ παρουσιάζουν μόνο ἱστορικὴ ἀξία.

Μὲ τὸ ἴδιο χρυσόβουλο καὶ φιρμάνι τοῦ Ἀβδοὺλ Μεχμὲτ διεκδικεῖ ἐξάλλου ἡ Μονὴ τῆς Πάτμου ἀπὸ τὸν Δῆμο Λέρου τὸ νησάκι Λέβιθα, ἔχοντας καταθέσει ἀγωγὴ στὸ Πολυμελὲς Πρωτοδικεῖο τῆς Κῶ. Ὁ Δῆμος Λέρου τονίζει ὅτι τὸ Δημόσιο ἀπέκτησε τὸ νησὶ Λέβιθα ὕστερα ἀπὸ τὴ Συνθήκη Εἰρήνης μεταξὺ συμμάχων καὶ Ἰταλίας (1947), μὲ τὴν ὁποία ἐνσωματώθηκαν τὰ Δωδεκάνησα στὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης ἡ ἰδιοκτησία τοῦ ἐπίμαχου νησιοῦ παραχωρήθηκε στὸν Δῆμο Λέρου μὲ τὸ βασιλικὸ διάταγμα 3800 τοῦ 1957».

«Δὲν εἴμαστε στὴ φάση τοῦ relocation»...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τητα καὶ τὴν εἰλικρίνεια, νὰ πεῖ στὸν Ἑλληνικὸ λαό, μὲ μία ἁπλὴ φράση, ὅτι οἱ λαθρομετανάστες

"δὲν θὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα" ;

Βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάσταση, θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ πεῖ:

"Δὲν εἴμαστε στὴ φάση τοῦ relocation". **"Εἴμαστε σὲ φάση (κατάσταση) ἀφασίας".**

Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Γερμανίαν

Πρὶν ἀρκετοὺς μῆνες, οἱ λαθρομετανάστες, ἀφοῦ πρῶτα εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἄρχισαν νὰ εἰσβάλουν κατὰ δεκάδες ἕως ἑκατοντάδες χιλιάδες στὴ Γερμανία. **Ζώντας ἐκεῖ γιὰ δυόμιση περίπου δεκαετίες καὶ μάλιστα στὴν Κολωνία, λίγες μόλις ἑκατοντάδες μέτρα ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Σταθμὸ τῶν τραίνων, ὅπου ἔγιναν τὰ θλιβερὰ ἐπεισόδια τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ ἔτους 2016 (2), μπορῶ νὰ καταθέσω καὶ τὴν προσωπική μου ἐμπειρία.**

Ἀρκετὸ καιρὸ νωρίτερα, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ **2014,** ἔγινε στὴν Κολωνία μία ἀπὸ τὶς ποιὸ βίαιες διαδηλώσεις ναζιστῶν κατὰ τῶν Ἰσλαμιστῶν (Σαλαφιστῶν). Τὰ γερμανικὰ Μ.Μ.Ε., θέλοντας νὰ ὡραιοποιήσουν τὴν κατάσταση, μιλοῦσαν κατὰ κύριο λόγο γιὰ "χούλιγκανς" (3). Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, προσπαθώντας νὰ ἀποφύγω τὸ ἐπίκεντρο τῶν ἐπεισοδίων, κινήθηκα κατὰ τὸ δυνατὸν μακρυὰ ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Σταθμὸ τῶν τραίνων. **Ὡστόσο, σὲ μία στιγμή, πέρασε ἀπὸ μπροστά μου μία ὁμάδα 40-50 ναζιστῶν. Ἔνιωσα ὅτι ἡ ζωή μου τελείωσε. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ βλέπει κανεὶς τοὺς ναζιστὲς στὶς εἰδήσεις ἢ ὡς Ἕλληνας νὰ βλέπει στὴν Ἑλλάδα τὰ δίδυμα ἀδέλφια τους, τὰ … περίφημα ἑλληνικὰ ΑΥΓΑ καὶ ἄλλο νὰ βρίσκεται στὴ Γερμανία, ὡς ἀλλοδαπός, ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς ναζιστές. Γιὰ καλή μου τύχη, ἐκείνη τὴν ὥρα, αὐτοὶ δὲν ἐνδιαφέρονταν νὰ χτυπήσουν ἀλλοδαπούς, ἄλλα ἔτρεχαν πρὸς τὸν τόπο ὅπου γίνονταν τὰ ἐπεισόδια, οἱ βίαιες συγκρούσεις μεταξὺ χιλιάδων ναζιστῶν καὶ τῆς ἀστυνομίας.**

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ **2015** ἄρχισε νὰ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν λαθρομεταναστῶν στὴ Γερμανία. Παράλληλα, αὐξανόταν καὶ τὰ περιστατικὰ βίας κατὰ τῶν ἀλλοδαπῶν, μὲ ἀποκορύφωμα τὴ δραματικὴ αὔξηση τῶν πυροπλήσεων σὲ ἄσυλα λαθρομεταναστῶν. Μία ἄλλη συνέπεια ἦταν ἡ αὔξηση τῶν διαδηλώσεων, ὅσων ἦταν κατὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν λαθρομεταναστῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ αὔξηση τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀκροδεξιᾶς καὶ τοῦ ναζισμοῦ.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ **2015,** τὸν Ὀκτώβριο – Νοέμβριο, ὅλο καὶ περισσότερες ὁμάδες λαθρομεταναστῶν κυκλοφοροῦσαν στὴν Κολωνία, κυρίως στὴν περιοχὴ τοῦ Κεντρικοῦ Σταθμοῦ τῶν τραίνων. Κατὰ τὶς βραδινὲς ὧρες καὶ ἰδιαιτέρως τὰ Σαββατοκύριακα, ἔβλεπε κανεὶς ὁμάδες τους, νὰ φέρονται στὶς περαστικὲς γυναῖκες μὲ ὄχι καὶ τόσο ὡραῖο τρόπο. Οἱ πάσης φύσεως παρενοχλήσεις, οἱ ὀποῖες ὅμως ἔμεναν σέ … "ἀγνὰ φίλαθλα" πλαίσια, πρὸς τὶς περαστικὲς ἦταν κάτι τὸ συνηθισμένο. **Ἔτσι, ὅ,τι ἀκολούθησε λίγο ἀργότερα, τὴν Πρωτοχρονιὰ τοῦ 2016, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἀποκορύφωση μιᾶς κατάστασης, ἡ ὁποία προετοιμαζόταν γιὰ ἀρκετὸ καιρό. Καὶ σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση (ὅπως τὸ 2014 μὲ τοὺς ναζιστὲς "χούλιγκανς" (3)), τὰ γερμανικὰ ΜΜΕ προσπάθησαν νὰ ὡραιοποιήσουν τὴν κατάσταση, ἀποφεύγοντας νὰ ἀναφερθοῦν σὲ λαθρομετανάστες (2).** Ὡς ἀντίδραση, οἱ ναζιστὲς δημιούργησαν ὁμάδες περιπολίας, στὸ κέντρο τῆς Κολωνίας.

Εἶχα τὴν "τύχη" νὰ φύγω ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ νὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἑλλάδα, στὶς 10 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 2015, λίγες μόνο ἑβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Οἱ φίλοι μου, Ἕλληνες καὶ

Ὁ θεολογικὸς διάλογος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ μὲ τὸ Ἰσλάμ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ματος, τοῦ δόγματος γιά τόν ἄκτιστο χαρακτῆρα τοῦ Θείου Φωτός καί τῆς Θείας Χάριτος.

Σήμερα ἔχω κληθεῖ νά παρουσιάσω ἐνώπιόν σας τόν Ἅγιο Γρηγόριο ὡς ὁμολογητή τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, μέσα ἀπό ἕνα Θεολογικό Διάλογο μέ τό Ἰσλάμ, ὑπό καθεστώς αἰχμαλωσίας καί ἀπειλῆς τῆς ζωῆς του. Πρόκειται, ὄντως, γιά μία μαρτυρία πίστεως ἐν ἀγάπῃ. Ὡς πηγαῖο ἐρευνητικό ὑλικό θά χρησιμοποιήσω τίς δύο ἐπιστολές τῆς αἰχμαλωσίας του πρός τήν Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης καί τόν διάλογό του μέ τούς Χιόνες. Στό πηγαῖο αὐτό ὑλικό περιέχονται τρεῖς θεολογικές συζητήσεις τοῦ Παλαμᾶ μέ τούς Τούρκους.

Βλέποντας ὁ Παλαμᾶς, κατά τήν αἰχμαλωσία του, νά κατοικοῦν οἱ Χριστιανοί ἀνάμικτα μέ τούς Τούρκους, ἀπέδωσε αὐτό στή Θεία οἰκονομία. Μέ τόν τρόπο αὐτό, παρατηρεῖ, φανερώνονται τά ἔργα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ ὅλων καί σ' αὐτούς (προφανῶς δι' ἡμῶν, ὡς ἀγωγῶν). Ἔτσι, οἱ Τοῦρκοι θά εἶναι ἀναπολόγητοι στή μέλλουσα Κρίση.

Ἄλλωστε, καί τήν αἰχμαλωσία τοῦ ἰδίου καί τῆς συνοδείας του τήν ἀπέδωσε σ' αὐτή τή Θεία οἰκονομία, κρίνοντας μάλιστα αὐτό καί ἀπό τά ἀποτελέσματά της. Ταυτόχρονα, θεώρησε τήν αἰχμαλωσία τους αὐτή καί ὡς μικρή ἔκτιση , γιά τίς πολλές ἁμαρτίες τους ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Κατά συνέπεια, κατά τήν θεολογική συνείδηση τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἡ ἀγαπητική πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τό κλειδί ἑρμηνείας, τόσο τῆς προσωπικῆς ὅσο καί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἀλλά καί κατά τόν Ἅγιο Φιλόθεο Κόκκινο, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, φίλο καί ὁμόφρονα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ ἦταν νά ἀποσταλεῖ δι' αἰχμαλωσίας στούς Μουσουλμάνους ὁ μεγαλύτερος θεολόγος τοῦ ΙΔ΄ αἰώνα, γιά νά ἀπαλλάξει πολλούς ἀπό τή νοητή αἰχμαλωσία καί δουλεία.

Παράλληλα, ὁ σκοπός τοῦ Θεοῦ ἦταν νά ἀποσταλεῖ καί πρός τούς κατεχομένους ἀπό τούς κατακτητές ὑπόδουλους Χριστιανούς ὡς εὐαγγελιστής καί κῆρυκας, ὡς μεσίτης καί ὡς διαλλακτικός. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος εἶχε συνείδηση τῆς ἱεραποστολῆς του στήν Ἀσία γιά τόν ἐπανευαγγελισμό της.

Στή Λάμψακο, πρῶτο σταθμό τῆς αἰχμαλωσίας του, ὁ Παλαμᾶς βρέθηκε σέ πλήθος Χριστιανῶν - ἀνδρῶν, γυναικῶν καί παιδιῶν- πού ἐπιθυμοῦσαν ἄλλοι νά ἐξομολογηθοῦν καί νά βροῦν τή θεραπεία τῶν ψυχικῶν νοσημάτων τους, ἄλλοι νά ἀκούσουν ἀπαντήσεις σχετικά μέ τήν πίστη, ἐνῷ οἱ περισσότεροι ζητοῦσαν νά πληροφορηθοῦν τήν αἰτία τῆς τόσο μεγάλης ἐγκαταλείψεως τοῦ Γένους μας ἀπό τόν Θεό.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἀπαντᾶ στό θεολογικό αὐτό ἐρώτημα, μέ βάση τήν Βιβλική ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ὁ Θεός δέν ἐγκαταλείπει ποτέ τόν ἄνθρωπο, σύμφωνα μέ τόν λόγο Του: «οὐ μή σε ἀνῶ, οὐ μή σε ἐγκαταλείπω». Ἐκεῖνος πού ἐγκαταλείπει τόν Θεό εἶναι ὁ ἄνθρωπος, μέ τήν ἁμαρτία καί τήν παράβαση τοῦ θελήματός Του. Τότε ὁ Θεός, γιά τήν ἐπαναφορά τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου, ἀσκεῖ οἰκονομία καί σωτήρια παιδαγωγία.

Σέ σχετική Ὁμιλία του [Η΄, 9, 224], ὁ Ἅγιος Γρηγόριος διευκρινίζει ὅτι «τά πονηρά πάθη καί τά δυσσεβῆ δόγματα δι' ἀλλήλων εἰσάγεται, λαβόντα χώραν ὑπό τῆς τοῦ Θεοῦ δικαίας ἐγκαταλείψεως». Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀλληλοεισαγωγή τῶν πονηρῶν παθῶν καί τῶν δυσσεβῶν δογμάτων ἔχει ὡς προϋπόθεσή της τήν δικαία ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ. Πότε ὅμως ἐμφανίζεται ὁ Θεός νά ἐγκαταλείπει δικαίως τούς ἀνθρώπους;

Κατά τήν θεολογική ἀποτίμηση τοῦ Παλαμᾶ, ἐπειδή οἱ Τοῦρκοι γνώρισαν τόν θεάνθρωπο Χριστό καί δέν Τόν πίστευαν, δέν Τόν δόξασαν καί δέν Τόν λάτρευσαν ὡς Θεό (Ρωμ. 1,21), ἀλλά πίστευαν σέ ἕνα θνητό ἄνθρωπο, τόν Μωάμεθ, ὁ Θεός τούς παρέδωσε σέ ἀδόκιμο νοῦ (Ρωμ. 1,28), σέ «πάθη ἀτιμίας» (Ρωμ. 1,26,27-32), ὥστε νά ζοῦν «αἰσχρῶς καί ἀπανθρώπως καί θεομισῶς» [7, 168]. Νά ζοῦν μέ μαχαίρια καί ἀσωτία, ἐπιδιδόμενοι σέ αἰχμαλωσίες, φόνους, λεηλασίες, ἁρπαγές, ἀκολασίες, μοιχεῖες καί ὁμοφυλοφιλίες. Καί τό χειρότερο εἶναι ὅτι θεωροῦν πῶς ὁ Θεός τούς ἐπιδοκιμάζει [7, 168].

Στήν θέση πού ὑποστήριξε παραπάνω ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὅτι οἱ Τοῦρκοι γνώρισαν τόν Χριστό, τήν θεμελιώνει σέ ὅσα γράφει τό Κοράνιο γιά τόν Χριστό. Στό Κοράνιο λέγεται γιά τόν Χριστό ὅτι εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Πνεῦμα. Λέγεται ὅτι γεννήθηκε ἀπό Παρθένο καί ὅτι ἔπραξε καί δίδαξε θεϊκῶς, ὅτι ἀναλήφθηκε στούς οὐρανούς, ὅτι παραμένει ἀθάνατος καί ὅτι πρόκειται νά ἔλθει γιά νά κρίνει τούς πάντες. Ἔτσι, ἐνῷ γνώρισαν τόν Χριστό, δέν τόν πίστεψαν ὡς Χριστό, ἀλλά «ἄλλαξαν τήν ἀλήθεια μέ τό ψεῦδος» καί πίστευαν καί ἀκολούθησαν ἕνα θνητό, τόν Μωάμεθ, καί ὄχι τόν Θεάνθρωπο [7, 166-8].

Στήν ἐπιστολή του πρός τήν Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Παλαμᾶς χαρακτηρίζει τούς Τούρκους, ὡς «τῶν πάντων βαρβάρων βαρβαρικωτέρους» καί τό γένος τους ὡς «δυσσεβές καί θεομισές καί παμμίαρο» [7, 166-8]. Ὅσα καταθέτει ὁ Ἅγιος τά γνωρίζει ἐμπειρικά ἀπό τήν διαγωγή τους, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἴδιος.

Οἱ τρεῖς θεολογικές συζητήσεις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ μέ τούς Τούρκους εἶχαν ἐπίκεντρο τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Μωάμεθ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος κινήθηκε θεολογικά σέ τέσσερα ἐπιμέρους θέματα: **α) τήν Τριαδολογία, β) τήν Χριστολογία, γ) τήν Ἁγία Γραφή καί δ) τήν Εἰκονολογία.** Κεντρικός ἄξονας ὅλων τῶν συζητήσεων ἦταν ἡ **Σωτηριολογία.**

Ὁ πρῶτος Θεολογικός Διάλογος ἔγινε μέ τόν νεαρό **Ἰσμαήλ**, ἐγγονό τοῦ ἀνώτατου ἄρχοντα τῶν Τούρκων, τοῦ ἐμίρη Ὀρχάν. **Ὁ δεύτερος Διάλογος** ἔγινε μέ τούς **Χιόνες** (ἐξισλαμισθέντες Χριστιανούς), μέ πρακτικογράφο τοῦ Διαλόγου τόν Ἕλληνα ἰατρό Ταρωνείτη. Ὁ τρίτος Διάλογος ἔγινε μέ ἕνα Μουσουλμάνο θρησκευτικό λειτουργό, τασιμάνη.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος – παρά τήν σαφῶς δυσμενῆ θέση του, ὡς πρός τίς προϋποθέσεις τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου πού διεξήγαγε – εἶχε τόση παρρησία, ὥστε οἱ ὑπερασπιστές τοῦ Ἰσλάμ δέν μπόρεσαν νά ἐπικαλεστοῦν τήν αἰχμαλωσία του ὡς κάποιο σημεῖο πού φανέρωνε τήν ἀναλήθεια τῆς πίστεώς του ὡς Χριστιανοῦ [7, 166].

Στήν ἐρώτηση τοῦ Ἰσμαήλ, ἄν οἱ Χριστιανοί δέχονται καί ἄν ἀγαποῦν τόν προφήτη τοῦ Θεοῦ Μωάμεθ, ἡ ἀπάντηση τοῦ Παλαμᾶ ἦταν κατηγορηματικά ἀρνητική.

Ὅμως καί στήν ἐρώτηση αὐτή ὁ Ἅγιος συνέδεσε ἀμέσως τήν ἀγάπη καί τήν ἐξήρτησε πρωτογενῶς ἀπό τήν πίστη. «Ὁποιος δέν πιστεύει στούς λόγους τοῦ διδασκάλου», εἶπε ἐπιγραμματικά, «δέν μπορεῖ νά ἀγαπᾶ τόν διδάσκαλο, ὡς διδάσκαλο» [7, 172-4].

Στό σημεῖο αὐτό ἀκολούθησε ἕνας ἐνδιαφέρων διάλογος μέ ἑκατέρωθεν ἐπιχειρήματα, συνδέοντας καί πάλι τήν ἀποδοχή τῶν λεγομένων τοῦ ὁποιουδήποτε μέ τήν πίστη στήν ἀπόλυτη ἀξιοπιστία τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, ἀπ' ὅπου ἀπορρέει καί ἡ ἀληθινή ἀγάπη πρός Αὐτόν.

«Ἐκεῖνος πού δέν πιστεύει στούς λόγους τοῦ διδασκάλου», παρατήρησε, «δέν μπορεῖ νά ἀγαπήσει τόν διδάσκαλο. Γι' αὐτό καί ἐμεῖς», σημείωσε ἐμφατικά, «δέν ἀγαπᾶμε τόν Μωάμεθ». Καί συνέχισε τήν τεκμηρίωση τῆς θέσεώς του: «Ὁ Κύριος καί Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, εἶπε ὅτι θά ἔλθει πάλι, γιά νά κρίνει ὅλον τόν κόσμο. Καί μᾶς παρήγγειλε νά μή δεχθοῦμε κανένα ἄλλο, ἔως ὅτου ἔλθει πάλι Ἐκεῖνος πρός ἐμᾶς. Ἀλλά καί σ' ἐκείνους πού δέν Τόν πίστεψαν, ἔλεγε: "Ἐγώ ἦλθα στό ὄνομα τοῦ Πατέρα μου καί δέν μέ δεχθήκατε· ἐάν ἔλθει ὅμως κάποιος ἄλλος στό δικό Του ὄνομα, ἐκεῖνον θά Τόν δεχθεῖτε" (Ἰω. 5,43). Γι' αὐτό καί ὁ μιμητής τοῦ Χριστοῦ Παῦλος γράφει σ' ἐμᾶς: "κἄν ἄγγελος εὐαγγελίσηται ὑμῖν παρ' ὅ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω"» (Γαλ. 1,8), [7, 220]. Ὁ Θεολογικός αὐτός Διάλογος ἔγινε ἐνώπιον τῶν Τούρκων ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι καί τόν ἀξίωσαν νά γίνει.

Οἱ πραγματικά διαλεγόμενοι μέ τόν Ἅγιο ἦταν οἱ θεολόγοι τῶν Τούρκων Χιόνες, οἱ ὁποῖοι μέ τήν πρώτη ἐρώτησή τους κάνουν καί τόν αὐτοπροσδιορισμό τους.

«Ἐμεῖς ἀκούσαμε», εἶπαν οἱ Χιόνες, «γιά Δέκα Λόγους, τούς ὁποίους κατέβασε ὁ Μωυσῆς, γραμμένους σέ λίθινες πλάκες, καί ξέρουμε ὅτι οἱ Τοῦρκοι τούς ἀποδέχονται. Ἔτσι, ἐμεῖς ἀφήσαμε ὅσα πιστεύαμε πρωτύτερα καί ἤρθαμε πρός αὐτούς καί γίναμε κι ἐμεῖς Τοῦρκοι».

Στήν μομφή τῶν Μουσουλμάνων γιά Τριθεΐα καί Πολυθεΐα τῶν Χριστιανῶν, ὁ Παλαμᾶς ἀναφέρθηκε στό μυστήριο τῆς εὐσεβείας μας ὡς ἑξῆς: «Ὅπως τό ἀπαύγασμα τοῦ ἡλίου γεννιέται ἀπ' Αὐτόν καί ἡ ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου ἐκπορεύεται ἀπό Αὐτόν καί κατεβαίνει ἕως ἐμᾶς καί ποτέ δέν χωρίζεται ἀπό τόν δίσκο οὔτε τό ἀπαύγασμα, οὔτε ἡ ἀκτῖνα καί, γι' αὐτό, ὅταν αὐτά τά λέμε ἥλιο, δέν λέμε ἄλλον ἥλιο, ἀλλά τόν ἕνα, ἔτσι ἀκριβῶς λέγοντας Θεό καί τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ καί τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν ὀνομάζομε ἄλλον Θεό, ἀλλά τόν Ἕνα, τόν θεωρούμενο ἀνάρχως καί ἀϊδίως μαζί μέ τόν ἄναρχο Λόγο καί τό ἄναρχο Πνεῦμα». Καί κατέληξε συμπερασματικῶς: «Ἔτσι μᾶς δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ» [7, 214].

Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική ἡ κατοχύρωση τῆς **Τριαδολογίας** πού κάνει ὁ Παλαμᾶς στήν αὐθεντία τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο ἀποδέχονται οἱ Μουσουλμάνοι, προκειμένου νά τούς ἐμφανίσει λογικά καί θεολογικά ἀσυνεπεῖς. Μέ τήν ἴδια στρατηγική ἐπιχειρηματολογία περνᾶ καί στήν Παλαιά Διαθήκη, τήν ὁποία ἐπίσης ἀποδέχονται οἱ συνομιλητές του.

«Ὄχι μόνον ὁ Χριστός, ἀλλά καί ὁ Μωυσῆς στόν **Δεκάλογο**», συνεχίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, **«τόν ὁποῖο προβάλλετε ἐσεῖς οἱ Χιόνες, γι' αὐτό τόν λόγο εἶπε: "Κύριος ὁ Θεός, Κύριος εἷς ἐστίν" (Δευτ. 6,4), λέγοντας τρεῖς φορές τόν Ἕνα (διότι δύο φορές εἶπε τήν λέξη "Κύριος" καί μία φορά τό «Θεός»), γιά νά δείξει ὅτι τά τρία εἶναι ἕνα καί τό ἕνα τρία.** Ἀλλά καί ἀπό τήν ἀρχή, θέλοντας νά δείξει ὁ Μωυσῆς ὅτι ὁ Θεός ἔχει καί Λόγο καί Πνεῦμα, καί μέσα σ' αὐτά καί μαζί μέ αὐτά εἶναι ἕνας Θεός, δημιουργός ὅλων τῶν κτιστῶν, λέγει: "εἶπε ὁ Θεός ἄς γίνει φῶς καί ἔγινε φῶς" (Γέν. 1,3) – εἶπε: "ἄς βλαστήσει ἡ γῆ καί βλάστησε" (Γέν. 1,12). Καί γιά νά μή τά διηγοῦμαι ἕνα-ἕνα, ὅπως λέει ὁ Δαβίδ: "τά πάντα εἶπε καί ἔγιναν" (Ψαλμ. 32,9· 148,5). Αὐτό, λοιπόν, τό "εἶπε ὁ Θεός καί ἔγιναν", δείχνει ὅτι ὁ Θεός ἔχει Λόγο – διότι δέν μπορεῖ νά πεῖ κάποιος δίχως λόγο – καί ὅτι δι' Αὐτοῦ ἔγιναν ὅλα τά κτιστά. Κατά συνέπεια, αὐτός ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε πρίν ἀπό ὅλα τά κτίσματα καί εἶναι ἄκτιστος. Ἀφοῦ ὅμως εἶναι ἄκτιστος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πῶς δέν εἶναι Θεός; Διότι μόνον ὁ Θεός εἶναι ἄκτιστος» [7, 214].

«Αὐτός ὁ Θεός», παρατηρεῖ ὁ Παλαμᾶς, «δέν εἶναι ἄλογος…, δέν εἶναι ἄσοφος. Κατά συνέπεια, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι καί Σοφία τοῦ Θεοῦ. Διότι ἡ Σοφία εἶναι μέ Λόγο, καί χωρίς Λόγο δέν ὑπάρχει Σοφία. Ἄν θεωρήσουμε, λοιπόν, ὅτι ὑπῆρχε κάποτε κατάσταση κατά τήν ὁποία δέν ὑπῆρχε ὁ Λόγος ἤ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, τότε θά πρέπει νά δεχθοῦμε ὅτι ὑπῆρχε κατάσταση κατά τήν ὁποία ὁ Θεός ἦταν ἄλογος καί ἄσοφος, πρᾶγμα πού εἶναι ἀσεβές καί ἀδύνατο. Ἑπομένως, καί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄναρχος καί ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ δέν χωρίζεται ποτέ ἀπό Αὐτόν» [7, 212].

Στήν συνέχεια περνᾶ ὁ Παλαμᾶς μέ θεολογικά ἀριστοτεχνικό τρόπο, μέσω τῆς θεολογικῆς ἀνθρωπολογίας στήν **Πνευματολογία** του, παραπέμποντας στήν Παλαιά Διαθήκη καί ἰδιαίτερα στόν ἀποδεκτό ἀπό τούς συνομιλητές του Μωυσῆ.

Ἔτσι, εὔστοχα σημειώνει τά ἑξῆς: «Καί γιά τόν ἄνθρωπο διδάσκοντάς μας ὁ Μωυσῆς λέγει: "ἐνέπνευσε (ἐνεφύσησε) ὁ Θεός εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς καί ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχήν ζῶσαν" (Γέν. 2,27). Μέ τό νά πεῖ "ἐνέπνευσεν ὁ Θεός καί ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος", ἔδειξε ὅτι ὁ Θεός ἔχει καί Πνεῦμα καί ὅτι τό Πνεῦμα αὐτό εἶναι δημιουργό. Καί δημιουργός τῶν ψυχῶν εἶναι μόνον ὁ Θεός. Γι' αὐτό καί ὁ Ἰώβ λέγει: "Πνεῦμα Κυρίου τό ποιῆσάν με" (Ἰώβ 33,4). Πραγματευόμενος τήν **Τριαδολογία** του ὁ Παλαμᾶς δίνει ἔμφαση καί στήν **Πνευματολογία** του, ἀξιοποιῶντας κατά τό δυνατόν τό Κοράνιο εἰς βάρος τῶν συνομιλητῶν του. «Ἀλλά οὔτε Λόγος βρίσκεται χωρίς Πνεῦμα», παρατηρεῖ, «πρᾶγμα πού ὁμολογεῖτε καί ἐσεῖς οἱ Τοῦρκοι. Γιατί, λέγοντας, ἐσεῖς, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Λόγος τοῦ Θεοῦ, λέτε ὅτι εἶναι καί Πνεῦμα Θεοῦ, ἀφοῦ ποτέ δέν χωρίζεται ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. **Ἑπομένως, ὁ Θεός ἔχει καί Λόγο καί Πνεῦμα, τά ὁποῖα ὑπάρχουν καί παραμένουν μαζί του ἀνάρχως καί ἀχωρίστως. Διότι ὁ Θεός δέν ἦταν ποτέ, οὔτε θά εἶναι ἄπνους καί ἄλογος» [7, 212-213].**

Ἡ παραπάνω θεολογική ἐπιχειρηματολογία τοῦ Παλαμᾶ, ἄριστα θεμελιωμένη στήν ἀποδεκτή ἀπό τούς συνομιλητές του Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στήν Ἁγία Γραφή, ἔγινε πλήρως ἀποδεκτή. Ὅπως σημειώνεται στά Πρακτικά τοῦ Θεολογικοῦ αὐτοῦ Διαλόγου, πού συνέγραψε ὁ γιατρός Ταρωνείτης, «τότε, ὅλοι μαζί καί οἱ παριστάμενοι εἶπαν στόν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Θεσσαλονίκης: Αὐτά, πού λέγεις, εἶναι ἀληθινά καί δέν μπορεῖ νά εἶναι διαφορετικά. Καί ὁ Ἅγιος, ἀπευθυνόμενος πρός αὐτούς, πρόσθεσε: Ἑπομένως, ὁ Θεός εἶναι τρία καί τά τρία αὐτά εἶναι ἕνας Θεός καί Δημιουργός.

Ἐκεῖνοι πάλι, εἴτε κινούμενοι ἀπό θεία δύναμη, εἴτε μή μπορῶντας νά προβάλουν ἀντίρρηση, συμφώνησαν λέγοντας: Ἔτσι φάνηκε, ἔτσι εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ἔτσι πιστεύουμε καί ἐμεῖς» [7, 216].

Ἀπό τά παραπάνω εἶναι προφανές ὅτι ὁ Θεός ἔδωσε λόγο καί σοφία Θεοῦ στόν θεοφόρο Ἅγιο, γι' αὐτό καί κανείς δέν μπόρεσε νά τοῦ ἀντισταθεῖ.

Ἡ συνέχεια τοῦ Διαλόγου ὁδήγησε στήν **Χριστολογία**. Ὁ Ἰσμαήλ, θέλοντας νά περιπαίξει καί νά διασύρει ὡς ἀπρεπῆ τήν πίστη μας, εἶπε: **«Ἐσεῖς ὡς Χριστιανοί, λέτε ὅτι ὁ Θεός ἔχει γυναῖκα, διότι ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὁ Θεός γέννησε υἱό».**

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἀπάντησε στήν πρόκληση γιά τόν διπλό χαρακτῆρα τῆς Γεννήσεως τοῦ ἄσαρκου καί ἔνσαρκου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πρᾶγμα πού ἄφησε ἄφωνο τόν Ἰσμαήλ. «Οἱ Τοῦρκοι λέγουν», παρατήρησε ὁ Παλαμᾶς, «ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καί ὅτι γεννήθηκε ἀπό τήν Παρθένο Μαρία, τήν ὁποία ἐμεῖς δοξάζουμε ὡς **Θεοτόκο**. Ἄν, λοιπόν, ἡ Μαρία, ἡ ὁποία γέννησε τόν Χριστό κατά σάρκα, δέν εἶχε ἄνδρα, οὔτε χρειαζότανε ἄνδρα, ἐπειδή γέννησε τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πολύ περισσότερο ὁ Θεός, γεννῶντας τόν Λόγο Του ἀσώματο, ἀσωμάτως καί θεοπρεπῶς, δέν εἶχε γυναῖκα, οὔτε εἶχε ἀνάγκη γυναικός, ὅπως ἐσεῖς ἐσφαλμένα νομίζετε» [7, 174].

Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἐντυπωσιάζει στήν θεολογική ἐπιχειρηματολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου εἶναι ὅτι συνθέτει τήν ἐπιχειρηματολογία του πάντοτε σέ σχέση μέ τόν τρόπο πού τίθεται ἡ ἀμφισβήτηση τῆς πίστεως, ἀλλά καί ὡς γνώστης τῆς θεολογίας τῶν ἀντιπάλων του, τήν χειρίζεται ἄριστα, φέροντας σέ λογικά ἀδιέξοδα τούς συνομιλητές του, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἔμμεσα καί ἄλλοτε ἄμεσα ἀναγνωρίζουν τήν ἀδυναμία καί τήν θεολογική ἥττα τους.

Τήν Χριστολογική διδασκαλία τοῦ Ἰσλάμ, ὅπως καί τήν διδασκαλία γιά τόν Μωάμεθ καί τό Κοράνιο, ὡς βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος τά ἀνατρέπει σέ ἕνα ἄλλο Θεολογικό Διάλογο, πού εἶχε μέ ἕνα θρησκευτικό λειτουργό τῶν Τούρκων, μέ ἀφορμή τήν κηδεία ἑνός Μουσουλμάνου.

Ἐπωφελούμενος ὁ Παλαμᾶς τήν ἐκ μέρους τοῦ τασιμάνη (θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ τῶν Τούρκων) ἀποδοχή τοῦ Χριστοῦ ὡς Κριτοῦ ζώντων καί νεκρῶν πού θά ἀναστηθοῦν κατά τήν μέλλουσα Παρουσία Του, ἔκανε ἀναφορά στόν Ἀβραάμ, ὡς τόν προπάτορα τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, γιά νά ἀποδείξει στόν τασιμάνη τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, πού ἐκεῖνος ἀμφισβητοῦσε.

«Ὁ Ἀβραάμ», εἶπε ὁ Παλαμᾶς, «διαβεβαιώνει στήν Παλαιά Διαθήκη ὅτι ὁ Θεός εἶναι Ἐκεῖνος πού θά κρίνει ὅλον τόν κόσμο (ὁ κρίνων πᾶσαν τήν Γῆν· Γέν. 18,25). Ἑπομένως, ὁ Χριστός, τόν ὁποῖο δέχεσθε ὡς Κριτή, δέν εἶναι διαφορετικός ἀπό τόν Πατέρα κατά τήν θεότητα, ὅπως οὔτε τό ἡλιακό ἀπαύγασμα εἶναι διαφορετικό ἀπό τόν ἥλιο, κατά τό φῶς» [7, 182].

Μή μπορῶντας νά ἀμφισβητήσει τήν ἐπιχειρηματολογία τοῦ Παλαμᾶ, ὁ τασιμάνης ἔστρεψε τόν λόγο γύρω ἀπό τήν ἀποδοχή τοῦ Μωάμεθ ὡς προφήτου καί τοῦ Κορανίου ὡς βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Συγκεκριμένα, **ὁ τασιμάνης ὑποστήριξε ὅτι οἱ Τοῦρκοι δέχονται ὅλους τούς Προφῆτες καί τόν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ὡς βιβλίο πού ἔχει τήν προέλευσή του ἄνωθεν. «Ἐσεῖς ὅμως», εἶπε, «πῶς δέν δέχεσθε τόν προφήτη μας, οὔτε πιστεύετε στό βιβλίο του, πού καί αὐτό κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό;».**

Ὁ Παλαμᾶς ἐπικαλέστηκε τόν νόμο τῶν Μουσουλμάνων, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο τίποτε δέν γίνεται ἀποδεκτό ὡς ἀληθινό χωρίς μαρτυρίες. Καί οἱ μαρτυρίες εἶναι διπλές: ἤ ἀπό τά ἴδια τά πράγματα ἤ ἀπό ἀξιόπιστα πρόσωπα.

Μέ βάση αὐτές τίς προϋποθέσεις συνθέτει ὁ Ἅγιος τήν ἐπιχειρηματολογία του, λέγοντας τά ἑξῆς:

«Ὁ Χριστός, μαζί μέ τά πολλά καί μεγάλα θαύματα πού ἔκανε, μαρτυρεῖται καί ἀπό τόν Μωυσῆ – ὁ ὁποῖος σημειωτέον θεωρεῖται καί ἀπό τούς Μουσουλμάνους ἀξιόπιστος – ἀλλά μαρτυρεῖται καί ἀπό ἄλλους προφῆτες. Ἀλλά καί ἀνά τούς αἰῶνες αὐτός λέγεται καί ἀπό σᾶς Λόγος τοῦ Θεοῦ. Μόνος αὐτός στούς αἰῶνες γεννήθηκε ἀπό Παρθένο καί μόνος αὐτός ἀναλήφθηκε στόν οὐρανό, ὅπου διαμένει ἀθάνατος, καί μόνος αὐτός θά ἔρθει ἀπό ἐκεῖ πάλι, γιά νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς, πού θά ἀναστηθοῦν. Ἀναφέρω, λέγει ὁ Ἅγιος, τόσα γιά τόν Χριστό, ὅσα εἶναι ἀποδεκτά καί ἀπό ἐσᾶς τούς Τούρκους. Γι' αὐτό, ἐμεῖς πιστεύομε στόν Χριστό καί στό Εὐαγγέλιό Του. Τόν Μωάμεθ ὅμως δέν τόν βρίσκουμε νά μαρτυρεῖται ἀπό τούς προφῆτες, ἀλλά αὐτός δέν ἔκανε καί κάτι θαυμαστό καί ἀξιόλογο καί ὀδηγητικό πρός τήν πίστη. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἐμεῖς δέν πιστεύουμε σ' αὐτόν, οὔτε καί στό βιβλίο πού προέρχεται ἀπό αὐτόν» [7, 184].

Ὁ τασιμάνης δυσανασχέτησε καί εἶπε: «Ἤταν γραμμένο (σχετικά) μέ τόν Μωάμεθ στό Εὐαγγέλιο, ἀλλά ἐσεῖς τό ἀπαλείψατε (βλ. Κοράνιο 61, 6). Ἀλλά ἐπιπλέον αὐτός, ξεκινῶντας ἀπό τήν ἄκρα Ἀνατολή τοῦ ἡλίου, ὅπως βλέπεις, ἔφθασε νικητής ἕως τή Δύση του» [7, 184- 6].

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου στήν προκλητική θέση τοῦ τασιμάνη ἔναντι τοῦ Εὐαγγελίου ὑπῆρξε ἐπιστημονική καί ἀφοπλιστική: **«Στό δικό μας Εὐαγγέλιο», εἶπε, «δέν ἀποκόπηκε ποτέ τίποτε ἀπό κανένα Χριστιανό, οὔτε τροποποιήθηκε αὐτό καθόλου. Καί τοῦτο, γιατί στήν περίπτωση αὐτή ὑπάρχουν βαριές καί φρικωδέστατες κατάρες. Καί ὁποιος τολμήσει νά ἀποκόψει ἤ νά διασκευάσει κάτι, μᾶλλον αὐτός ἀποκόπτεται ἀπό τόν Χριστό (Ἀποκ. 22,19). Κατά συνέπεια, πῶς θά μποροῦσε νά κάνει αὐτό κάποιος Χριστιανός; Πῶς, ἀκόμη, θά μποροῦσε αὐτός νά παραμείνει Χριστιανός ἤ νά εἶναι δεκτός ἀπό Χριστιανούς, ἄν ἔσβηνε τά θεοχάρακτα γράμματα, αὐτά πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἤ ἐνέγραψε ἤ προεῖπε;**

Ἐπιπροσθέτως, εἶναι μάρτυρες οἱ πολλές καί διάφορες διάλεκτοι στίς ὁποῖες εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μεταφράστηκε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἀπό τήν ἀρχή δέν γράφτηκε μόνο σέ μία. Πῶς λοιπόν θά μποροῦσε νά διαφύγει τήν προσοχή, ἄν κάτι εἶχε παραποιηθεῖ; Καί πῶς θά μποροῦσε νά διατηρηθεῖ ἡ συμφωνία κατά τό νόημα στά διάφορα ἔθνη, ὅπως συμβαίνει μέχρι σήμερα; Ἀλλά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει καί σέ πολλούς ἑτεροδόξους, τούς ὁποίους ἐμεῖς ὀνομάζουμε αἱρετικούς, ἀπό τούς ὁποίους μερικοί συμφωνοῦν μέ ἐσᾶς σέ ὁρισμένα θέματα, ὅμως αὐτοί δέν ἔχουν νά ἐπιδείξουν τίποτε τέτοιο στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά καί ἀπό αὐτούς πού ἀντιπάχτηκαν σέ μᾶς ἀπό τήν ἀρχή – καί εἶναι πολλοί αὐτοί – δέν παρουσιάζεται κάτι τέτοιο.

Μάλιστα, μπορεῖ νά βρεῖ κανείς στό Εὐαγγέλιο φανερά καί τά ἀντίθετα (δηλαδή μαρτυρίες ἀντίθετες πρός τήν διδασκαλία τοῦ Μωάμεθ). Πῶς λοιπόν θά ἐπιβεβαίωνε τό Εὐαγγέλιο τούς ἀντίθετους λόγους, σχετικά μέ τήν ἔλευση τοῦ Μωάμεθ; Ἐκτός ἀπό αὐτά, στό Εὐαγγέλιο δέν ὑπάρχει τίποτε πού νά μή ἔχει προλεχθεῖ καί ἀπό τούς θείους Προφῆτες. Ἑπομένως, ἄν ἦταν γραμμένο στό Εὐαγγέ

Ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας - Πολιτείας ὁδηγεῖ εἰς τὴν «Κοσσοβοποίησιν» τῆς Θράκης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀρχηγός τῆς Ἀγγλικανικῆς κοινωνίας καί τῆς Πρεσβυτεριανῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Σκωτίας καί συνεπῶς ὁ συντακτικός νομοθέτης πού θέσπισε ὅτι «ἐπικρατοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» δέν εἰσήγαγε πολιτιστική ἤ νομική καινοτομία. Ἁπλῶς δήλωσε τόν σεβασμό του στήν μακρά παράδοση καί τήν θρησκευτική συνείδηση τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τοῦ λαοῦ πού συγκροτεῖ τή συντεταγμένη Πολιτεία. Ταυτοχρόνως ὅμως τό ἰσχῦον Σύνταγμα θεστίζει τό ἀπαραβίαστο καί **τό ἐλεύθερο τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης μέ διάταξη τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 13 πού δέν ἀναθεωρεῖται,** ἐπειδή ἀφορᾶ στόν σκληρό πυρῆνα τῆς συνταγματικῆς τάξης, ἐν ἀντιθέσει μέ τό ἄρθρο 3 πού ὁρίζει τίς «σχέσεις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας» καί πού μπορεῖ νά ἀναθεωρηθῆ ἄν δέν ληφθῆ ὑπ' ὄψι ὅτι μέ τήν τυχόν ἀναθεώρησή του ἀνατρέπονται οἱ νομικές σχέσεις τῶν Νομικῶν Προσώπων τῆς Ἐκκλησίας μέ τό Κράτος, παύει ἡ Συνταγματική προστασία τῶν Καταστατικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Τόμου ἀνακηρύξεως Αὐτοκεφαλίας τοῦ 1850 καί τῆς Πράξεως τοῦ 1928 καί βέβαια τοῦ ἰσχύοντος Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν. 590/1977) μέ ὅτι αὐτό μπορεῖ νά σημαίνει γιά τήν εὐστάθεια τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀνατροπή αὐτή ἀναπόδραστα θά πρέπει νά συμπαρασύρει γιά λόγους ἰσότητος καί τήν νομική σχέση μέ τήν Ἑλληνική Πολιτεία τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου (Κ.Ι.Σ.) καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων πού ἀποτελοῦν Ν.Π.Δ.Δ. στήν ἔννομη τάξη τῆς Ἑλλάδος, καθώς καί τῶν Μουσουλμανικῶν Μουφτειῶν πού ἀποτελοῦν Δημόσιες Ὑπηρεσίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, μέ δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα...

Τό πρόταγμα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπό προφανῶς ἀμοίρους νομικῆς παιδείας, οἱ ὁποῖοι μέ ἐφαλτήριο τό λεγόμενο «θράσος τῆς ἀγνοίας τους», θέτουν πρός κατεδάφισι ὅ,τι συνιστᾶ τό κράτος δικαίου πού ἐπί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ὁ λαός μας μέ αἷμα καί ἱδρώτα...

Μιλοῦν γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, διάβαζε Ἔθνους ἐπικαλούμενοι δῆθεν προοδευτικά συνθήματα. Οἱ ἀντιλήψεις ὅμως περί χωρισμοῦ εἶναι τοῦ περασμένου αἰώνα πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό μισαλλόδοξο ἀντιθρησκευτικό καί ἀντικληρικαλιστικό λαϊκιστικό πνεῦμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τίς σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές καί θρησκευτικές ἀντιλήψεις καί πού ἀναπτύχθηκε σέ προτεσταντικές καί παπικές χῶρες πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τόν πολιτισμό καί τήν Ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Τό πρότυπο τῶν δυτικῶν Κοινωνιῶν ἀλλά καί τοῦ ἀθεϊστικοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ πού ἱστορικά κατέρρευσε παταγωδῶς, μέ τό θρησκευτικό συγκρητισμό καί μέ τόν χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα καί ἐπιτρέπει **τήν ἄλωση τῶν κοινωνιῶν ἀπό τήν παραθρησκεία,τίς καταστροφικές λατρεῖες,** τήν εἰδωλολατρία, τόν σατανισμό καί τά ἐγκληματικά φαινόμενα. Οἱ ἀντιλήψεις περί χωρισμοῦ δέν συμβιβάζονται μέ τά ἑλληνικά ἰδεώδη καί τήν Ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη πού πότισε τίς ρίζες τοῦ Ἔθνους μας.

Οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἔξω τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ἀντίχριστοι, ἡ ἀπιστία γενικῶς ἀντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, τήν πραγματικότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου ἀπό τόν Χριστιανισμό. Δέν μιλᾶμε γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μιλᾶμε γιά τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά τήν κοινωνική διάσταση **τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ἐκπολίτισε τόν κόσμο** καί ἰδιαίτερα στήν Χώρα μας, μᾶς διαφύλαξε διά νά μή εἴμαστε τό ὑπόλοιπο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας σήμερα, ἐξισλαμισμένοι καί Τουρκοποιημένοι...

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι μιά ὁμόδοξη κοινωνία ζυμωμένη μέ τό χριστιανικό πνεῦμα. Ἡ ἀλλαγή τῶν δομῶν τῆς κοινωνίας μας, πού ἐπιχειρήθη μέ τήν ψήφιση τοῦ **Νόμου περί συμφώνου συμβίωσης** (Ν. 4356/2015, ΦΕΚ τ. Α΄, 181/24.12.2015) καί τήν ἀπενοχοποίηση τοῦ ἐπί 4000 χρόνια κακουργήματος τῆς παρά φύσι ἀσελγείας μέ τήν κατάργηση τοῦ ἄρθρου 347 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος καθώς καί μέ τό νομοθέτημα γιά οὐσιαστική προβολή τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ὡς συγχρόνου τρόπου διαλύσεως τοῦ σώματος καί τῆς ἀντιλήψεως περί ἐκμηδενίσεως καί ἀφανισμοῦ μέ τόν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου καί μέ τήν ἀλλαγή τοῦ νομικοῦ καί ἠθικοῦ μας πολιτισμοῦ, διότι περί αὐτοῦ πρόκειται, θά ἔχει ὀλέθριες συνέπειες γιά τό Ἔθνος μας καί τήν ἐπιβίωσή του. Γιατί τό Ἔθνος σύγκειται ἀπό τό ὁμόθρησκον, τό ὅμαιμον, τό ὁμόγλωσσον καί τό ὁμότροπον (Ἡρόδοτος)...

Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτσης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ (fonctionnalisme) δηλ. τῆς συλλειτουργίας τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὅταν στήν ἀθεϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδᾶτα» ἀμοιβαιοτήτων πού ὁδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983 μέ τά ὁποῖα οὐσιαστικά ἡ ἐθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καί ὅταν ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἕνωση τό διάταγμα τῆς 5/2/1918, μέ τό ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ χωρισμός Ἐκκλησίας καί Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μιά σειρά διαταγμάτων ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρηση τοῦ 1972, μέ τά ὁποῖα ἀναγνωρίστηκε ὡς «ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα» ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἤ ὄχι ἀνεπίτρεπτο κρετινισμό ἡ συνθηματολογία γιά τόν χωρισμό στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ψυχή τοῦ Ἔθνους;

Τά παραπάνω κόμματα πού μιλᾶνε γιά χωρισμό στήν οὐσία στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πάψουν οἱ πολίτες νά εἶναι θρησκεύοντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία ὅμως τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὁποῖο ἔχει καί αὐτό θρησκευτικό χαρακτῆρα, γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἀλλιῶς, ἀφοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνατσάρσκι **«τρία πράγματα δέν μποροῦς νά ἀφαιρέσης τήν ἐλευθερία, τήν ἰδιοκτησία καί τήν μεταφυσική ἀγωνία»** καί αὐτό τό στοιχεῖο ὀνομάζεται ἀντιχριστιανός ἤ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἤ ἄθεος πού στρατεύεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθεΐας. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν τόν λεγόμενο χωρισμό. Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὀνόματα, φιλικό ἤ ἔντιμο χωρισμό ἤ βελούδινο διαζύγιο ἤ ἀναθεώρηση σχέσεων ἤ ἀναστοχασμό ἤ ἐπαναπλαισίωση, δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι ἀνεξίθρησκο ἤ οὐδέτερο πρός τήν θρησκεία καί αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός ὅμως χωρισμός τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάσταση καί λειπουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ ὅμως κατ' οὐσίαν κατασκευή ἑνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἑνός «κοινωνικοῦ θηρίου». Οἱ κοινωνίες δέν ὀργανώνονται μόνο μέ Νόμους ἤ Συντάγματα, ὀργανώνονται καί μέ ἐξωνομικούς κανόνες πού ἀπό πλευρᾶς ἀξίας καί πρακτικοῦ κοινωνικοῦ ἀποτελέσματος εἶναι οἱ σημαντικότεροι...

Τό σύστημα τῆς συναλλληλίας πού ἰσχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη εἶναι καθεστώς χωρισμοῦ, ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία εἶναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά ἀναγκαία καί ἀναπόφευκτη. Ἡ ἱστορική ἐμπειρία ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τόσο στήν χιλιόχρονη βυζαντική περίοδο καί τήν ὀθωμανική κατοχή, ὅσον καί στήν περίοδο τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νομική αὐτή κατάσταση δέν ἔβλαψε οὔτε τήν Ἑλληνική κοινωνία, οὔτε τά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν Κοινοτήτων καί ἐπί τέλους θέτει τό ἐρώτημα, **ἡ μετατροπή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στήν ὁποία πολυειδῶς ὀφείλει τό Ἔθνος ἀπό εἰδικό Ν.Π.Δ.Δ. σέ ἁπλό Σωματεῖο ἤ Ἕνωση προσώπων θά συμπαρασύρει καί τό ὑφιστάμενο νομικό καθεστώς τῶν Μουφτειῶν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς πού προβλέπεται ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Λωζάννης καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων;** Γιατί κάτι τέτοιο δέν προαναγγέλλεται ἀπό τά παραπάνω πολιτικά κόμματα. Συνεπῶς ἀντιλαμβάνεται κανείς εὐχερῶς ὅτι οἱ κομματικοί αὐτοί σχηματισμοί μέ τήν πρότασή τους αὐτή κηρύσσουν οὐσίᾳ διωγμό κατά τῆς Μάννας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μόνον. Τίθεται λοιπόν ἀναποδράστως σέ κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως τό ἐρώτημα: ἐνεργοῦν μόνοι τους ἤ εἶναι διατάκτες, ὑπεργολάβοι καί ἐντολοδόχοι γνωστῶν ἀνθελληνικῶν κέντρων τοῦ διεθνιστικοῦ συστήματος καί τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων πού ἐπιδιώκουν τήν ὁμογενοποίηση, τήν ἠθική ἐξαχρείωση καί τόν ἐξανδραποδισμό τῶν πολιτῶν τοῦ κόσμου;

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὑπερτέρα τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀνεξίθρησκείας πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὄχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπία μας ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξη τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μαρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη Χώρα μας εἶναι μία Χώρα στήν ὁποία οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διά τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως ὅτι τά Νομικά Αὐτῆς Πρόσωπα κατά τάς νομικάς των σχέσεις εἶναι εἰδικά Ν.Π.Δ.Δ. (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει ὅμως καί τήν ἐποπτεία καί τόν δημοσιονομικό ἔλεγχο ὑπό τῶν ἐλεγκτικῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους! Ὅπως εὐστόχως ἀναφέρει ἡ αἰτιολογική ἔκθεση ὑπό τό ἄρθρ. 68 παρ. 1 παρ. 3 τοῦ Ν. 435/2014 : **«Τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου** ἔχει ἀποσαφηνίσει καί σέ Ἑλληνική ὑπόθεση (ΕΔΔΑ Holy Monasteries c Greece) καί σέ ὑποθέσεις μεταξύ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν καί Ἐκκλησιῶν μέ νομική μορφή Ν.Π.Δ.Δ., ὅτι, παρότι στά κράτη αὐτά οἱ Ἐκκλησίες εἶναι νομικά πρόσωπα δη-

μοσίου δικαίου, εἶναι «μή κυβερνητικοί ὀργανισμοί» καί ἔχουν πλήρως δικαίωμα αὐτοδιοίκησης τῶν ὑποθέσεών τους ἔναντι τοῦ Κράτους μέ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τους (ΕΔΔΑ Holy Synod of the Bulgarian Orthodox Church c. Bulgaria, ΕΔΔΑ Siebenhaar c. Allemagne, ΕΔΔΑ Reuter c. Allemagne, ΕΔΔΑ Muller c. Allemagne, ΕΔΔΑ Fernandez Martinez v. Spain, ΕΔΔΑ Schuth c. Allemagne, ΕΔΔΑ Obst c. Allemagne). Ἔτσι, εἰσάγεται μία γενική ρύθμιση γιά αὐτά τά εἰδικά νομικά πρόσωπα, ἤτοι τά νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Δωδεκανήσου καί Ἐξαρχίας Πάτμου, τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Ὀργανισμοῦ Περιθάλψεως καί Ἀποκαταστάσεως Ἰσραηλιτῶν Ἑλλάδος, προκειμένου νά διευκρινιστεῖ ὅτι αὐτά δέν ταυτίζονται μέ τά κρατικά ν.π.δ.δ. καί δέν ὑπάγονται στίς διατάξεις δημοσίου δικαίου, πού ἀφοροῦν τή Γενική Κυβέρνηση καί τό δημόσιο τομέα -στενό ἤ εὐρύτερο- ἐκτός ἐάν τό ὁρίζει ρητά κάποια συγκεκριμένη διάταξη. Ὡστόσο, συνεχίζουν νά ἰσχύουν οἱ τυχόν μέχρι σήμερα ἐφαρμοζόμενες σ' αὐτά διατάξεις, πού ἀφοροῦν στήν ἐποπτεία τους καί τόν δημοσιονομικό ἔλεγχό τους καθώς καί τήν πρόσληψη καί τήν κατάσταση τοῦ προσωπικοῦ τους (π.χ. τό ἄρθρο 45 παρ. 4 τοῦ ν. 590/1977 γιά τόν διαχειριστικό ἔλεγχο τοῦ κράτους στίς ἐκκλησιαστικές διαχειρίσεις ἤ τό ἄρθρο 1 τοῦ ν. 3812/2009 γιά τήν πρόσληψη ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων μέσω Α.Σ.Ε.Π.Π.). Διευκρινίζεται ἐπίσης ὅτι σέ ὅσες περιπτώσεις τά παραπάνω θρησκευτικά νομικά πρόσωπα λαμβάνουν ἐπιχορηγήσεις καί κάθε εἴδους χρηματοδοτήσεις ἀπό τό Κράτος ἤ εὐρωπαϊκούς πόρους ὑποχρεοῦνται νά ἀκολουθοῦν τήν κείμενη νομοθεσία δημοσίου δικαίου κατά τήν διαχείριση αὐτῶν τῶν χρηματικῶν ποσῶν (π.χ, ἀνάθεση συμβάσεων ἔργων) καί ὅτι **ὑπάγονται στόν ἴδιο δημοσιονομικό ἔλεγχο, πού ὑπάγονται καί τά ἐπιχορηγούμενα κρατικά Ν.Π.Δ.Δ..».** Τήν αὐτή ὅμως νομική προσωπικότητα μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πάλι δι' ἱστορικούς λόγους ἔχουν, ὅπως προαναφέραμε καί τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α΄ 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α΄287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α΄144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α΄40) ἐνῶ οἱ 3 Μουσουλμανικές Μουφτεῖες Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτείχου εἶναι «δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα ἀσκουμένη κατά τίς ἐπιταγές τοῦ Μουσουλμανικοῦ δικαίου (Σαρία). Ὁ Μουφτὴς «ἀσκεῖ δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ἑλλήνων πολιτῶν τῆς περιφερείας του ἐπί γάμων, διαζυγίων, διατροφῶν, ἐπιτροπειῶν, κηδεμονιῶν, χειραφεσίας ἀνηλίκων, ἰσλαμικῶν διαθηκῶν καί τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις ταῦται διέπονται ἀπό τόν Μουσουλμανικό Νόμο» (ἄρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α΄ 24.12.1990) ὅπως προβλέπει ἡ διεθνής Συνθήκη τῆς Λωζάννης τοῦ 1923 (ἄρθρα 14 καί 37-44). Κατά ταῦτα μέ ποῖο νόμιμο τρόπο θά ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου ἤ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α΄ 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες; Καί μέ ποῖο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ Συντάγματος θά ὑποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες σέ Ν.Π.Ι.Δ. γιά νά παρακολουθήσουν τήν ὑποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως πρότεινε καί ὁ Ἔλλογ. Πρόεδρος τῆς Ἕνωσης γιά τά Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου **Καθηγητής κ. Κώστας Τσιτσελίκης** (Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν 3/10/2015) καί τά παραπάνω κόμματα καί τήν ἴδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἕλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα νομική δυνατότης τροποποιήσεως τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης καί ὑποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήση πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική διακαιοδοσία. Ἐάν ἡ Κυβέρνηση δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς **ἡ «Κοσσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.** Εἶναι πρόθυμος ὁ κ.Πρωθυπουργός καί ἡ Κυβέρνησις καί ὅσοι εἰσηγοῦνται τίς νομικές αὐτές ἀκροβασίες νά ἀναλάβουν τό ἐθνικό κόστος; Ἰδού τό μεῖζον δίλημμα! Γιατί καί αὐτή ἡ πρότασι εἶναι ὅπως φαίνεται εἶναι μία ἀπό τίς ὁμολογημένες αὐταπάτες τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Αὐτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο χωρισμό ἐπιζητοῦν:

Α. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψη νά εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων (στήν πρότασι τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, αὐτό ἀπαλύνεται),

Β. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αὐτήν νά μή ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα,

Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῆ σέ ἕνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,

Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.

Ε. Νά καταργηθῆ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα, -ἤδη ὁ ἐπί τῆς Παιδείας Ὑπουργός ἐπιδιώκει τήν μετατροπή του σέ Θρησκειολογία, ἐνῶ στή Χώρα μας εἶναι πολυομολογιακό μάθημα-, ἡ προσευχή καί ὁ Ἐκκλησιασμός...

Τό αἴτημα τοῦ χωρισμοῦ χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψι ἡ ὀργάνωση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, **τά μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα** τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικός φονταμενταλισμός τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά ὅπως εἴπαμε μιά ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψι. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικό καί μεταρρυθμιστικό θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμός τοῦ Ἔθνους ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιατί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῆ οἱ διακριτοί ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας στά ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἀδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται ὅτι θά ἀπαλλαγῆ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία καί ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί **θά ἰδιοποιηθῆ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία,** λησμονοῦν ὅμως ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ Κράτος Δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὐσεβεῖς πόθους» τους ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασι 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὁριστικά ἡ νομική θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ἡ δικαιϊκή ἀρχή τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτηση κυριότητας ἤ ἄλλου ἐμπράγματου δικαιώματος πρίν ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατά τό δίκαιο πού ἴσχυε ὅταν ἔγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιά τήν ἀπόκτησή τους» καί δι' αὐτῶν οὐσίᾳ ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἑπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐφ' ὅσον ἡ χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκεται ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῆ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατά τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς Χώρας ὡς ἀντίδοσι γιά τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατά καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε, ἤ νά διακοπῆ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῆ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἀπό τοῦ ἔτους 1833, διά τήν νομικήν καί ἱστορικήν κατοχύρωσιν τῆς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Ἱερώνυμος μέ τό περισπούδαστο Ἱστορικό πόνημά του **«Ἡ ἀπάντησι τῆς Ἐκκλησίας στά μυθεύματα τοῦ Ἀντικληρικαλιστικοῦ Λαϊκισμοῦ» (Ἀθήνα 2016)** ἀπέδειξε τήν ἀλήθεια, ἤ νά ἀποζημιωθῆ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς ὁμιλοῦμε γιά τρισεκατομμύρια Εὐρώ πού καθιστᾶ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρός τήν οἰκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καί ἀνόητο.

Παρεμπιπτόντως ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασι τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καί πρόκριμα γιά ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνη γιά τήν παραβίαση τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καί ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς Ἑλληνικῆς ἐννόμου τάξεως. Μέ τήν ἀπόφασι αὐτή ἐκρίθη ὁριστικά καί ἀμετάκλητα τό κεφάλαιο τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα.

Μετά τά ἀνωτέρω καί ἡ δῆθεν νομιμοποίησις τοῦ «χωρισμοῦ» μέσῳ δημοψηφίσματος θά πρέπει νά ἐξηγήσῃ στούς ἀδαεῖς τί ἀκριβῶς νομικά ὑποδηλώνει ὁ πολλά (!!) ψευδοϋποσχόμενος αὐτός ὅρος, ὅτι δηλαδή χωρισμός σημαίνει τήν μετατροπή οὐσίᾳ τοῦ νομικοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν

Ὑπονομεύεται ἀκόμη ἡ αὐτοκεφαλία;

Ὁ Μακαριώτατος τὸν Ἰανουάριον ἰσχυρίζετο ὅτι ὑπενομεύετο ἀπὸ τὸ Φανάρι ἡ αὐτοκεφαλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μεταγενεστέρως διέρρευσεν ὅτι εἰς τὴν Ἱεραρχίαν εἶπεν ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Σεβ. Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλοχίου καὶ τὸ ἐγχείρημα ἀναβιβασμοῦ τοῦ γραφείου τοῦ Πατριαρχείου εἰς «πρεσβείαν». Εἰς τὰ πρόσφατα θυρανοίξια τοῦ Καθεδρικοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐκλήθησαν ὅλοι πλὴν τοῦ Σεβ. Ἀδριανουπόλεως. Ὅμως κατὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης ὁ Μακαριώτατος ἐδήλωσε τὴν πλήρη ἱκανοποίησίν του διὰ τὰς καθαρὰς δέσεις τοῦ Πατριάρχου ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι τελικῶς προσωπικὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν τὸ πρόβλημα μὲ τὸν Σεβ. Ἀδριανουπόλεως; Μήπως τὸ ζήτημα τῶν «Νέων Χωρῶν» δὲν ἔχει λήξει; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρδρον τοῦ κ. Σωτήρη Τζούμα εἰς τὸ ἱστολόγιον exapsalmos.gr τῆς 19ης Ἰουλίου 2016:

«Τὸ διήμερο ἐκδηλώσεων γιὰ τὰ θυρανοίξια, ἦταν μία ὑπερβολικὴ καὶ ἐπιεικῶς ἀπαράδεκτη φιέστα–ἐπίδειξη ποὺ ἔφερε σὲ δύσκολη θέση ἀκόμη καὶ τὸν Ἴδιο τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο. Τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι μετὰ τὴ λήξη τοῦ ἑσπερινοῦ δὲν βρῆκε νὰ πεῖ δύο λέξεις ποὺ νὰ δείχνουν τὴ χαρά του γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση αὐτοῦ τοῦ ἔργου φανερώνει πολλά! Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν πρώτη θεία Λειτουργία ποὺ ἔγινε τὴν ἑπομένη! Καὶ πάλι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σιωπῶν παρέδωσε τὸν Ναὸ στὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τί ἡ Συνοδικὴ θεία Λειτουργία καὶ τὸ κάλεσμα ὅλων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐκπροσώπων-Ἐξάρχων τῶν ἄλλων Πατριαρχείων(πλὴν- φεῦ- τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δηλ. τοῦ Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλοχίου); Καὶ ὅσοι ἦλθαν κάθονταν νυσταγμένοι στὰ καθίσματά τους στὸν Σολέα τοῦ Ναοῦ, γιὰ νὰ τοὺς δείχνει ἡ τηλεόραση, ἀντὶ νὰ ἱερουργοῦν στὶς ἐπαρχίες τους;».

Τρεῖς Πάπαι ὑποστηρίζουν τὴν Οὐνίαν εἰς Ἀθήνας

Τί δὰ γίνη μὲ τὸν Οὐνίτην «ἐπίσκοπον» τῶν Ἀθηνῶν; Τὸ Βατικανὸν ἐμπαίζει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ζήτημα τῆς Οὐνίας. Ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστος δῆθεν καταδίκη τῆς οὐνίας, ἐκτάσεως μιᾶς γραμμῆς εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης, ἁπλῶς καθησύχασε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ διὰ τὸν οὐνίτην τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει ἡ συγκατάθεσις τοῦ Φαναρίου. Ἡ Ἱεραρχία τὸν Ὀκτώβριον ὀφείλει νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα vradini.gr τῆς 10ης Ἰουλίου 2016:

«...Τὸ 1975 ἡ παπικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν... εἶχε ἐπισήμως διαβεβαιώσει τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ἐπισκόπου δὲν θὰ ὑπῆρχε διαδοχὴ μὲ ἄλλον ἐπίσκοπο, ἀλλὰ μόνον μὲ ἕνα τοποτηρητή. Καὶ ὅμως μὲ μία αἰφνιδιαστικὴ κίνηση τοῦ ὑπεύθυνου παπικοῦ συμβουλίου, πείσθηκε ὁ πάπας Παῦλος ὁ 6ος νὰ ἐνδώσει καὶ νὰ ἐνθρονίσει διάδοχο τὸν ἐπίσκοπο Ἀνάργυρο Πρίντεζη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντέδρασε σκληρὰ καὶ μάλιστα γραπτῶς στὴν ἐκλογή του, ποὺ κριτικαρίστηκε ἀπὸ τὸν τότε Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Δημήτριο. Ἀλλὰ καὶ τὸ 2008 ἔγινε τὸ ἴδιο. Πάλι ἡ Ρώμη ἐνθρόνισε στὴν Ἀθήνα ἕνα ἄλλο ἐπίσκοπο τὸν Ἕλληνα Δημήτριο Σαλλάχα ποὺ ἀπασχόλησε τὶς εἰδήσεις, διότι τὸν συμπεριέλαβε ὁ Πάπας Φραγκίσκος ὡς σπεσιαλίστα τῆς ποιμαντικῆς ἐλεημοσύνης... Καὶ ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο Μπεργκόλιο ἡ ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία περίμενε μία μὴ ἐπισκοπικὴ διαδοχὴ τοῦ κ. Σαλλάχα, ποὺ παραιτήθηκε λόγω ἡλικίας ἐφόσον ὑπερέβη τὰ 75 χρόνια... Μὲ μεγάλη ἀδιακρισία καὶ ἀσέβεια ἀπέναντι στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προχώρησε στὴν ἐπιλογὴ τοῦ Ἰσπανοῦ Βενεδικτίνου Μοναχοῦ, Manuel Nin, ποὺ εἶναι ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ποντιφικικοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου στὴ Ρώμη, δηλαδὴ τοῦ «μισητοῦ» στὰ μάτια τῶν Ἑλλήνων, ἱδρύματος ποὺ δημιουργήθηκε τὸ 1577, γιὰ νὰ ἑτοιμάσει τοὺς Ρ/Κ μισσιονάριους προκειμένου νὰ εἰσβάλουν στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ὀρθοδόξους».

«Στὴ Σύνοδο ἐπιβεβαιώσαμε τὴν πίστη μας»

Εἰς δηλώσεις προέβη ὁ Σεβ. Σερρῶν διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης. Ἐκτὸς τῶν ὅσων ἀναφέρει ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ὅπως καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ ποῖον ἦτο τὸ οὐσιῶδες πρόβλημα τῆς Συνόδου. Οἱ Ἱεράρχαι μας δυστυχῶς δὲν μελετοῦν τὴν συνοδικὴν καὶ κανονικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΣΕΡΡΑΪΚΟΝ ΘΑΡΡΟΣ» τῆς 6ης Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος συμμετεῖχε στὴ σύνοδο καὶ μετέφερε στὰ τοπικὰ ΜΜΕ τὶς ἐντυπώσεις του... δήλωσε στὰ τοπικὰ ΜΜΕ: «Ἦταν πολὺ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία ἡ συνάντηση ὅλης τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ σχεδὸν ὅλης, γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς. Μέσα ἀπὸ τὴ μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδο πιστεύω ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας βγαίνει κερδισμένη. Ἀφουγκραστήκαμε τὸν παλμὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Εἴδαμε τοὺς Ἱεράρχες ἀπὸ ἄλλες Ἐκκλησίες ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, μπορέσαμε νὰ ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις, νὰ ἐπαναβεβαιώσουμε τὴν πίστη μας καὶ τὴν προσήλωσή μας στὴν Ἁγία Ὀρθοδοξία μας, μέσα στὴν ὁποία γεννηθήκαμε καὶ χάρη τῆς ὁποίας ὑπάρχουμε, νὰ ἐπιβεβαιώσουμε μὲ τὸν ποιὸ δυνατὸ τρόπο ὅτι ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀσχοληθήκαμε καὶ μὲ ἄλλα θέματα ποὺ ἔχουν μία ἐπικαιρότητα καὶ καταλήξαμε σὲ ἕνα μήνυμα ποὺ ἦταν πολὺ σημαντικὸ καὶ πολὺ δυνατὸ σὲ νοήματα καὶ μηνύματα. Θὰ τὸ λάβετε αὐτὸ τὸ μήνυμα στὴ ἔκτασή του ὁλόκληρη σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα. Πάντως νομίζω ὅτι τὸ πρόσημο εἶναι ὁπωσδήποτε θετικό».

Ὁ διοργανωτὴς τῆς Συνόδου στηρίζει τὸν Γκιουλέν;

Ὑπογραφὴ τοῦ π. Ἀλεξάνδρου Καρλούτσου μεταξὺ ἄλλων φέρει τὸ αἴτημα θρησκευτικῆς βίζας τοῦ κ. Φετουλὰχ Γκιουλέν. Συμφώνως πρὸς ἄρδρον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Στεφανοπούλου εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐπίκαιρα» τοῦ Ἰουλίου 2016:

«Στὸ δικόγραφο ποὺ ἐπέδωσε τὸ νομικὸ τμῆμα τοῦ ἱδρύματος τοῦ Φεντουλὰχ Γκιουλὲν τὸν Μάϊο τοῦ 2008 στὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Πενσυλβάνια ποὺ ἐπεδίκαζε τὸ αἴτημα τοῦ Ἰμάμη γιὰ θρησκευτικὴ βίζα ἐπισυνάπτεται καὶ μία λίστα μὲ 28 ὀνόματα διακεκριμένων ἀκαδημαϊκῶν καὶ ἐπιστημόνων ὑψηλοῦ καὶ διεθνοῦς κύρους. Σὲ ὅλες τὶς ἐπιστολὲς ὅλοι ἐκθειάζουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Φ. Γκιουλὲν τονίζοντας μὲ ἔμφαση τὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἔργο τοῦ Ἰμάμη μὲ τὶς κοινὲς μεγάλες ἀξίες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς μὴ βίας στὸ πολιτικὸ Ἰσλάμ. Τὰ ὀνόματα ὅμως ποὺ ξεχωρίζουν, πέρα ἀπὸ μία ἐπιστολὴ ἑνὸς συμβούλου τοῦ Τούρκου Προέδρου Τουρκοὺτ Ὀζὰλ πρὸς τὸν Γκιουλὲν ἐπίσης καθηγητὴ καὶ ἑνὸς πρώην Τούρκου Πρωθυπουργοῦ, καὶ φυσικὰ δεσπόζουν, τροφοδοτώντας καὶ τὴν ἀντίστοιχη φημολογία (συνωμοσιολογία) εἶναι τὰ ἰσχυρὰ ὀνόματα τῆς ἀμερικανικῆς διπλωματίας ὅπως ὁ Μόρτον Ἀμπράμοβιτς καὶ ὁ ἀμερικανὸς διπλωμάτης, ἀλλὰ καὶ ἰσχυροὺς ἄνδρας τῶν ὁμοσπονδιακῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν (CIA) Φοῦλερ. Ἀπὸ τὴν λίστα αὐτὴ τῶν ἰσχυρῶν ποὺ στηρίζουν τὸν γνωστὸ κληρικὸ – Ἰμάμη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λείπει ὁ γνωστὸς πανίσχυρος κληρικὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πατέρας Ἀλέξανδρος Καρλοῦτσος. Ὁ πανίσχυρος Father Alex κινεῖται αὐστηρὰ καὶ μόνον μὲ προσωπικὲς ἐντολὲς καὶ ὁδηγίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου, μὲ τὸν ὁποῖο πράγματι ὁ Ἰμάμης κάποια περίοδο διατηροῦσε στενότατη ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία».

Νέος Σεβ. Ἀμερικῆς ὁ Σεβ. Γαλλίας;

Ἂν αἱ πληροφορίαι ἀληθεύουν τότε δὰ προκύψη διχασμὸς εἰς τὰς κοινότητας τῆς Ἀμερικῆς. Κάποιοι θεωροῦν ὡς πιθανὴν ὑποψηφιότητα ἐκείνην τοῦ Σεβ. Προύσης Ἐλπιδοφόρου. Συμφώνως πρὸς ἄρδρον τοῦ κ. Ἀθανασίου Ἀραμπατζῆ εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΣΕΡΡΑΪΚΟΝ ΘΑΡΡΟΣ» τῆς 21ης Ἰουλίου 2016:

«Κινητικότητα παρατηρεῖται τὸ τελευταῖο διάστημα στὸ Φανάρι, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἀναζήτηση νέου ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος θὰ διαδεχτεῖ τὸν 86χρονο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριο. Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ἐπειδὴ ἔχει ἔντονα πολιτικὰ χαρακτηριστικά... Ἀπὸ τὰ μέχρι τώρα στοιχεῖα, τὸ Φανάρι φαίνεται πὼς ἔχει ἐπιλέξει γιὰ νέο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς τὸν Γαλλίας Ἐμμανουήλ, ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ αὐτὴ δὲν βρίσκει σύμφωνη τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα, ἡ ὁποία φοβᾶται ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διχαστεῖ καὶ πάλι, ἔπειτα ἀπὸ σχεδὸν 15 χρόνια ἐπιτυχοῦς παρουσίας τοῦ Δημητρίου, μιᾶς παρουσίας ἡ ὁποία λειτούργησε ἑνωτικά. Ὁ ἴδιος ὁ Δημήτριος, ὅμως, λόγω τῆς ἡλικίας του, ἐκτιμᾶ ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ παραχωρήσει τὴ θέση σὲ ἄλλον, νεώτερο, ὥστε νὰ εἶναι δίπλα του σὲ ὅ,τι καὶ ἂν τὸν χρειαστεῖ... Ὅσοι διαφωνοῦν μὲ τὴν ἐπιλογή του ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ κ. Ἐμμανουὴλ ἔχει καλὲς σχέσεις μὲ τὸν Μητροπολίτη Βολοκολὰμσκ Ἰλαρίωνα, ποὺ θεωρεῖται ὁ «ὑπ' ἀριθμὸν δύο» τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἐκεῖνοι -στελέχη κυρίως τῆς ὁμογένειας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν κάτι προσωπικὸ μὲ τὸν Μητροπολίτη Γαλλίας, ἀλλὰ θὰ ἤθελαν νὰ δοῦν στὸν θρόνο τὸν Μητροπολίτη Βοστώνης Μεθόδιο, ὁ ὁποῖος, ὅμως, δὲν ἔχει ἐκδηλώσει ἐνδιαφέρον. Ἔτσι, τὰ περιθώρια ἐπιλογῆς εἶναι λίγα, ἐκτὸς ἐὰν προκύψει κάποιο πρόσωποἔκπληξη, ὥστε νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ ἀντιδράσεις...».

Πρὸς Ἱεραρχίαν Κρήτης: «Ὑπηκούσατε εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον»

Σκανδαλώδης εἶναι ἡ εὐχαριστήριος ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἀπηύθυνε μετὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως πρὸς τοὺς Ἱεράρχας αὐτῆς. Παραθέτομεν τὴν ἐπιστολὴν μετὰ σχολίου:

«Ἱερώτατοι, ὅ τε Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κύριος Εἰρηναῖος καὶ πάντες οἱ Μητροπολῖται, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοὶ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοί, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Αἰσίως ἐπανεκάμψαμεν εἰς τὰ ἴδια, βιώσαντες πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι, Προκαθήμενοι, Ἱεραρχία, κλῆρος καὶ λαός, κατὰ τὰς παρελθούσας ἡμέρας ὅσια καὶ ἱερά, μεγάλα τε καὶ ἐξαίσια καὶ θαυμαστά, ἐν τῇ ἀποστολοβαδίστῳ καὶ ἁγιοτόκῳ νήσῳ Κρήτῃ, πεπιστευμένῃ ἐκκλησιαστικῶς καὶ κανονικῶς τῷ καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτῳ Ἀποστολικῷ καὶ Πατριαρχικῷ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ ὡς θεοτίμητος καὶ πολυτίμητος κληρουχία αὐτοῦ καὶ διακεκριμένη θυγάτηρ αὐτοῦ Ἐκκλησία, συντεταγμένη θεσμικῶς καὶ εὐπλοοῦσα πρωτοναυαρχὶς αὐτοῦ, διὰ τῆς ὀργανώσεως καὶ συγκλήσεως ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς ἡμετέρας Μετριότητος ἐν εὐλογίαις καὶ ἐπιτυχίᾳ ἐν Κολυμπαρίῳ Κισάμου, ἐν τῷ ἐγκαλλωπίσματι τῆς μεγαλονήσου, τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀκαδημίᾳ Κρήτης, τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οὕτω, λαβόντες πεῖραν ἅπαντες ὁμοῦ οἱ συνελθόντες, ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς, ἡ σεβασμία Ἱεραρχία τῆς Κρήτης καὶ ὁ εὐλογημένος κλῆρος καὶ λαὸς αὐτῆς, καὶ οἱ μετασχόντες Μακαριώτατοι ἀδελφοὶ Προκαθήμενοι τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς Ἱερώτατοι Ἱεράρχαι, τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, διετυπώσαμεν διὰ τῶν Συνοδικῶν ἀποφάσεων εἰς γλῶσσαν σύγχρονον καὶ εἰς Ὅρους κατανοητοὺς εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν τὰ ὅσα παρελάβομεν παρὰ τῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, οἰκοδομήσαντες ἐπὶ τοῦ θεμελίου αὐτῶν.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἡ Μήτηρ κατὰ Κωνσταντινούπολιν Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, Εἰρήνης καὶ Δυνάμεως, ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ ἀνέθεσε πεποιθότως τῇ ἐν Κρήτῃ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ πιστῇ καὶ ἀφωσιωμένῃ ἀναδενδράδι αὐτῆς, τῇ ἐπιδειξάσῃ διαχρονικῶς ἰδιαιτέραν ἀκμήν, καὶ παρασχούσῃ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑποδείγματα εὐσεβείας καὶ ἁγιότητος. Σήμερον δέ, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης ἐδικαίωσε τὸ παρελθὸν αὐτῆς καὶ κατέγραψε μίαν νέαν ἱστορικὴν σελίδα καρποφόρου καὶ πολυτίμου συμβολῆς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἑνότητα διὰ τῆς ἐν τῷ ἐδάφει αὐτῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου.

Ἡ σεβασμία Ἱεραρχία τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, ὑπακούσασα εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀνέλαβε τὸ ἱερὸν καὶ ἱστορικὸν τοῦτο ἐγχείρημα, τὸ ὁποῖον ἤγαγεν εἰς αἴσιον πέρας, μαρτυρήσασα τὴν Ὀρθόδοξον ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἀείποτε μεθ' ἡρωισμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως ὁρθοτομεῖ καὶ διακονεῖ ἐν θλίψεσιν, ἐν διωγμοῖς, ἐν μαρτυρίοις, ἐν πολέμοις, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κρίσεσιν, ἐν εἰρήνῃ. Ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία καυχωμένη ἐν Κυρίῳ καὶ σεμνυνομένη διὰ τὴν κληρουχίαν αὐτῆς ταύτην, ἐκφράζει πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν προσωπικῶς, Ἱερώτατοι καὶ πολυτίμητοι ἀδελφοὶ Κρῆτες Ἱεράρχαι, τὴν θερμὴν εὐχαριστίαν, τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐαρέσκειαν δι' ὅσα ἠγαθύνθητε καὶ διενηργήσατε ἐν κόποις καὶ θυσίαις πολλαῖς διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἥτις ἀληθῶς ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας καὶ τὰ ἐλπίδας τῶν Ὀρθοδόξων ὅπου γῆς.

Ἡ καθ' ὑμᾶς μεγαλόνησος δι' ὑμῶν, Ἱερώτατοι ἀδελφοί, ἔδωκε τὴν στεντορίαν φωνὴν αὐτῆς εἰς τὴν πλέον κρίσιμον ὥραν, τὴν ὥραν τῆς Ὀρθοδόξου μαρτυρίας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Κρήτης, ἀλλὰ καὶ ἀπέδειξε τὴν ἑτοιμότητα αὐτῆς εἰς μίαν πανορθόδοξον, παγχριστιανικὴν καὶ παγκόσμιον διακονίαν. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἀντὶ παντὸς ἑτέρου λόγου ἀνεκφράστου εὐχαριστίας καὶ ἀναγνωρίσεως καὶ τιμῆς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν, ἐπαναλαμβάνομεν, Ἱερώτατοι ἀδελφοί, τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ποιήματος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ βίου Γρηγορίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Θεολόγου, μαρτυροῦντος ὅτι «τὸν μὲν εὖ παθόντα μεμνῆσθαι πρέπει ὧν εὖ πέπονθε, τὸν δράστην δ' οὐδαμῶς» (Ἔπη εἰς ἑαυτόν, Ποίημα ΙΑ΄, Περὶ τοῦ ἑαυτοῦ βίου, P.G. 37, 1059), ὡς ἀεὶ ἐμπράκτως διαδηλοῦτε ὑμεῖς, οἱ εὐλογημένοι Κρῆτες, γεγονὸς ὅπερ ἐπισπᾶται ἀμέριστον τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων τῶν συνελθόντων ἐν τῇ μαρτυρικῇ ὑμῶν μεγαλονήσῳ ἐκπροσώπων τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν».

Σχόλιον Ο.Τ.

Ὁ Πατριάρχης μὲ πρόφασιν ὅτι «ἔτσι προσφωνεῖ τὸ Πατριαρχεῖον» ἀρνεῖται νὰ ἀποκαλέσῃ ὁποτεδήποτε ἀποστέλλει ἐπιστολὴν πρὸς συνεπισκόπους του μὲ τὸν τίτλον τους, ἀλλὰ ἀποκαλεῖ ὅλους ἀνεξαιρέτως «Ἱερωτάτους». Αἱ ἀντιφάσεις εἰς τὴν ἐπιστολὴν εἶναι κατάδηλοι. Προσφωνεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης «Ἀποστολικὴν» καὶ «ἀποστολοβάδιστον», ὅμως δὲν ἐξηγεῖ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους πῶς γίνεται ἡ Κων/πολις νὰ εἶναι «Μητέρα» μιᾶς Ἐκκλησίας ποὺ ἱδρύθη πρὸ αὐτῆς; Μάλιστα, ὀνομάζει αὐτὴν μὲ τὸν ὕποπτον ὅρον «ἀναδενδράδα»! Ἑτέρα μεγάλη ἀντίφασις εἶναι ὅτι συγχέεται ἡ Ἁγία Σοφία μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται ὁ χαρακτηρισμὸς «ἡ Ἐκκλησία τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, Εἰρήνης καὶ Δυνάμεως». Καμία ἀνὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν Ἐπισκοπὴ δὲν διαδέτει αὐτὰ τὰ γνωρίσματα, ἀλλὰ μόνον ἡ Κων/πολις; Ἐπιπροσθέτως, ὁ Πατριάρχης ἐπιμένει ψευδῶς ὅτι εἰς τὸ Κολυμβάρι ἐξεπροσωπεῖτο ὅλη ἡ Ὀρθοδοξία! Περισσότερον ὅμως μεμπτὸν εἶναι ὅτι συγχαίρει αὐτοὺς διὰ παγχριστιανικὴν καὶ παγκόσμιον διακονίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδέχεται ὅτι ἡ Σύνοδος εἶχε στόχον νὰ προωθήσῃ τὴν «ἕνωσιν»! Ἀσχολίασται ἀς μείνουν αἱ φράσεις σχετικῶς μὲ τὸ ὅτι ἡ Σύνοδος ἠκολούθησε τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τῶν Ὀρθοδόξων, ἐφ' ὅσον οὔτε οἱ Οἰκουμενισταὶ δὲν συμφωνοῦν μὲ αὐτά! Τέλος, ὁ Πατριάρχης ὀφείλει, ἐὰν σέβεται τοὺς Κανόνας, νὰ ἀνασκευάσῃ τὴν ἀνεπίτρεπτον ἀπὸ χείλη Ἀρχιερέως φράσιν «ὑπακούσασα εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»! Εἰς ὅσα ἀναφέρομεν διακρίνονται αἱ ἐκκλησιολογικαὶ ἐκτροπαί: ἡ ψευδο-θεωρία περὶ «Πρωτείου», ἡ δημιουργία ὑπαλλήλων σχέσεων μεταξὺ τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ σαράκι τοῦ Παπισμοῦ.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ὡς πολλάκις ἐγράψαμεν ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμβαρίου εἶχε σκοπὸν τὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἴτε μὲ τὰς ἀποφάσεις εἴτε μὲ τὴν εἰσαγωγὴν θεσμοῦ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ὡς αὐτοῦς τῆς Β΄ Βατικανῆς εἴτε διὰ τὴν δημιουργίαν σχισμάτων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ρόδον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τοὺς Παπικοὺς τῆς Ρόδου διαφαίνεται ὅτι ἔχει ταχθῆ ὁλοψύχως εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὠνόμασε τοὺς Παπικοὺς «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» καὶ συνεφώνησε μὲ τὸν Παπικὸν ἡγούμενον ὅτι ὁ Σεβ. Ρόδου εἶναι «Πνευματικὸς Πατέρας» ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς νήσου! Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΡΟΔΟΥ» τῆς 27ης Ἰουλίου 2016:

«Σὲ ἐρώτηση σχετικὰ μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, δήλωσε: «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος εἶχε ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία γενικότερα καὶ γιὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Νομίζω πλέον ὅτι ἄνοιξε ἕνα νέο κεφάλαιο γιὰ τὴν ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀποστολή της». Σὲ ἐρώτηση ἐὰν οἱ ἀπουσίες τῶν Ἐκκλησιῶν ποὺ σημειώθηκαν στὴν Σύνοδο ἐπηρέασαν τὶς ἀποφάσεις, ὁ Μακαριώτατος Ἱεροσολύμων ἀπάντησε: «Αὐτὸ δὲν εἶχε καμία σημασία…».

Ὅταν ὁ Πατριάρχης ὑποδέχεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα παπικοὺς ἢ τὸν Λατῖνον «Πατριάρχην» πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἀναγκασμένος νὰ τὸ κάνη. Τώρα εἰς ἐλεύδερον ἔδαφος, διατί ἐπέλεξε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς παπικούς; Ἢ μήπως ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐντολὰς τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως; Συμφώνως πρὸς ἄρδρον τῆς κ. Μαίρης Παπανδρέου εἰς τὴν ἐφημερίδα «Η ΡΟΔΙΑΚΗ» τῆς 27ης Ἰουλίου 2016:

«Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακαριστὸς Θεόφιλος ἐπισκέφτηκε τὴν Τρίτη 26ην Ἰουλίου τὴν Καθολικὴ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Νίκης στὸ Νιοχώρι, ὅπου τὸν ὑποδέχθηκε ὁ Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Καθολικῆς Ἐκκλησίας Δωδεκανήσου καὶ Ἡγούμενος τοῦ Ἱεροῦ Τάγματος Φραγκισκανῶν π. Λουκᾶς Gregory, ὁ ὁποῖος προσέφερε στὸν Πατριάρχη τόμο μὲ ὅλα τὰ Καθολικὰ θρησκευτικὰ Μνημεῖα τῆς Δωδεκανήσου καὶ ὑπογράμμισε τὴ βαθειά του ἐκτίμηση πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ρόδου κ. Κύριλλο, τονίζοντας ὅτι εἶναι ὁ Πνευματικὸς Πατέρας ὅλων. Δὲν παρέλειψε νὰ τονίζει τὴν ἀδελφικὴ ἀλληλεγγύη καὶ ἀδελφικὰ αἰσθήματα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς κοινοὺς κινδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ συγκεκριμένες αἱρέσεις. Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Θεόφι